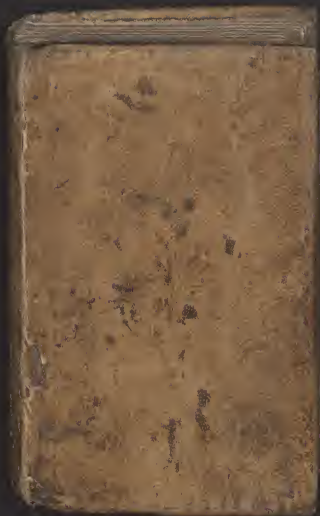

BAADAR BŒKUR SAMUELIS,

I

Psalma og

Saungva Snwnar.

Sw Fyrre

Af þeim Æruverduga, Gaafurijka Guds Mañe.

Saal. Sr. Hallgrijme Peturssyne,

Allt i þañ þridia af hiñe Sijdare.

Eñ hin Sijdare þadañ fraa,

Af Velforstandigum Gaafu-Mañe,

Sigurde heit. Gyslasyne,

Til þess Nijunnda Cap. Og fraa þeim Nijunda til Enda,

Af Æruverdigum og Vel-Gaafudum Kieñemañe.

Saal. Sr. Jone Eyolfssyne

A Gilsbacka.

Seliast Almeñt Inbundner 12. Fiskum.

Prickter aa Hoolum i Hialltadal, Año 1747.

Af Halldore Erikssyne.

Formaale Authoris.

Essa fyrstu Samuelis Book hefe eg uppa Psalma sett, med Einfolldustu Ordum og Toonum. Fyrst þess vegna, ad eg mig sialfañ i þessum fogrum Historium ydka mætte sem þar iñe-standa, hvoriar ad fullar eru med adskilianlega merkelega Lærdooma, sem bædi sijna DRottens Riettlæte i Straffenu, sem Eli og Sauls Historia keñer. Þar med og hañs miklu Myskun i Vernd og Vardveitslu, sem sia maa af Samuel og David. Og hvorsu Drotteñ er þo Lyknsamur, og miñest a sijna Myskun midt i Hyrtinguñe, sem lioost er af Israels Lijd. Hier verdur og sijndur Kraptur Trwareñar, sem Dæme Oñu og Samuels kieñer. Þar med og hvorsu hrædelega DRotteñ straffar

þa,

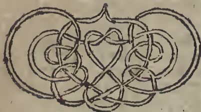
þaa, sem DRottens Heilogu Sacramenta fyrerlijta og forsmaa hañs Helgedoom, sem liooslega siest a þeim Philist. steis og Bethsemitum. Item hvørsu þeir um̃ siider herfeleg Afdrif faa, sem fyrerlijta Ord DRottens, og verda so af DRottne yfergiefner, sem Saul skiede.

Ad auk þessa, fiñast merkelegar Fyrermyndaner uppa Christum, i Dæme hiñs frooma Davids, þa hañ sloo Goliath, og viijdar añarstadar, etc.

Þar næst hefe eg viliad þiena Ungdoominum og ødrum Einfølldum, sem Næme, Skinseme og Lyst hofa ad Elska Viisur og Kvedlinga, so þeir helldur temie sier ad læra og ydka Guds Ord, eñ adrar faafeingar Spotts og HaadViis. ur: Þeim til Þienustu villda eg ei mitt litla Pund i Jord grafa, so þeir og læ re aa siinu Punde good Skil ad giøra, med Guds Hiaalp, sem næmer eru, þvi heimta mun Gud a siinum Tijma Reikningskap, so af Miñe og Næme sem od-

rum Saasum. Eñ þo eg hafe i þessum Dicktum nockur Ord, Borga, Maña og Stada Nøfn undañfellt, sem Einfolldum auka meir Vanmæle og Hindrun eñ Gagn, þa hef eg þo Efned ecke yfergiefed nie fra þvi viked. Og ecke diupfundeñ Skalldskap stundad. Oskandi ad Gud giefe þeim sijna Blessan sem vel og einfalldlega upptaka, elska og læra vilia; Eñ þeir sem adfiña, giøre adra sialfer ef betur kuña, eñ lате þessa Obrialada standa. Vale!

Hallgrijmur P. S.

Añar

Añar Formaale.

Nu Lokfins koma hier fyrer Siooner Vinsamlege Lesare, Psalmar þeir, er kallast Samuelis Psalmar, hvorier hijngad til vered hafa sem hulen Fiarsioodur, en þo flesta þa giort hefur Año 1656. Þad merkelegasta Psalma-Skalld vort Sr. Hallgrijmur Petursson, af hvorium vier meigum meir hroosa oss, en Gricker af Homero, eda Romveriar af Virgilio; En þar hañ endtest ei til ad fullkomna þad Verk, took þad Velgaafada Skalld Sigurdur heiteñ Gyslason vid, hvar þesser Book-Staser standa mille Versa, S. G. S. Og þar hañ ei helldur lifde so leinge ad þeim feinge aflokid, þa took saa Vellærde og Vel-Gaafade Guds Kieñemañ Saal. Sr. Jon Eyolfsson aa Gilsbacka, þa ad sier, þar sem mille Versa standa, Sr. J. E. S. Hvorrium DRotteñ veitte þvi Efne vel og Gudrækelega ad afliuka, hverra Dæmum Oskande være ad þeir, þvilijkum Gaafum giædder eru, villdu epterfylgia; Þvi hafe Heidingiarner, er hofdu þær Gaafur, Epterfylgt vissum Skalldum, sem Tiberius Euphrione og Rhiano, og Adrianus Anthimacho (hvorium Catullus hefur storlega hroosad) sem adrer fleire. Þa er oss laangtum skylldara Christnum Moñum, ad epterfylgia þeirra Guds Maña Dæmum, er Psalma og

Saung-Vijsur samed hafa af Daasemdar-Verkum DRottens, af hvørium eg (asamt fleirum) Reikna han hellsta Saal. Sr. Hallgrijm, serdeilis i Psalmum hans yfer Pijnu og Dauda vors DRottens JEsu Christi, hvørre hans Methodo serdeilis Epterfylgt hafa, Fyrst: Eitt bad merkelegasta Skaalld vort Saal. Mag. Hr. Steinn Biskup þessa Stiftes, Loflegrar Miñingar, i Psalmum sijnum af Upprisu Historiuñe, og þar næst: Ehruverdugur Kieñemañ, Sr. Guñlaugur Snorrason, i þeim Psalmum, er hañ samed hefur af Fæðingar Historiu Vors Endurlausnara, hvøriuni, sem og þeirra Mokum, Oskande være, ad sem flester epterfylgdu, er Gud hefur hañ Lærdoom, Gaafur og Tækefære giefed, Hvar til eg vil þa upprvad hafa med þvi, ad, (spare mig Gud, og giefe Raad þar til) þeir vænta meige þess, ad þad Lioos, er þeir so kveikia, setiest ei under Bord edur Beck, helldur a Lioosa-Halldeñ, fyrer Almeña Pricking, so þad sæe lijst þeim i Hwsenu eru, til Lofs og Dijrdar Gude þeim er Gaafurnar veitt hefur; Guds Børnum til Glede, Ydes og eilijfrar Farsælldar, er ydka og læra; Eñ Aru þeim sama er þeim helldur a Mangarans Bord, og finst eg so allra Guds-Barna

Pienustu reidubwen Pienare.

Hoolum Halldor Brinjolfs son.
D. 5. Decembr. 1747. Superint: H. St.

Registur yfer stutt Agrip þessara Psalma.

Prestana i Nobe.
23 Saul offſer David, eñ forgiefens.
24. Saul offſæker eñ David, eñ maa jata David galt honum gott fyrer illt.
25. Samuels Daude, Nabals Rijkedæme og Heimſka, Abigaels Skynſeme.
26. Saul offſæker David Pridia Siñ, eñ verdur ad Sijduſtu ad bleſſa David.
27. David bijr i Ziklag.
28. Saul leitar Raada i Sorg ſiñe hiaa Spaa-Konu i Endor.
29. Kongs Achis Raad-Herrar villdu ecke hafa David med i Strijd moote Saul.
30. David Sigrar Amalechita og fær miked Herfaang.
31. Seinaſta Strijd Sauls Kongs, Daude, Vanvyrda epter hañs Dauda, og Greftran.

2. Bookar.

1. David aumkar Sauls og Jonathans Dauda.
2. David er smurdur til Kongs yfer Juda, Jsboseth tekeñ til Kongs yfer Jsrael, og beggia þeirra Strijds-Herrar beriast.
3. Abner reidest Jsboseth, giorer Saattmaala vid David, er drepeñ af Joab, grafeñ og Harmadur.
4. Jsboseth misser Lijfed uppaa Svikfamlegañ Haatt.
5. David er smurdur til Kongs yfer Jsrael, viñur Jerusalem, og strijd er moot Philisteum.
6. DRottens Ørk er flutt wr Abinadabs Hwse, og er sett i sitt Platz i Tialldbwdeñe.
7. David fær Fyrerheit um Messiam; þa hañ villde byggia DRottne Hws.
8. David underþrycker Eina, og heidrast af ødrum.

9. Davids Trigd vid Mephiboseth, Son Jonathans.
10. Amons Born smaana Davids Pioo na, eñ verda slegner i Striide.
11. David dryger Hoor og Mord.
12. Davids Ydran.
13. Amons Lauslæte og Daude.
14. Absalon, epter Joabs Raadlegging, kiemst aptur i Satt vid David, fyrer Rædu eirnrar Kviñu.
15. David flijr undañ sinum Ogudlega Syne Absalon.
16. Simei formæler David. Absalon dryger Blood-Skom̃ i Jerusalem.
17. Achitophels Raadagiørd og Daude.
18. Absalon Eymdarlegur Daude.
19. David kiemur med Vyrding aptur til siins Rijkes.
20. Upphlaups-Madureñ Seba fær siin makleg Laun. Davids hellstu Meñ uppreiknast.
21. A Davids Dognm var Priggia Ara

ra Diir-Tijd; Hañ viñur Sigur
aa Philisteum,
22. David þackar Gude fyrer Frelsun
wr ollum Haaskasemdum og
Olucku.
23. Davids Seinustu Ord under hañs
Dauda, og Stoorvyrke hañs
Kappa.
24. Davids Drambseme i þvi ad telia
Foolked; Straffast med Drepe-
Soott.

1. Psalmur.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert, etc.

Israels Madur eirn var sar, Ephraims Fiollum bygde hiar, Elkana greine eg Heite hañs, hiellt vid Guds Logmaal rett til Sañs, Eigeñ-Kvinur hañ atte Tvær, Anna og Peniña nefnast þær.

Vid Peniña atte Afkvæme, Anna frar eg þo Barnlaus sie, upp til Silo sijn Offur bar, Arlega þa sa Tijmeñ var, Tveir voru Syner Eli eñ, Ophni og Phineas Kieñe-meñ.

Eirn Dag sem hafde hañ offrad þar, epter þvi sem Plagsidur var,

Peniña siñ Hlut senda ried, so heñ-
ar Børnum øllum med, eirn Part
med Hrigd gaf Aunnu þvi, Elskade
hañ hana Hiarta i.

Opt jook su Eliañ Aunnu Mood,
einkum þa Foorna Tijmeñ stood,
brijxlade heñe Heiptar grøm, hun
være Kviña Ofriossøm, grætande
hin med Hrigdum sat, hvørke smack
ade Dryck nie Mat.

Elkana huggar hana tijdt; Vid
hrellda Kviñu so talar blijdt, hvar
fyrer Anna harmar þu, hritt allre
Sorg og gled þig nu, Veite eg þier
ecke Ast og Børn, aungvu sijdur eñ
Tiju Børn?

Epter Maaltijd gieck Anna þar,
ut strax til DRottens Talldbwd-
ar, Eli Kieñemañ ædstur þa, a ein-
um Stoole sat þar hiaa, hun fiell
til Bænar bad og hiet, Beisklega i
sijnz

sijnu Hiarta griet.
Ef Læging mijna þu lijtur aa,
Lifande DRottenn sagde hun þa, og
giefur þad eg eignest Son, epter
Gyrnd minne og Hiartans Boon,
ei vil eg skierda hanns Høfud-Haar,
hann skal þier þioona Sijd og Ar.
Eli horfde og hugde ad, heyrde þo
eckert Orded þad, Varernar bærast
valla saa, vijst meinte hana druckna
þa, gack heim og ligg ei leingur hier,
Laat Vijned (Sagde hann) renna af
þier.
Ecke er þijn Ambaatt Ol-drucke-
enn, ansade Kvinnan, Herra minn,
Hiartad var fullt med Hrigd og
Stwt, hellte eg þvi nu fyrer Drott-
ne wt, Eli bad hana fara i Frid, Fog-
nud þinn Gud mun auka vid.
Kvinnan gieck burt og kvadde hann,
Kvijda og Sorgum hrinda vann, Ek

kana foor med Hoop siñ heim, fraa Helgetijdar Foornum þeim, Anna vard þwngud epter had, aatte Svein-Barn sem fyr hun bad.

Sveinneñ var nefndur Samuel, siñar Bænar þvi naut hun vel, og sagde: Eg hef ødlast Son, af DRottne fyrer heita Boon, Gud eirn er sa sem gledia kañ, gott er ad treysta uppaa hañ.

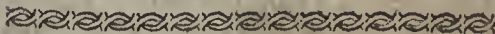
Elkana ferdast epter þad, Arlega upp i Silo Stad, allt hañs Hyske og Fornar-Fied, fara vill Anna þa ei med, fyrr eñ Barned af Briooste sie, baadum Hioonum so lijkade.

Þegar Samuel þrooadest, þa took Anna hañ med sier fyrst, upp til Silo bar Offur sijn, Uxa Priaa, Miøl og lijka Vijn, til Eli leidde ungañ Svein, og so rædde a þessa Grein.

Herra

Herra su Kvīña ein eg er, ædur fyrre sem sæstu hier, um̄ þeñañ sama Son eg bad, so hefur DRotteñ veitt mier þad, hañ nu þvi aptur giarnañ gief, Gude so sem eg lofad hef.

Fram̄ fyrer DRotteñ fiellt bræudt, fagrañ Dykt Anna byriar hætt, Lofgiørd Gude þa sæta saung, su Vijsa er bæde skiyr og laung, þaug sneru aptur a siñ Gard, epter Sveirneñ hiaa Eli vard.

2. Psalmur.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud, etc.

OPhni og Phineas yfer Meñ, Ogudlega sier breittu, þeir bræder Eli Syner señ, sijst um̄ Logmæuled skeittu, þa Offrad var, ætijd kom þar, einhvor af

Prestsens Sveinum, Kioted hakf hraatt, wr Ketlum braatt, kræktu med sodkroks Teinum.

Adur eñ Feiten uppbrend var, epter Lagaña Skicke, Prestaña komu Pioonar þar, þeir fromdu vonda Hnicke, heimtu med Hast, hootudu fast, hvorium sem moote sagdi, syndgudu mest, þvi Foolked flest, a Foorn Guds Ovirding lagde.

Samuel Lijne klæddur kiær, klaara Guds Pioonkan lærdi, aarlega kóm þar Anna nær, eirn Kyrtel honum færde, fyrer heñe bad, Eli so ad, ødladist Blessan rijka, gat Syne þria, þar epter a, eirneñ tvær Dætur lijka.

Eli var gamall ordeñ miøg, Yfervállds stijrde Riette, illt Rykte bad a allañ Veg, af sijnum Son-

um friette, vid bäda tvo, myrkt mællte so, med goodre Epterleitne, allt Foolked mier, ad Eyrum ber, yckar voondslega Breitne.

Eige so Syner mijner maa, meir hiaa yckur tilgaanga, sijst villde eg heyra soddañ aa, Synd giører Foolked straanga: moot Mañe hier, ef misgiort er, maa þad Doomareñ slietta, hvørn sem vid Gud, hindrar nockud, hvør kañ þad vid ad rietta.

Fødur Raad einginñ akta þeir; Ogiæfañ var siu stærsta, Jllgiørder frømdu framar meir, forherdter urdu næsta, Herrañ vill þaa, til Heliar slaa, af Hefudar Rette soñum: Eñ Samuel, þar proskast vel, þeckur Gude og Møñum.

Guds Madur eirn til Eli gieck, OrdDRottens so talande, þiñ Fad-

er Vitrun fagra feck, fyrst a Egypta Lande, kiøre eg hañ, fyrer Kieñe-Mañ, af Kyne Israels Sona, i Augsyn mier, sa ætte hier, Alltare mijnu ad bioona.

Øll Foorn var i hañs Umsioon selld, og ad breña Reykelse, Israels Sona Offurs Elld, atti hañ þvi med Frelse, Mat-Offre nu, mijnu villtu, moote hardlega spyrna, Syne þijna og þig, metur meira eñ mig, mæ sig þar uppa fyrna.

Svo hefur Ædstur um̃ þad rædt, Israels Drottenñ millde, talade eg ad øll siu ætt, ætijd mier þioona skyllde, laungt sie þar fra, helldur hvør sa, mig heidrar, þañ eg prijsa, hvør mig forsmær, þo hyggist hær, hefur sa Forsmæn vijsa.

Eg vil um̃ sijder Armlegg þiñ, ølldungis sundur brioota, i Tialld-

bwdeñe Dviniñ, Augu þijn lijta hli-
oota, þa Israel, allt geingur vel,
eingiñ skal gamall verda, af þiñe
Ætt, so sie þad rætt, Sokum slijkra
Misgiørda.

Þo svo þijn Augu ei ofkigneſt, og
Ønd þijn Sorger fiñe, upprœta vil
eg øngvañ fyrſt, fra Alltaris Pio-
onkan miñe, þijner Frænd Meñ,
fleſtaller ſeñ, fullvaxner ſkulu deya,
og til merkis, þeſs vertu viſs, vil eg
þier framar ſeigia.

Þijner Syner ad ſøñu tveir,
(ſoddañ mæ hryggelegt kalla) æ
ſama Deige i Daudañ þeir, daprer
ſeñ ſkulu falla, eirn Kieñe-Mañ,
mier Trwlyndañ, mun eg uppvek-
iaſt læta, þioonar hañs Hønd, þad
miñe Ønd, þocknaſt i allañ Mæta.

Eg vil bijvara og byggia hañs
Hws, med bleſſunar Koſte ſijnum,

so ad hañ gæange gladur og firs, greidt fyrer sinurda mijnum, hvor eirn sem er, þa Ordeñ hier, epter af þijnum Sonum, i Skorte Auds, fyrer Bita Brauds, beigia skal sig fyrer honum.

3. Psalmur.

Ton, Ovinanleg Borg er vor Gud, etc.

SAmuel Reyndar riett og vel, rækte DRottens Pioonkaner, dijrt var Guds Ord i Israel, urdu sialldañ Vitraner, Eli miøg illa sa, eitt siñ i Hvijlu la, Samuel sofnar þar, sem Sattmaals Orkeñ var, so voru Sveinar vaner.

Siaalfur Gud kallar seinu Nott, Samuel a ad Bragde, hañ rijs þegar a Fætur fliott, foor til

Eli

Eli og sagde, hier em eg Herra miñ, hiñ ansar liooſt uñ Siñ, ei vakte eg þig nu, aptur i Hvijlu ſinn: Sveirn eñ til Svefns ſig lagde.

Priſvar hid ſama ſo til bar, ſeñ komu Kølleñ fleire, Samuel ecke vanur var, Vitrun Guds ædur þeirre, uñ had grunar Eli, og honum ſagde þvi, Ef ſo ſkier Fioorda Siñ, ſeigdu þa Herra miñ, Tala þu: Þiñ Þioon heyrer.

Samuel Samuel ſagde Gud, Sveirneñ anſar i Naadum, Sem Eli honum ædur baud, epter hañs fyrre Raadum, þa talar HErrañ hreiñ, Hlut þañ eg giøre eirn, hvør ſem þar hyggur ad, hardlega klijnger þad, allt fyrer Eyrum bæduum.

Señ mun fullkomnaſt ſu eg hiet, ſaar Eli Hefndeñ ſtrijda, ſo ſem eg honum ſeigia liet, ſijſt ſkal þad

undañ lijda, Synd sïña Sona hañ, sar, og ei ad þvi fañ, Eg foor og efne snart, ei skulu nockurn Part, Foorner soddañ forþijda.

Fraḿ ad Morgne þar Sveirneñ svaf, sette sier slijku ad leina, krafd eſt þa hønum Elt af, allañ Sañleik ad greina, Samuel sagde sniallt, so sem hañ heyrde allt, Eli ansar uḿ Siñ: Hañ eirn er Gud DRotteñ, þvi skie hañs Pocknan hreina.

So var DRotteñ med Samuel, soddañ maa Blessan kalla, Ordeñ hañs rættust ætijd vel, eckert æ Jord nam falla, J Silo epter æ, urdu Vitraner þa, allt Foolked fornam hañ, Froomlyndañ Guds Spaamañ, kiende þeim Lijfs-Leid alla.

* * *
* * * * * *

4. Ps.

4. Psalmur.

Ton, Oss lꝏt þiñ Anda stirkia, etc.

Undu þau Atvik stooru, Israel Hernad bioo, moot Philisteum fooru, Fylkingum samañ sloo, dreifdist úm Vóllu lided Lands, af Israels Folke fiellu, nær fiegur þusund Mañs.

Oldungar Israels Lijda, aptur þa komu i Tiolld, med Sorg og saarum Kvijda, sogdu: hvors munnu þau Vólld, ad DRottiñ hefur oss i Dag, laated Ovine vora, veita so miked Slag.

Saattmaals Ork DRottens sækium, til Silo þegar i Stad, Raad þesse aller rækium, ræddu Hofdingiar þad, Ovinum frelse hun oss i fra, sijdañ ad somu Bragde,

de, sendi Almugeñ þa.

Ørk Guds med heilum Hoope, Heren komande sa, æptu fagnadar Ope, epter took Jørdeñ þa, Ophni og Phineas filgdu señ, þegar pangad med heñe, þesser voru Kleñemeñ.

Philistear med Furdu, friettu nu soddañ bræatt, Ottaslegner þvi urdu, O! Vey oss sogdu bræatt, ædur slijkt hefur alldrei skied, Gud sa Egyptskum eydde, er þeim Ebresku med.

Angur med Otta blandast, Alment var hia þeim sagt, hvør mæ vid hrøckva og standast, so hærra Guda Magt? Philistei nu herdi Hug, ad þeim ei þioona hlliootum, þvi sijnum Kallmañs Dug.

Med heiptar Stiñe svellu, sooktu þegar i Strijd, 30. Þusund fiellu, þæ af Israels Lijd, Ophni og

Phineas

Phinees eins med þeim, Guds Ørk
Heidingiar hielldu, hiner þaa flijdu
heim.

Eirn Mañ Benjamins Ættar,
ſñ kom i Silo Borg, bar þær Her-
Søgur hættar, hafandi þwnga
Sorg, Joos Molldu ſier yfer Høf-
ud hañ, og ſo reif øll ſijn Klæde, At-
burd kuñgiørde hañ.

J Stadnum geiſe Græætur, gi-
ørdiſt vid Fregner þær. Eli ſat ecki
kaatur, ordeñ þa Sioonlaus nær,
twi aa Stool ſem Veguriñ var,
uñ DRottens Ørk uggande, Op
Lijdſins heyrdi þar.

Hañ friette hvad mun þijda,
Hroop Lijdſens Stadnum i ? mæd-
dañ af meſtum Kvijda, Mañeñ bar
ad i þvi ; Eli ſpir hvør og hvadañ
hañ ſie, hañ ſtrax med harme ſaar-
um, hønum andſvarade.

Jeg flyde af Felmtre og Otta, fra Bardagaunum señ, Foolked var reked a Flootta, fielln Israels Meñ, og þijner Syner eirneñ med, Herrans Ork Heidner tookn, hef eg þar uppa sied.

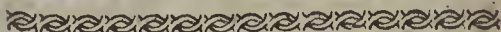
Eli þa Ord þad heyrer, Ork Drottens faangeñ sie, Andsvor gaf eingeñ fleire, aptur af Stoolnum hnie, Haalsbroteñ þar og laateñ laa, fraañ kom þad hootad hafde, HErrañ i fyrre Spaa.

Ritningeñ gløgt uñ gietur, gamall var þesse Mañ, Tvo uppaa Tijrædt Vetur, telst ad vantade hañ, øll Fiorutijge Areñ þo, yfer Jsrael dæmde, Sorglega sijdañ doo.

Frietter Phineas Kvinña, falleñ Mañ heñar sie, Jafnskiott took Jood-Soott stiña, til Jardar nidur

ur hnie, Konurnar søgdu kiært þitt Gied, ungur Sveirn er hier fæddur, aungvu hun giegna ried.

Hun bad Sorgfull ad heite, heñ ar Son Jcabod, burt er med ollu Leite, Jsraels Dijrdar-Stod, þvi Guds Ørk er wr þessum Stad, Tvisvar Ord sømu sagde, So deyde strax med þad.

5. Psalmur.

Ton, Være nu Gud oss ecke hia, etc.

VEr Hilistei þa føgru Ørk, flutttu sem nu mar heyra, J Asdod Borg af breidre Mørk, bera mun þar til fleyra, J Dagons settu hana Hof, Helgedoomur var sa vid of, Skwrgode þessu þeirra.

Eñ þa Borgar-Meñ Añars Dags, aptur ad þessu hyggia, Dagon

gon þeir litu þapran strax, dotten a
Goolfe liggia, bæru hañ aptur i
sin Stad, undrudust næsta miøg
vid þad, Slijkt maa Hug þeirra
hriggia.
Añan Morgun þar epter aa, um
þegar vitia giørdu, fyrer Ørk Drott
ens Dagon saa, dotten flatur aa
Jørdu, Høfud bæde og Hendur-
nar, hañs um Prøskullden brotnad
var, so hafde hañ mætt hørdu.
J Dagons Hwse maa epter
þad, eingen aa Prøskulld stijga, Ar-
mædu stunder i þeim Stad, all-
miøg ad flestum sijga, ofþwng giørd
est þeim HErrans Hond, hellst þa
um Asdods Borgar-Lond, marg-
er til Heliar hnijga.
Þessa Stadar-Men þwnga
Soott, J Parsagaungen feingu,
aller tølndu aa eirn Veg skioott,
Ørk

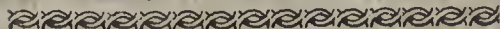
Ørk DRotteñs skal ei leingur, hiaa
oss vera þvi Hondeñ hañs, hord er
Moñum og Gudum Lands, Til
Raads þeir þar uñ geingu.

Þa samde helldstu Hofding-
ium, hentugast munde vera, þeir af
Gath skylldu gaanga uñ, Guds
Ørk i kríng ad bera, eñ fyrer þetta
allt so tokst, ætijd þess meire Plaag-
añ jookst, eingeñ maa ad þvi giora.

Eñ sem hun Loks til Ekron kom,
aller Borgar-Meñ kveina, þeir
hræddust DRotteñs Helgedoom,
harmande þañeñ greina, Ørk Gu-
ds bera þeir iñ til mijn, auka mier
Soott og Daudans Pijn, Hiaalp
fiñum hvørge neina.

Hofdingiar Samfund hielldu
þvi, hier til señ aller svara, Israels
Guds maa Ørkeñ frij, aptur i siñ
Stad fara, Daude og Soott þeim

þreyngde þraatt, þetta Kvein took i Himenenn haatt, leinge sü Sorg nuin vara.

6. Psalmur.

Ton, Hædste Gud HErra millde, etc.

Hurk Drottens Heidner hielldu, heila Siø Maanude, Hefnd aa sig siaalfa felldu, Soottdaudur margur hnie, Spaamenn og Spakvituga, spurdu Høfdingiar þa, hvad þeim kome i Huga, hellst munde kuñna duga, so Plaagann fære fra.

Vier høfum i Siñe ad senda, Saattmaals Ork DRottens heim, ef hañ so villde afvenda, Boda Plaagunum þeim, aller aa eirn Veg svara, einardlega sem ber, ei ma hun Offurlaus fara, wr Bygd Philistæara, þvi meiged trwa þier.

Skulld-

Skulld Offur skulud giallda, skiedur þa Læktning flioot, og vited hvad mune vallda, vard oss su Plaagañ lioot, sim̃ Gull-Mys og sim̃ Mynder, Mañа Bakhluta þier, greida meiged goodlynder, Giolld fyrer ydar Synder, ad Herraña Tolu hier.

Su Eymd sem aa ried falla, eins hefur geinged señ, ad jøfnu yfer alla, ydar Land God og Meñ, gefed af Losta og Lietta, Lof Gude Israel, Hønd hañs mun hellst vid þetta, hardre Piaaning af letta, vanded nu þetta vel.

Forherded eige ydur, sem aadur Pharao, af þvi fargadist Fridur, fordum i Egypto, O Rotteñ i Daasemd byrtest, dvijnade Kongsins Traust, med hørdum Plaagum hyrtest, hønum um̃ sijder virdtest, ad

ad lꜳta Folked laust.

Giordur sie so ei frested, sierdeilis Vagn Spꜳnyr, traust vid hañ Taugum fested, tvær ungar Miolkur Kyr, Ardur nie Ok ad teima, alldrei vanar ho, Kꜳlfunum halldeď heima, hvort sem þær vilia sveima, Spekingar seigia so.

Orkena setied sijdañ, sialfa ꜳ Vagneñ þar, og Kistel einka frijdañ, i hønum Myndernar, ef Kyrnar rakleides reña, riett ad Bethsemes Stad, Hønd Guds hefur þa peña, Harma Slag lꜳted oss keña, añars mun ecke þad.

Rꜳd þau sem frooder fundu, fullgiordust þegar señ, Kierru vid Kyrnar bundu, Kꜳlfunum hielldu Meñ, Braut til Bethsemes snara, baulande settu þa, epter þeim aller fara, Olldungar Philisteara,

þær

þær viku ei Veigenum fra.

Bethsemes Borgar Mønum, brað miøg vid þetta nytt, i Kornuppskieru Mønum, aller þa voru tiltt, Kyrnar að Akre einum, sem atte Josua, otamdar i øllum Greinum, ecke leiddar af neinum, stilltar vid stoodu þa.

Gladdist med Lund so liwsa, Landsfoolked er slijkt sieck sied, Vagnenn i Kvistu kliwsa, Kwnum Offra þar med, brendu sem Forner blijdar, baaru Levitar þa, Guds Ørk sem sookt var sijdar, so þær Gullegu Smijdar, að stooran Stein þar hiaa.

Philistear heim fooru, fimm Høfdingiar til sans, bygdu þær Borger stooru, bestar þar innan Lands, Asdod og Ekron lijka, Askalon reiknast med, Gasa og Gath hin rijka,

gaafu dijrgripe slijka, sem aadur um̃ er tied.

Nockrer Oglætner geingu, Guds Ord ad skoda um̃ krijng, Hefnder faarlegar feingu, fyrer þañ Misgiørning, 50. Þusund Þegna, þar til Sietiju eñ, reiknar Ritningeñ slegna, riett þeirra Synda vegna, Lijdureñ Sorgar señ.

Almugañ Þrauter þiaadu, þung var þeim Hefndeñ grim̃, kiærlega koma baadu, fra Kiriath-Jearim, Borgar Meñ vel til bwna, Bodskapur þesse tier, Ord DRottens aptur snwna, oss hia verande nuna, til ydar take þier.

7. Psalmur.

Ton, Fader a Himna Hæd, etc.

So komu kvadder señ, Kiriath-Jearims Meñ, Ord Guds fluttu aan Sorgar, upp til

Gibea Borgar.

J Abinadabz Hws, Jsraels Lijd
ur fws, hana ad allra Nædum, iñ-
sette þar i Nædum.

Helgudu heima þar, hañs Son
Eleazar, ætti med Umſioon mæ-
ta, Arkar DRottens ad giæta.

Þeim gafst þa Heidur hæꝛ, hun
var þar Tuttugu Ar, opt kveinar
uñ þær Stunder, Jsrael Þiaa-
ning under.

Þa sagde Samuel, so vid Foolk
Jsrael, ef þier af Huga hreinum,
hallest ad DRottne einum.

Aflegged ydur fræ, alla Hiaa-
Gude þa, Astaroth eirneñ neited,
Einasta DRotteñs leited.

Og hañ mun ydur snart, sem er-
ud þiaader hart, frelsa med Foolke
og Londum, wr Philisteara Hond-
um.

Afgudum øllum strax, Astaroth sama Slags, fra sier fleigdu ad Bragde, sliott sem Samuel sagde.

Almwgeñ epter at, upp til Mizpa kom þa, jusu Vatne aa Jørdu, Jafnt aller fasta giørdu.

Jaatudu sijna Sekt, ad syndgast hefdu frekt, hellst aa moot DRottne hreinum, Hryggver i øllum Greinum.

Friettu Philistear, Foolked til Mizpa var, Skæpt þeim aahlaup veittu, Atburda slijkra neittu.

Almwgeñ Ottast þad, Einkum Samuel bad, gooda Bæn giøra skyllde, so Gud þeim hiaalpa villde.

Hañ took Ale-Lamb eitt, Offrade DRottne greidt, bad og Bænheyrdest þegar, Byrtust Varner Gudlegar.

DRotteñ liet falla sliott, faar-

legar

legar Skruggur ott, Philistear at
Flootta, fooru med Hrigd og Otta.
Oll veittu Epterfør, Israels
Børneñ snør, sloou med Hendur
hradar, Her þañ til Beth-Car
Stadar.
Samuel sette upp Stein, og sag-
de at þessa Grein: hædstur Gud oss
hiaalpade, hijngad i þessa Stade.
Philistear fra þvi, fooru ei La-
nd þad i, Makt DRottens mest
þeim hlijfde, medañ Samuel lifde.
Israel aptur vañ, allar sem mis-
te hañ, Borger med bygdum Lond-
um, burt wr Ovina Høndum.
Samuel siaalfur sat, sijdañ i Bo-
rg Ramath, þijra Guds Pioonkañ
drijgde, DRottne Altare bygde

8. Psalmur.

Ton, Nu bid eg Gud þu nader mig, etc.

Nũ er Samuel elldast vañ, yferdoomara sette hañ, bæda tvo Sonu sijna þa, sem voru Joel og Abia; Allañ dæmdu Israels Lijd, i Bersaba um̃ þessa Tijd, þœrdu Gæfur og giørdu rœngt, geingu þvi fra hañs Vegum lœngt.

Aller Israels ædstu Meñ eitt siñ komu til Ramath señ, vid Samuel þa søgdu hert, siœ, þu nu gamall ordeñ ert, eñ þijner Syner i þijn Spor, ecke gœnga a medal vor, eirn Kong settu yfer oss hier, sem añara Plooda Skickun er.

Þvilijk Ræda et þocknast vel, þa fyrer Eyrum Samuel, fram̃ til DRottens hañ fiell og bad, fieck

so

so strax aptur Andsvar þad, þetta
sem Foolked oskar allt, epter þess
Vilia giora skallt, þeir hafna meir-
ra mier enn þier, ad meige eg þeim
ecke stioorna hier.

Allt eins breita þeir enn vid mig,
og ætijd giordu hvør umm sig, fra
þvi eg Lijd þann flutte i gen, fordum
Tijd ut af Egypten, yfergaafu mig
allt jafnt þeir, ødrum hiaa Gud-
um þientu meir, þvi lætu slijkt
i sialfs Valld sett, seigdu þeim
allann Kongsins Riett.

Ølldungunum hann inna ried,
Ord DRottens og þeim sagdi med,
kunngiort skal nu hvad klært eg veit,
umm Kongsens Riett og Myndug-
heit: ydar Syne hann sialfur senn, set-
ur Riddara og Høfuds Menn, Fo-
otgaangs Pioona sem hlaupa ha:t,
hanns Vøgnum fylgia mestann Part.

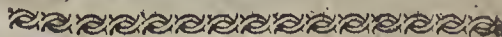
Akur Verk Skickar odrum bet-
nt, uppskiera nockrer Korned hrei-
nt, sumer þa vakta Vopneñ hañs,
Vagna-Brwnad og añañ Fañs;
ydar Dætur hañ eirneñ hier, wt-
velia mun ad þioona sier, tilreida
Smyrsl og Bord-Brwnad, Braud
og fleira sem Þørf er ad.

Akra Vijngarda og Oliu Sko-
og, ydar bestu, so hafi noog, ad gie-
fa þeim hønum þioona riett, þad
tekur hañ med Vallde sliett, Kong-
ureñ lijka kallar sier, af Korni og
Vijni Tijunder, Ungmeñe, Præ-
la, Asña og Fied, i sijna Viñu het-
mtar med.

Eins lijka skal af ydar Hiord
allre, Kongs Tijund vera giord,
hañs Undergefner Prælar þier, þa
munnd aller verda hier: og þo kvein-
ed uñ Orlett hañ, sem ydar Kong-
ur

ur giøra kañ, Anaud sw þreinger øllum ny, ecke mun DRottefi gegna þvi.

Fortølur øngvar akta meir, oss stloorne Kongur søgdu þeir, eins og geingur hia ødrum Lijd, ad hañ fyrer oss hallde Strijd. DRottne Samuel sagde fra, svarade Herrañ aptur þa, hlijdtu i øllu þessu þeim, þa foor Israels Mugur heim.

9. Psalmur.

Ton, Giæsku Guds vier priisum, etc.

Js var eirn Mektar Madur, hia Moñum Jsrael, af Benjamin ættadur, um þad gløgt eg tel; Saul nefnest Sonur hans, fra Herdum Høfde hærre, ad Hørku og Burdum stærre, øllum þar iñañ Lands.

Kis Ausnur margar atte, Eitt sin burt sluppu þær, þeirra ei missa matte, Meñ þvi gieta nær, Son sin þa sende hañ, og Svein añañ med hønum, J øllum næstu Bonum, leinge leita vañ.

Yfer Fim̃ Herod fooru, og friettu ei neitt af þeim, Jafn-nærer vijst þvi voru, vill Saul þa snwa heim, sagde vid Sveineñ þar, miñ Fader undrast um̃ ockur, er þar og Von til nockur, aktar ei Ausnurnar.

Sveirneñ svarade gladur, sia: Hier i þessum Stad, Spakvitur er Spamadur, spurt hef eg giorla þad, forum þvi fyrst til hañs, sa vænte eg ockur seige, satt af riettum Veige, Saul gaf þar uppa Ans.

Nu verda ei Gafur greiddar, Guds Mañe þeim sem skal, burt eru Birder sneiddar, og Braud

hvr ockar Mal, Sveirnen þa svara
vann, Eg a eñ fyrer mig siaalfañ,
eirn Silfur-Pening hAalfañ, vid
giefum hønum hañ.

Veint geingu baader ad Stun-
du, Borgar-Hlidum nær, Stulk-
ur Stadarens fundu, strax riedu
spyria þær, hvort sie Siaandeñ
þar, Spameñ Guds flestalit ford-
um, Foolk med þessum Ordum, va-
nt ad nefna var.

Þær sögdu satt þad vera, siaed
nu hvar hañ fer, Foolked vill Foorn
er giora, fyrst a Hædum hier, upp
þaungad ætlar hañ, Offred skal
aadur blessa, aller þeir bijda þessa,
fared nu flioott sem kañ.

Samtale soddañ hættu, og señ J
Staden gaa, Samuel siaalfum
mættu, sagt hafde DRottneñ þa,
hønum allt um þad hier, J þetta

Mund a Morgun, af minñe skal
Forsorgun, Eirn Madur mæta
þier.

Beint af Benjamins Lande, her
hañs Ferder ad, sinyr hañ, so HErr
añ tiade, Hofdingia þegar i Stad,
sa kvittar Jsrael, vid Ovina Oked
eina, under hvoriu þeir kveina, eg
hef og heyrt þad vel.

Samuel Sveinum mæter, sem
eg fyr nam tia, glögt ad ollu giæt-
er, Gud sagde vid hañ þa, þesse sa
same er, hvorn eg þier vijsa villde,
ad verda Kongur skyllde, yfer Js-
raels Her.

Saul spurde señ ad Bragde,
Siaandans Hwse ad, eg er hañ
Samuel sagde, og so eñ framar
kvad, stijg uppa Stadarens Hæd,
a Morgun fra mier fared, sa
skalltu þa Andsvared, J Dag med
oss

ofs hier snæd.

Ofsinur sem hvurfu vor Hogum, hura ei neitt um þu, þvi fyrer þrem- ur Dogum, þær eru fundnar nu, hvorium skal heyra til, Israels allt hid besta, utan þier einum mesta, og þinne Ætt i Vil?

Saul uppaa soddan stansar, sijst kunne trwa þvi, Spaamanne apt ur ansar, eg er Son Jemini, mijn Slekt er minsta sw, medal Israels Ættar, alls Benjamins Kynþætt- ar: þvi talar þanenn þu?

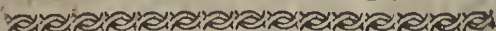
Sem nu Sidvanenn beidde, Sa- muel baada Tvo, J Lauf-Sal nock- urn leidde, lesed er hier um so, skick- ar þeim Sæte senn, efft af øllum þar voru, til Offurs-Ferdar fooru, þvi nær Priaatiju Menn.

Kockurenn braatt ad Bragde, þa Bodsiyenn komu i Sess, Boog og

Briingn framlagde, beidde Samuel þess, fyrer Saul þad sette nu, Asleifar ecke gleymdar, einum þier voru geimdar, Siaalfur neyt þessa þu.

A Samtal sijdan geingu, i Salnum uppe þar, Nætur-Naader feingu, nu sem Dagur var, Samuel siaalfur þa, vakte, og vel tilreidde, at Veigen baada leidde, Stutta Leid Stadnum fraa.

Enn sem einer þeir fara, wt umm Borgar-Hlid, Samuel til nam svara, Saul bad ad stæde vid, og so enn framar tier, undan send Sveinenn hiedan, siaalfur biid þu aa medann, Ord DRottens inne eg þier.

10. Psalmur.

Ton, Nattúrann öll og Edle Manns, etc.

Sa

SAmuel upptook Olin Bauk, sum Høfud Sauls þvi rende, þa mynteſt vid hañ þar ad auk, og þañ Ordum vende, yfer Arf ſiñ, ædſtur DRotteñ, einvallds Herra þig ſmurde, Teikn muntu faa, Trwleg ad ſiaa, tel eg þad margañ furde.

Brautt þa ockar er bweñ Tøf, vid Benjamins Landamerke, riett ſem þu kemur ad Rachels Grøf, Raun giefſt a þeſſu Verke, Meñ ſier þu tvo, mæta þier ſo, muntu Fregn heyra ſlijka, ad Oſnurnar, eru fundnar; Angur þijns Fødurs lijka.

Under Tabor þar Elkeñ er, adrer þrijr moot þier reña, upp til Bethel þeir ætla ſier, eirn med Kidlinga tveña, þriu Braud hiñ ber, þijdur tvo þier, blijdlega ſkallt þa-

ug þiggia, og Fløsku-Vijns, til
Offur sins, eirn hefur þeirra þrigg-
ia.

Uppa Guds Hæd þu hitter þa,
Her-Brøder Philisteara, Spaa-
mana Flock munt sijdan siaa, sem
in i Staden fara, Hlioodfæra laat,
leika þar kaat, Lunderne þitt mun
breitast, eirn spaaer þu, Anda-gipt
sw, med ødrum skal þier veitast.

Sijdan gior hvad ad Høndum
ber, Hiaastod Guds muntu faun-
ga, ofan til Gilgal undan mier, eg
skicka þier ad gaanga, so mijn þar
bijd, sio Daga Tijd, sætt Offur
skulum brena, og mun eg þa, øll
epter a, Oskaraad holl þier kiena.

Braatt þegar Saul i burtu gi-
eck, breitte DRottenn hans Giede,
øll Teiknen þesse sina fieck, fyrr sem
Samuel Tiedi, Spaamen þar fan-

fiell yfer hañ, fliootlega DRottens Ande, og so ried spaa, alldrei var sa, aadur fyrre hañs Vande.

Aller sem heyrdu uppa pad; undrast og pañeñ spurdu, hvad Syne Kis være komed ad, kvadu slijkt gegna Furdu, eda hvørt er, sem siaaum vier, Saul a medal Spaamaña? Af pessu lioost, Ordtæke jookst, eg tel so Ritning saña.

Friette eirn af peim fiolda Mans, Fader hvør peirra være, Meining var sw i Hiarta hañs, Hugvits Giøf og Maalfære, er ei pad Gootz, sem epter oss, i Arf Forelldrar laata, peim sem Gud vill, veitest sw Snilld, vier skulum pad og jaata.

Sauls Fødur-Brooder friette af, Ferdum hañs og Eyrinde, til Andsvars hønum aptur gaf, i Ø-

nu leit eg vende, Samuel hañ, mig frædde hañ, fundnar þær være heima, uñ añad hitt, hæra Raad sitt, hia sier ried leint ad geima.

Samuel allañ Almwgañ, upp til Mizpa liet kalla, Ord Drottens lioost þeim hermdi hañ, bært og gløgt nam so spialla, Foolk Israel, frelsade eg vel, med fulltingis Raade gilldu, fra Egypto, eñ fleirum þo, sem ydur þvijnga villdu.

Þier heimted Kong, eñ hafned greidt hiaalpræðis ydar Gude, kome þvi fram, hvert Ættlid eitt, af Israels Søfnude, Benjamins Slekt var þegar þeckt, þa af Hlutfalle settu, hia Saul nam þad, uñ sijder Stad, son Kis var hañ med riettu.

Eñ sem nu framar adgiætt var, ecki fanst Saul um̃ Stunder, þeir friettu DRottẽ, og feingu Svar, hañ felur sig Kiere under: leiddu hañ Meñ, til Lijdsins sẽ, lijkañ þeim hittu valla, Høfud bar hañ, yfer hvørn eirn Mañ, Hefdarlegt mꜵ þad kalla.

Lijted nu sagde Samuel, soddañ Kong DRottẽ giefur, eingeñ hiꜵ oss þad veit eg vel, vidlijkt Mañs Yferbragd hefur: Foolked Giedrijkt, þa fornam slijkt, fra eg sig gladvært tiꜵe, hroopar til sañs, allt Lided Lands, Lucku Kongur vor faꜵe.

Kongs-Riettẽ Samuel kiende þeim, og klꜵrt uppskrifa nꜵde, sijdañ foor Landsins Lijdur heim, lijka Saul ad Guds Rꜵde, tilhærder sẽ, allmarger Meñ, med

hønum gaanga villdu, til Gibea, sem greint er fraa, giørdu vel sijna Skylldu.

Lausingiar nockrer Lijdnum hiaa, lijted um̃ Kongen̄ skeita, skrøfudu þvi med Skope þa, skal þesse Dugnad veita, øngvan̄ Skeink þar, neirn þeirra þar, aa þeim Kosningar Deige, Saul vid þad liooſt, lægde sin̄ Piooſt, Liet sem þad heyrde eige.

II. Psalmur.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set, etc.

Ammons Høfdinge Hernad bioo, han̄ hiet Nahas, og sialfur droo, upp til Israels Landa, sijnum Lids-Afla safnar ad, setst um̃ Jabes i Gilead, var þeim stofnad i Vanda.

Borgarmen̄ sendu Bod til ha-

ñs, baadu: giør Saatt vid Foolked
Lands, ad vier so ydur þioonum,
Ordsending giørde aptur hañ, eirn
vil eg setia Kosteñ hañ, gaange þier
greidt ad hønum.

Augad hægra a øllum eg, wt-
stijnga vil eg a þeñañ Veg, Sie
giørdt Sattmaal vid ydur; Til
Haadungar þad horfa maa, hier
med Jsrael sagde hañ þa, þo lijke
þetta midur.

Siø Daga baadu ad giefa sier
Grid, so giætum, søgdu þeir: leitast
vid, medal Jsraels Maña, Ef oss
veitest þa eingeñ Stod, aller skul-
um vier þetta Bod, Hallda med
Hlijdne saña.

Sorgfuller giørdu ad senda þa,
soddañ Bodskap til Gibea, Kost
þañ kuñgiøra lietu, Almwga Foolk
ed i þeim Stad, og aller Meñ sem

heyrdu þad, hvarre Naust hrigg-
ver gretu.

I þvi kom Saul af Akre heim,
Ardur-naut rak: og gieck med þeim,
spyr hvad mest olle Mœde? Ande
DRottens kom yfer hañ, Eyrinde
slijk þa frietta vañ, Reiddest med
heyskre Brœde.

Tvø Naut hañ strax ad Stun-
du hioo, Styckeñ wtsende uñ Land-
ed þo, og liet þañ Bodskap bera,
hvør sa sem Saul og Samuel,
synia vill nu ad fylgia vel, Eins skal
hañs Uxum giera.

Otte Guds kom yfer allañ Lijd,
ut sig hvør Madur bioo i Strijd,
med Hreyste Hiarta frijn, Prem
siñum Hundrad Þusund vel, þar
kom af Møñum Jsrael, af Juda
Þusund Þriatijn.

Saul þeim af Jabes sagde grei-
dt,

dt, med Sool at Morgun skal Hiaastod veitt, glødduft Føynude fliootum; sijnum Ovinum søgdu hlioott, señ þegar lideñ er ein Noott, ydur vier hlijda hliootum.

Arla i Døgun añars Dags, iñkiennur Saul til Jabes strax, med Strijds Foolks Flocka þreña, Ammonitana Ovart sloo, allt til Middeiges børduft þo, Eñ suuner undañ reña.

Foolked sem þeñañ Sigur saa, sagdest vilia til Heliar slaa, þa Saul fyrre forsinaadu, hañ kvad eingeñ skal deya i Dag, fyrst DRotteñ liet oss gaanga i Hag, þess aller þegar gaadu.

Samuel allañ Almwgañ, upp strax til Gilgal heimta vañ, og Saul til Kongs þar settu, Packlætis Foorner færdu þar, Foolked,

me

med List og Glede var, af DRotteńs Naade riettu.

12. Psalmur.

Ton, Konung David sem kiende, etc.

SAmuel sijdañ tiaade, so vid Jsraels Her, eg hlijdde ydar Naade, eins sem mig beiddu þier, þa krøfdust Kongs af mier, nu hafe þier Styrk af hønum, og hier med mijnum Sonum, þvi gamall eg ordeñ er.

Eg hefe med ydur vered, Ungdoome mijnum fra, Grein mier þar gløgt a giøred, Guds smurde er nu hia, oß Drottens Augu siaa, hafi eg af ydur dreiged, ofþreyngt, eda Mutur þeiged, eg gielld þad aptur þa.

Aller svørudu i einu, aungvum hefur þu raangt giørt, nie teked nei-

itt af neinuin, nockrar Klögunar-verdt, Samuel sagde hert, O Notteñ þess Vottur vere, og Vitne hañs smurdur here, ad mier fiñed eckert.

Foolked sagdi so verdi, Samuel fieck þa tied, Gud sa Moysen giörde, glögt og Aaron þar med, og Lijdeñ leida ried, wt af Egypta-Lande, ydur þetta vottande, hefur nu heyrt og sied.

Hañ sagdi komid hijngad, hlijded eñ eg mun tiaa, Verk Guds og Velgiörninga, vier mættum heyra og siaa, Jacob Forfader saa, i Egyptaland var leiddur, Lijdur i Pijaning neiddur, hroopade Herran aa.

Aaron þeim þangad sende, og Dioon siñ Moysen, leidde þa hraustre Hende, hijngad aptur i gen, þeir bigdu þesse Lien, Ord Guds

þa ecke geimdu, eñ ſijmum DRott-
ne gleimdu, haſtarleg Hefnd var
ſien.
Siſsera Hazors Herra, hafde
þær Plaagur vakt, Philiſtea Valld
verra, var þeim og uppaalagt, Mo-
abitaña Magt, Foolk þetta þrautt
þvijngade, þad til DRotteñs kall-
ade, þeir hafa þañeñ ſagt.
Guds vors eige vier gaadum,
giørande ſtoor Misbrot, allt of-
blinder tilbaadum, Baal og Aſta-
roth, þvi erum komner i Prot,
frels oſs wr Efnum vondum, af O-
vinaña Høndum, ſo fiñum Naad-
ar-Not.
Gud ſende milldur marga, Meñ
þa eg nockra tel, Jerub-Baal ried
biarga, Bedan og lijka vel, Jephta
og Samuel, Ovinum ydar eyddu,
allt um krijng Frideñ leiddu, Heid-
na

ná sloou i Hel.

Nu sem Nahas aastrijdde, nijañ Kong heimtud þa, HErrañ Boon þeirre hlijdde, hana liet ydur faa, þar meiged þier hañ siaa: Ef DRottne hlijded med hønum, Hiaalpræded er i Vonum, añars Hefnd hørd mun slaa.

Komed: og gløgt adgaaed, hvad Gud mun verka hier, Kornskieru nu er naaed, Nafn hañs eg bidia ser, hlijda vill HErrañ mier, Regn og Reidarsløg sender, riett med þvilijku bender, ad Synd ydar þecke þier.

Skruggur skiedu ad Bragde, skielfast ried Foolked flest, og so vid Samuel sagde, syndgad høfum þvi mest, ofañ aa añad vest, Illsku þessa iñleiddum, ad vier uñ Kongeñ beiddum, Bid þu fyrer oss best.

Hañ sagde: Otteſt þier eige, po illa hafed breitt, fraa DRottens ſijſt vijked Veige, og Villur fordeſt greitt, Elſked eckert faaneitt, ſiñ Lijd mun alls aan Efa, alldrei Gud fraa ſier giefa, Foolk hañs þier erud Eitt.

Fra mier ſie ſoddañ fiærre, ſyndgiſt eg DRottne aa moot, ad ydur ei eg lære, og bidie af Hiartans Root, Elſked Gud, Giored Boot; eñ ef fremied þad Illa, ollu maa þvilijkt ſpilla, Hefud kiemur hørd og ſliot.

13. Psalmur.

Ton, Eirn Herra eg beſt ætte, etc.

Dolduſt fram Tijmans Stunder, Tvø Ar Saul rijkte vel, valde ſier priaar þuſunder, þegar af Jsrael, med tvær i

Michmas vende, mællt er ad eina
þa, til Jonathan sonar siins sendi,
sa var i Gibea.
Jonathas Fiolda fellde, Philiste-
ara þar, Ovina Hwg þad hrellde,
þa hier um̃ kun̄giort var, Saul gi-
ørde Lids ad leita, um̃ Landed allt
til saũs, Her-Lwdra þvi liet þeita,
þangad kom siølde Mans.
Jsrael Ofrid magna, aller Phi-
listear, þriatiju þusund Vagna,
þeirra Lids afle var, saũtaldar sex
þusunder, sett med Riddara Su-
ld, sem Sandur um̃ Siaufar gru-
nder, so var margt an̄ad Lid.
Foolked freklega kvalde, Fiand-
Man̄a Valld og Rann, sig þvi i
Filsnum falde, foor sumt yfer Jor-
dan, Samuels Saul tied biida,
sio Daga i Gilgal þa, Heren̄ af
Hrædslu og Kviida, honum burt

dreifdist fra.

Sem honum seinka naade, Saul heimte Foorner þar, offrar og ei þess gaade, adur hvad boded var, Samuel kiemur sijdañ, sagdi, hvad hefur þu giort, hañ señ med Sorg og Kvijda, svarar a þañ veg ort.

Foolked dreif fra uñ Stunder, vid Philisteara hrædt, ei komstu i þær Munder, sem adur hafder þo rædt, eñ eg þa ecke hafde, akallad DRottens Naad, næsta miøg Naudsyn krafde, noogleg til þessa braad.

Nu framder fævijslega, fra eg so Samuel tier, afrækter alla vega, Ord Guds sem baud hañ þier, þitt Rijke þo stadfesta, þier villde DRotteñ mest, verdur su Von ad bresta, valla þad stødugt siest.

Herrañ ad sijnu Hiarta, hefur sier funded Mañ, Jsraels erfda Parta, yfer skal stioorna hañ, fyrst þu afrækter frijda, Fyrerso-gn DRottens þar, Samuel gieck burt sijdañ, fra Saul til Gibea.

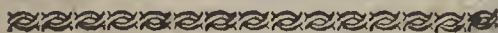
Saul Lids-Meñ sijna taldi, sex hundrud nær þvi Mañs, hañ med þañ Her so dvalde, at Hæd Ben-jamin Lands, giegnt sier þeir þad-añ sau, þar sem Michmas hiet, Land-Tiølld Ovina lau, liooft eg um þetta giet.

Fra þeim Her-Budum fooru, Flockar Raans Maña þrijr, Ovl-ner Jllsku stooru, i Ætt hvør sijna snijr, allt uñ kring, Landed eyd-du, Ørnefni greiner slijk, marg-añ þvi Rauder neyddu, noog var su Hørmung rijk.

Jarn hager hittust fæer, hiaa

þeim i Jsrael, Axer Egg-Tool og Liaaer, þa ecke dugdu vel, Meñ neidduſt meſt ad fara, med þad til Adgiørdar, til Foolks Philiſteara, faarleg ſw Piaaning var.

Hvönær ſem kom Hernadur, Hugrauner jukuſt meir, Sverd aatte eingeñ Madur, utañ þeir Fedgar tveir, Saul og Jonathas ſiaalfur, ſeiger þar gløgt i fra, Raans-Meñ uñ allar Alfur, utdreifduſt heidner þa.

14. Psalmur.

Ton, Vor Herra Jeſus viſſe þad, etc.

HAd ſkiede eirn Dag uñ þetta bil, þa nam Jonathas iña til, vid Skialld-Svein ſiñ og ſagde, eg vil fara, eñ filg þu mier, i Philiſteara Her-Budder, vid Fodur ſiñ þar uñ þagde: Saul þañ Tij-

ma med Lid sitt lat, hia Landa-
merkium Gibea, under Granatz
Trie einn, Ahia Prestur ædstur
var, og þañ helgada Kyrtel bar, el
vissu af þvi neinu.

Var so Haattur þeim Veige at,
sem vill Jonathas ganga þa, yfer
uñ at þær Hæder, siñ Klettur
stood a hvoria Hlid, hentugt ein-
stig þar lat i mid, so eñ vid Sveineñ
ræder, þa Oumskornu hittum hi-
er, ad hialpa DRottne mögu-
legt er, so fyrer faa sem fleire, hiñ
kvad: Giør sem þitt gyrner Gi-
ed, giarnañ vil eg þier filgia med,
siv Trigd var mörgum meire.

Þa vid nalgustum þessa iñ, þad
kvad Jonathas er mijn Trw, ef
þeir seigia vid ockur, Kiære, bijded
señ komum vær, kyrrer skulum þa
standa hier, valla þa Von er nock-

ur: Sie so þeir kalle komed hier, Keñe-Teikn vijst ad slijku er, DRotteñ mun Sigur senda, allt þetta ried siñ Fraṁgaang far, Philistear sem litu þa, upp til sijn baadum benda.

Jonathas gladur ganga vañ, Gud þa Ovine sagde hañ, Israel i Hønd sellde, klifrar strax uppá Berged bratt, bregdur Sverde og vegur hratt, fyrstu Baktara fellde, ætijd Jonathas undañ Bo, epter Skialld-Sveirneñ lijka so, Helsloou tveña tiju, Herlided DRotteñ hrædde señ, hlupu a flootta vonder Meñ, Hark giørdest haatt ad nyu.

Floottañ Ovina siña sia, Sauls Vardhallds Meñ i Gibea, hañ band s:t Herlid kaña, so giørdu þeir og sakna ad eins, sialfs Jonathas

og hañs Skialld-Sveins, vantar
þa ei meir Maña, Kieñe-Mañeñ
þa Kongur bad, koma med Guds
Ørk þangad ad, eñ sem hañ sodd-
añ sagde, Hark og Hæreiste heyr-
de uñ Leid, Høfud Prestsens ei
Svara beid, til Strijds þvi biooſt
ad Bragde.

Pegar Saul kom med sitt Foolk
þar, Sverd hvørs a moote ødrum
var, i Flock Philisteaña, Ebresker
þeir af Israels Lijd, sem ædur ne-
ydder høfdu slijd, yfer til Ovinaña,
gæfu sig aller wt med Hañ, apt-
ur til Sauls og Jonathan, hiner
sem fyrr sig føldu, wr Fylsnum ko-
mu þa friettu slijkt, Floottañ ræx-
ku med ødrum rijkt, Guds Hiælp
sier giefna tøldu.

Israels Lijdur mæddest miog,
mællte Saul gløgt a þeña Veg,

Foolked freklega særde, Bolvadur
sie saa Fædu fær, fyrr eñ i Kvolld,
so hefnunst vær, af þvi sig eingeñ
nærde, Flockureñ kom i fagrañ Sk-
oog, fanst þar a Kvistum Hunang
noog, þad snerta eingeñ þorde, Jo-
nathas eirn þar odrum med, Or-
þreittur var sem fæ eg tied, visse ei
af þvi Orde.
Stafs Enda sijnum stack i
Muñ, strax bar Hunanged sier i
Muñ, Hresssing þad hönum veitte,
eirn af Foolkenu sagde um Siñ,
sært hefur Lijdeñ Fader þiñ, ad ein-
geñ nockurs neitte, Jonathas kv-
ad sw Sturlun stærst, stood i Veige
ad Hefnd ei næst, sköa, hvad mitt
Bragd umbreittest: Philistearner
feingu Slag, furdu miked um þeñ-
añ Dag, harla miøg Hereñ þreittest.
Ura Kalfa og añad Fie, Almug-

eñ took og slatrade, og hrætt ætu
med Bloode, Saul spyr ad Foolked
syndgar hert, sagdi: Pier hafid illa
giørt, Stein took og mællte af
Moode, allañ Fienadeñ fæted mi-
er, framar so ecke brioote þier, Dr-
ottne a moote meira, Alltare byg-
di eitt þar fyrst, epter þad Hereñ
mettadist, eñ þar til añad fleira.

Saul kvad lætum oß fara flio-
ott, til Philisteara strax i Noott,
slaum þa greidt ad grundu, Prest-
ureñ sagde førum fyrst, friettum
Gud Raads: og þad giørdist, And-
svør þa eingeñ fundu, Konguriñ
siælfur soor eirn Eid, sa þvi velld-
ur skal bijda Deyd, ransaked riett
ad bragde, þo þad Jonathas sie
miñ Son, sømu a lijka Daudans
Von, allur Almugiñ þagdi.

Skømu þar epter skickar so,

skipteſt Foolked i Hoopa two, allt ſtande a adra Sijdu, eg og Jonathas erum tveir ødrumeigeñ, ſo giørdu þeir, varpa Hlutfalle frijdu, Saul Drotteñ riett þeim ſijna bad, ſeñ hia Jonathan lendte þad, adſpurdur ſatt ried ſeigia, Hunangs Drópa eg einum af, ꝍt ſem eg took med mijnum Staf, hier fyrer hlijt eg deya.

Kongureñ eñ med Ordeñ ſtoor, Eid um̃ Jonathans dauda ſoor, allt Foolked mꝍllte a moote, fyrer hañs Hendur hefur i Dag, Hiaalp Drotteñ veitt ſo feingu Slag, Oyina Lijdureñ lioote, lagdi vid Eid ad ei ſkal þa, eitt Haar hañs falla Jørdu a, ſo ſieck hañ Frelſun mꝍta, Saul ſnere braatt med Hereñ heim, befndeſt ei meir a Deige þeim, Rijkis ſijns riede ad giꝍta.

Epter þad Saul vid ymsañ Tijd, allt um̃ krijng Landed haꝛde Strijd, Ovina Af vard miña. Einka Syne hañ aatte þriá, og tvær Dætur sem greina mar, ein var hañs eigeñ Kviña: Eirn Høfuds-Madur Abner het, yfer Lijdnum hañ sttoorna liet: Fiandskap vid Philisteara, alla Tijma þo hafde hañ. hvar sem eirn hittest sterkur Mañ, med hønum hlaut ad fara.

15. Psalmur.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt, etc.

Vid Saul talade Samuel, sendt hefur DRotteñ mig til Konungs yfer Israel, aadur ad smyrja þig, Rodd Guds heyr þu og hygg ad vel, hañ vill þu Ottest sig, seiger þvi þier: eg satt þad tel, soddañ Ord miñeleg.

Eg man hvad giørde Amalech, Jsrael Fordum Tijd, þa hañ wt af Egypto viek, J Veigeñ sette Strijd, far þu nu hratt og Hefnder vek, J Hel slaa þeñañ Lijd, Meñ Kviñur og Fienad til eg tek, traust Foolk og Børneñ frijd.

Saul talde strax Hertljad Lid, Tvo Hundrud Þusund Mañs, og Tiju Þusund eñ þar vid, af Møñum Juda Lands, Kenitum baud þar binggu i Mid, burtvijked fraa þeim Krans, Goodverk þvi fordum giørdu þid, Guds Foolke riett til Sañs.

Þeir slijdu þegar fraa þeim Stad, seikna Strijd Saul tilbioo, fraa Hevila Egypten ad, Amalechita sloo, þeirra Kong Agag Offkipad, ei deydde: eñ Handtook þo, foreydde og drap allt saınijtt hvad, hid

hid fagra undañ droo.

DRotteñ ried iña aptur þa, Ofgiørt er þetta viist, Saul liet eg Kongdoom friidañ faa, fyrst hañ mig aktar siist, Ordum miinum sier fleigde fraa, Furda þad Samuel liitst, aa Bæn Noott þessa leinge laa, Lokfins til Ferdar biist.

Hiaa Carmel þegar hitte hañ, Heimleides komeñ aa Braut, bad Saul hañ koma Blessadañ, hwna kvad alla Draut, sem DRotteñ fyrer seigia vañ, Samuel ansa hlaut, hvad heyre eg þo Jarmeñ þañ, og jafnvel baula Naut?

Herfaang er þetta Kongureñ kvad, komed af Rekstre þreytt, til Offurs Gude er ætlad þad, añad liker ei neitt, Samuel svarar so i Stad, seigia vil eg þier Eitt, Ord DRotteñs barst mier Eyrum ad,

uñ

um̃ þessa Noottu greidt.
Jsraels Kongs-Tign hædsta
hlautst, hafeñ Ovirding fraa, og
DRottens baud þier Efalaust, A-
malech skyllder slaa, þvi hlijdder þu
ei HErrañs Raust, Herfaang me-
ir gyrntest aa, J Guds Auglite
illa braust, aptur Saul svarar þa.
Raust DRottens Eflaust hef
eg hlijdt, hijngad Kong Agag leidt,
lijka Amalechs Landed vijdt, med
Lijd og Hiørd foreydt, Naut og
Sauder þad nockru er nijtt, nu fer
til Gilgal greidt, af þvi so verde
Offur blijdt, Einum Gude tilreidt.
Ætlar þu Samuel ansa ried,
Offur DRottne þocknest, meir eñ
Hiartañleg Hlijdneñ tied, og hrein
Gaunngiæfne best, hun er betre eñ
Foorna-Fied, og Feite Hrwtaña
mest, Skwrgoda Bloot og Galld-
ur

ur med, greinest Hverwdeñ vest.
Af þvi þu DRottens Orde hvert, Ogegn burtkastader, Eins hañ, so Kongur ecke siert, wtskwfar lijka þier, Saul kvad: Eg hefe miøg misgiort, mitt Foolk Ottadest hier, med ofs far þu, þess bid eg vert, Brot þetta forlaat mier.
Hañ svarar aptur eñ til Sañs, eige fer eg þier med, Saul greip skiootlega i Skickiu hañs, Skanted af rifna ried, Samuel gaf þa soddañ Ans, so skal og Kongs-Rijked, burtslijtast til eins betra Mañs, bradlega mun þad skied.
Israels Herra alldrei kañ, ydrast nie Lygar tiaa, Eirn er hañ Gud eñ ecke Mañ, ofgiøra neitt ei maa, Saul bad þvi meir og mædde hañ, med sier ad fære þa, Leidast um sijder Samuel vañ, so snere
Veigeñ

Veigeñ aa.

Agag Kong leida liet til sijn, Lijfhræddur mællte hætt, so skal burtdrijfa Daudans-Pijn, diarflega framgieck brætt, Samuel kvad mørg Mañs-Børn sijn, Mæker þiñ deydde hrætt, nu skal þig missa Mooder þijn, med þad hioo hañ i Smætt.

Samuel ferdast sijdañ frij, siælf ur til Ramath strax, eñ Saul gieck Borg Gibea i, giætte sijns Stioornar-Hags, þeir saxust ecke upp fra þvi, allt iñ til Dauda-Dags, Guds Mañ aungrade opt aa nij, Atferle soddañ Slags.

16. Psalmur.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu, etc.

Vid Samuel DRotteñ sagde nu, syrgia hvad leinge ætlar þu, yfer Saul einum

hier ? Hønum i burt eg hratt fraa
mier, so hañ ei leingur Kongdoem-
eñ ber.

Vidsmiørs-Horn fyll: og fliott
hw til, far þu: Eñ eg þig senda vil,
i Bethlehem til Isai, hia Sonum
hañs eg siaalfur þvi, sie hañ Kong
er lyndur mier frij.

Ef eg fer sagde Samuel, Saul
spyr þad, og mig slær i Hel; Eñ
Gud gaf aptur Svar, sæk eirn Ka-
lf og sijdañ far, seig þu vilier Offra
hønum þar.

Þu skallt iñbiooda Isai, til Off-
ursens, eñ giæt ad þvi, og hlijd i øllu
mier, med Oleo smurdu eirn sem
ber, einkum hañ eg tilseige þier.

Hañ foor þegar sem HErrañ
bad, hradt kom sijdañ i Betlehems
Stad: Undradist Landsins Lid,
mættu hønum og mælltu vid, mun-

tu koma til vor med Frid.

Hañ sagdi: Eg kiem ad færa Forn, fared og heidred DRottēn vorn, Helgun ydar auked, til Offurs biooda eirneñ tied, Jsai og Sonum hañs med.

Jñ þegar komu aller beint, at Eliab stardi og hugar leynt, mun DRotteñ meina hañ? aptur Herrañ ansa vañ, ecke hef eg kiøred mier hañ.

Met þu ei Vøxt nie Vænleik hañs, Venia Mañleg er þad til sañs, þeir virda fagurt flest, og dæst ad þvi sem diJrmætt siest: eñ Drotteñ gæter ad Hiartanu best.

Sis komu fram fyrer Samuel, Syner Jsai bwner vel, aller med Æru og Prijs, eñ hañ kvadst nu ordeñ vijs, ongvañ DRotteñ þessara kijs.

Samuel bad hañ segdi a Skil, ef Syner hañs være fleire til, Jsai ansar þa: þañ yngsta eirn eg epter æ, wte geimer Hiørdena sa.

Laattu hañ sækia Samuel kvad, setst eg ei fyrre Bordum ad, kalladur kom hañ þar, fagrañ Lit i Bragdi bar, Blæeygdur og dæfrijdur var.

Þesse er kvad Gud sa same Mañ, Samuel foor og smurde hañ, beint sijnum Brædrum hia, Andi DRottins var ætijd þa, yfer David þadañ i fra.

Fra Drottne illur Ande bræatt, Angrade Saul og Sturlar þræatt, hañs Foolk so seigia vañ, upp vier leitum einhvørn Mañ, sem øll Hlioodfære Leika vel kañ.

Saul lijka þar um̃ siæalfur bad, svarade eirn Madur uppæ þad, i

Betlehem

Bethlehem oss hier nær, Sonur Jesse er Sveirn fraabær, sæmelega Hørpuna slær.

Hañ er Madur ad Vexte værn, Vijs, snar lijka so þar med kiærn, og vel i øllu ad sier, DRottenñ hreirn med hønum er, hier uñ næsta kuñugt er mier.

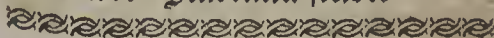
Saul giørde Bod i samre Stund, so til Jesse aa þessa Lund, med Ordeñ einka fijn, Son þiñ David send til mijn, saa nu geimer Hiørdena þijn.

Jesse lagde eirn Asna aa, Eitt Kid og Fløsku Vijns þar hiaa, Braud sem nu beint skal tied, Konge sialfum senda ried, Son siñ David lijka þar med.

Hañ kom og þiente i Kongsins Gard: Kiær hønum miøg og Skialld-Sveirn vard, Oskade aptur þa,

Saul

Saul: og beiddе miwokt sem maa,
mætte David pioona sier hiaa.
Hvørt Siñ sem illur Ande mi-
og, angrade Saul a nockurn
Veg, Hørpu sloo David hægt,
voudum Ar i burt fieck bægt, Vol-
ed allt a Kongenum lægt.
JEsus vor Hiaalpar-HErra
kiær, Hørpuna fyrer oss aumum
slær, þa haũs Ord hreint er kient,
þad fær dockvum Diosle rent, dijr-
sta Glede Hiartanu sendt.

17. Psalmur.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert, etc.

Philistearner safna sier, til
Socho i Juda, miklum Her,
Saul og Jonathas mest
Mañval, moote þeim fooru i Eike-
dal, sitt a Hæd hvørre lagdest Lid,
lijted Dalverpe var i Mid.

Fra

Fra þeim Heidnu sem fyrr eg gat, fram gieck Rise er hiet Goliath, Sex Alna haar, og Handbreidd meir: Herklæde bar øll giørd med Eir, hañ Bryniu þwnga hafde so, hun gilld Fim̃ Þusund Siklos vo.

Hañs Spioote lijker Heilagt Skrif, vid hvørn digrastañ Vefiar-Rif, Sex Hundrud Sekel vel ad Vikt, var a þvi framañ Jaarned pickt, Eir-Skiølld bar sier a Herdum hañ: med hønum lijka Eirn Smaasveirn rañ.

Haatt a Jsraels hroopar Lijd, hvar til biugguſt þier wt i Strijd? Philisteare eirn eg er, aller Sauls-Þioonar kalleſt þier, wtvelied nu af øllum Mañ, sem Einvijg vid mig halldа kañ.

Ef sa same mig uñed fær, ydur

vijst þioona skulum vær, eñ viñe eg
hañ þa vered hier, vorer Prælar
sein maklegt er, Jsraels hefe eg
Herlids Makt, Hardungar Ord
i Dag tillagt.

Nu sem ad Saul og Herlid ha-
ñs, heyrde Stooryrde þessa Mañs,
øllum bløskrade þegar þad, þeim
kom Otte og Skielfing ad; Fioru-
tiju Daga Frest þeim fieck, fram
Kvølld og Morgna Riseñ gieck.

Jesse þañ Tijd i Betlehem bioo,
bijsna gamall var ordeñ þo, af ætta
sijnum Sonum þriar, sendt hafdi
i Strijd med Konge þar, fra Sa-
ul David var fareñ heim, Fienad
geimdi a Døgum þeim.

Vid David Jesse sagdi snjallt,
Son miñ, þa Brædur þiña skallt,
tak Mæler Byggs og tiju Braud,
til þeirra ber so liette Naud, tveña

sim Ofra haf þier hiaa, Hofuds-
Mañenum fær þu þa.

Hygg ad um þijna Brædur bert,
Bodum þeirra þu hlijden siert: Da-
vid sig eirn til Arla bioo, añan liet
giæta Hiardar ho; J Eikedal var
þa Jsraels Lid, Ovine sijna ad ber-
iast vid.

Ad Vagn-Borgeñe hañ vijkig
ried, var þa Strijdsfoolked wtdreig-
ed, þvi liet i Geimslu þad hañ bar,
hia þeim sem vaktade Bwdernar,
Brædur sijna vid Fylking fañ,
fliott og þar bædum heilsa vañ.

Sem hañ i Rædu vid þa var,
ad Veniu siñe kom Goliath þar,
Hædung mællte vid Jsrael, up-
pa þad David heyrdi vel, hopadi
undañ hvør til sañs, hrædder vid
Asynd þessa Mañs.

Svo hvør vid añan sagdi af

Hyggt, saiu-þañ Mañ er talar
Stygd? sie nockur sar hañ sigra
kañ, sialfs Kongsins Dottur skal
eignast hañ, Eckiungar sær eg
Frelse med, Fodurleifd hañs mun
verda tied.

Dauid heyrde hvad hermdu þeir,
hañ spyr vel̃ þetta framar meir,
hvad skal sa fær sem feller hañ, fra-
taka soddañ Bryxlekañ, hver þesse
Oumskorne er? Illa talar vid Dr-
ottens Her.

Eliab Brooder hañs elste þa,
Ord Davids reydur hlijddi a, sa; dt
hvad vilder hijngad þu? Hierdeñ
geymslulaus ein er nu, Ji ska þijn-
ns Hiarta, og Hofmoed hier, hun
fyrer laungu er kuñug mier.

Dauid afsakar sig med Hægd;
samt-bioo i Hug ad viña Frægd,
Ord þau talar sem adur fyr, iñ

til þess Kongur þetta spyr, Saul
liet kalla a Sveineñ braatt, sagdi
hañ lioost a þeñañ Haatt.

Otteſt eingeñ þañ Illsku Mañ,
eirn skal eg ganga a Hoolm vid hañ:
Saul ansar þu ert ungur Sveirn,
ecki gietur þu bareſt eirn, hañ er sem
aller heyra og sia, Her-Madur sij-
num Ungdoom fra.

David svarar: eg Piooneñ þiñ,
þa Hiardar giætte eitthvort Siñ,
adkom þar Biørn og lijka Lioon,
Lombunum var þvi bued Tioon, i
Kiaalka bæde og Kampa þreif, wr
Kverkum þeirra eg Saudeñ reif.

Sa Ouñskorne so eirneñ fer, af
þvi hañ lastar Drottens Her, Gud
sa mier bijtte Sigre heim, sem eg
vañ fyrr a Dijrum tveim, þessum
Risa mig frelsar fra, furdar Saul
uppa Rædu þa.

Eir Hialm, Brinin og Sverd
til saũs, Saul gyrte þa um Lijfed
haũs, David gat hvørge geinged
greidt, gyrntist af þessu ecke neitt,
vanur kvadst ecke vid þad hier, var-
þar þvi øllu burt fra sier.

Slietta sma Steina fiũ sier faũ,
i Farveg einum þar Lækur raũ,
i Toſku sijna tijnde þa, took Staf-
Sløngu sem greindt er fra, med þad
Goliath moote foor, mætte hønum
þar Riseñ stoor.

Þegar Goliath Sveineñ sa, so
med Drambseme mælte þa, hvørt
hyggur þu eg Hundur sie, hijngad
kiemur til mijn med Trie? kom þu
eg skal þier giallda greidt, gefa
Fuglum þitt Hollded eitt.

Vid Afgud siñ bølvar hønum
hatt, hier til svarade David bratt,
Sverd og Skiølld ber þu moote mi-

er, mæte eg i Nafni DRottins þier, Herlid hans hefur þu hædt og smaad, Hefnd mun yfer þig falla bræd.

DRotten sa skapti Lijdi og Lønd, lætur þig falla i mijna Hønd, þegar eg Høfud þitt af sker, þa slijta Fuglar ydar Hræ, so allt Foolk sioæe ad Israel, eirn Gud hefur sem freilsar vel.

So skulu vörer merkia Men, Mattugur DRotten hiaalpar en, ei fyrer Vopn nie Veriur Mans, vijst er med øllu Strijded hans, Goliath reyddist og geck af Stad, grijpa vill David upp med þad.

David took eirn ur Tøsku Stein, tafdi han ei vid þessa Grein, slaangradi hradt af Hendi þvert, han kom i Risans Enne bert, flatur til Jardar fiell han þar, fagur Sigur

þa

þa giefeñ var.

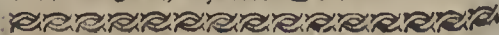
Goliaths Sverd strax wt David
droo, af dęckum Risa Høfuded slo,
Philistearar flijdu sen, flootta rax-
ku Israels Meñ, Heidingia deyddu
og hroktu þa, Herfaanged tooku
epter aa.

David bar Risans Høfud heim,
hier epter til Jerusalem, i Tiallð-
Bwd sijna liet Sverded hañs, so
lijka Vopneñ øll til sañs, Sigur gaf
DRotteñ sijnum Lijd, sie honum
Lofa hvørre Tijd.

Adur eñ David wtgieck fyrst,
epter Konguren grenstadist, vid Ab-
ner hvors Sonur Sveinneñ var,
hañ sagdist ecke vita um̃ þad, med
Eide soddañ sañar frij, Saul bad
hañ spyrdist epter þvi.

Aptur kom David um̃ þad Bil,
Abner leidde hañ Kongsens til, Go-

liaths Høfud i Hende bar, hañ spyr þegar hvørs Son hañ var, sagdi hønum þa satt um̃ þad, siñ Fader være i Bethlehems Stad.

18. Psalmur.

Ton, Lifande Gud þu lijt har ꝛc. etc.

Jonathas epter Um̃tal þad, Elsku vid David feste, i Bethlehems foor þvi eige Stad, aptur ad løngum Freste, hañ bleif hiaa Saul: og þiente þar, þeckur bæde og forsiaall var, hvørs Mañs Hugliwfeñ beste.

Vid David Jonathas goodur greidt, giørde Saattmaala bliidañ, Elskade hañ sem sitt Hiartad heitt, hønum gaf Kyrtil friidañ, Skickiu, Sverd, Boga og Bellte med, baader þeir høfdu Trwfast Gied, uñtust vel ætiid siidañ.

Saul

Saul Kongur David senda
hañ, med sijn Bod alla Vega, af-
reka giørde allt þad hañ, fyrer utañ
Mood og Trega, Strijds-Foolke
ætte ad stioorna þar, J Starfe
fyrer øllum þeckur var, og fram-
gieck forsiællega.

Heim sem þeir komu Hernad
fra, Hoopur Kveña þeim mætte,
dansande sicalfar søgdu þa, med
Saung og Hørpu-Slætte, Ovina
Þusund Saul Eina sloo, Eñ Tiju
Þusund David þo, Konguren glo-
gt þess gætte.

Hañ safnar miklum Moodi sier,
mælte af Grimdar-Hoote, Pær
eigna Þusund Eina mier, eñ Da-
vid Tiju at moote, honum fer fr-
am uñ Heidur siñ, hvad skorter hañ
nu neima Kongdoomeñ Hefnd trwe
eg lijda hlioote.

Alldrei hijrlega upp frä þvi,
Augunum til hans rende: Rand
ÿter Þusund fieck þo frij, og For-
stoon nu̅ Kongs Eyrende, illur
Ande þa Aŭars Dags, angrade
Saul: Eñ David strax, Hørpu sloo
hægt med Hende.

Saul hiellt ä Spioote og hug-
de hart, hier med David ad nijsta,
eñ hañ veik sier þo undañ snart, i
Ødru Siñe og Fyrsta: ætijd Kong-
ureñ Ottast hañ, Adstod DRott-
eñs og Vijsdoom fañ, Forsiall og
sins til Lista.

Allur Juda og Israel, Elskade
David frooma, Saul talade þa vid
hañ vel, veita skal eg þier Sooma,
vertu hraustur ad heya Strijd,
hellst fyrer allañ DRotteñs Lijd,
og framar ried eñ ad rooma.

Eg vil giøra sem goodum ber, og
gipta

gipta þier Doottur mijna, Merob
af þvi hun elldre er, fyrer alla Trw
feste þijna, under nidre þad Fals
Raad fañ, Philistearner skylldu
hañ, Heidner til Heliar þijna.

David leitst ecke lijklegt þad, lætur sem þessu neite, hvad er mitt Lijf og Kyn hañ kvad, Kongs-Maagur ad eg heite, eñ þa þeim Tijma bratt ad bar, burt giefeñ ødrum Mañe var, So trwe eg Saul þvi breyte.

Michol Sauls Dootter Jngre Ein, Ast hatt vid David greida, Konge hocknadest þesse Grein, þvi lætur slijkt til-reida, þeinkte þad verdur eitt Siñ alls, Eflaust honum til Meyra Falls, hañ muñ Heidner deyda.

Kongur hiet honum heñe þa, hier med baud Pioonum sijnum,

.. skylldu David seigia fraa, Saul
aa Forsiaalleik piinum, Velþockn-
an hefur visst til Sañs, verda skall-
tu þvi Maagur hañs, sviptur af
Sorg og Piinum.

Þeir sögdu honum þañ Veg
bert, þvi ried so David giegna, ad
mægiast vid Kong er mikils verdt,
miñar Faatæktar vegna, Liitelmot-
legur eirn eg er, Orsnaudur Mañ
og Fielaus hier, soddañ nam Saul
ad fregna.

Saul beidde eñ fyrer utañ Tof,
aptur þeir David seige, Kongureñ
hvørke Gialld nie Giøf, gyrneſt aa
Brullaups-deige, Forhwder Hund
rad faae hañ heim, af Philisteum
til Hefndar þeim, Praut mikel
þad er eige.

David þocknadest þetta vel, þess
vegna ei vid dvalde, sloo strax Tvo
Hundrud

Hundrud Heidna i Hel, heim kom og allar talde, fram fyrer Kong þær Forhwder ; feck so Michol til Eignar sier, Gud hønum Giøf þa vallde.

Saul sa: David var dæsamt veitt, DRottens Hiaalpræded blijda, og Michol hønum une heitt, af þvi fieck saaran Kvijda, Reyde sier mesta rætte i Hug, reyndest hin vel ad Spekt og Dug, Rafu-frægur vard þvi vijda.

19. Psalmur.

Ton, Dagur i Austre ollu, etc.

SAul þa vid Son sin sagde, og sijna Pioona greitt, David dreped ad Bragde, dvelied ei þar um neitt, en sem sitt eiged Hiarta, elskar Jonathas han, so harda Heiptar-Parta, hønum þvi

byrta vañ.

Miñ Fader hañ gløgt ried greina, gyrneſt þier koma i Hel, Til Morguns maatt þier leyna, ad myñu Raade þig fel, med hønum hratt til Ferda, hijngad eg bweñ er, hvørs eg þa vijs mun verda, Vil eg kuñgiøra þier.

Jonathas Trwr i Trigdum, talar vid Fødur ſiñ, giør ei med Grimd og Stygdum, Glæp vid Þienara þiñ, Dygdagiarn David hefur, drygt engvañ Misverknad, noog þegar Naudſyn krefur, Nytſemd er hønum ad.

J Hættu Lijf ſitt lagde, liooſt þa hañ Goliath ſloo, Sigur gafſt ſeñ ad Bragde, ſaaſtu þar uppa þo, hrattſt ſiaalfur hørdum Moode, hagkvæm var Gledeñ ſw, ſo ad ſaklauſu Bloode, Syndgaſt villt

aptur

aptur nu.

Fortølum føgrum leiddur, Fader hans þegar soor, ei skyllde David deyddur, dyggur Jonathas foor, burt: og þan Bodskap frijdan, var honum a þessa Lund, so kom han aptur sijdan, hia Saul var nockra Stund.

Ofridur Israel hrellde, wt foor David i Strijd, Philisteara fellde, flijdu þeir um þan Tijd, Saul styggde illur Ande, J Salnum heima þa, David sem var hans Vande, vel giørde Hørpu ad sla.

Saul hiellt a sijnu Spioote, so strax ad David Od, veik fyrer þvi Vondsku Hoote, i Veggnum Falleren stood, undan komst Jllsku Morde, wtgieck fra Konge fliott, framar ei freista þorde, flwde þa

somu

somu Nott.
Saul liet Vardmeñ wtvelia, ad vakta Hws Davids strax, hugde ad slaa til Heliar, hañ so ad Morgne Dags, Michol siñ Mañ vidvarar, uñ Vindaugad liet hañ wt, gaf sig til Flootta-Farar, fullur med Trega og Swt.
Hun liet Lijknesked eina, liggia i Davids Stad, Geitstøku hafde hreina, Høfdenn under þad, kiænlega Klædeñ breidde, Kviñañ at þetta God, Sendemeñ Saul tilreidde, so giørde þaangad Bod.
David hun siwkañ sagde, Sendemeñ sneru heim, Saul skipar skiott ad Bragde, skygnast ad Tilburd þeim, uñ Soott þa siñed eige, J Sængeñe bered hañ þier, Lijfed so laata meige, liooft fyrer Augum mier.

Sauls komu Sendebodar, saau
Lijknesked þa, og Geitar-Skiñed
skoda, skijrdu so Konge fraa, A-
vijtum Michol mætte, hun mælte:
hañ hiet mier þvi, deya eg Eflaust
ætte, utañ sig liete eg frij.

David foor nu aa Flootta, til
Fundar vid Samuel, sagde med
Sorg og Otta; Sauls Verk og
Jllsku-Þel: til Najoth giørdu ad
gaanga, glogt Kongur um̃ þad
spyr, sende ad sækia hañ þaangad,
som var hañs Heipt og fyr.

Sender fraa eg braatt fare, og
fundu Spaameñ þar, Eirn þeirra
Umsioonare, Ædstur Samuel
var, yfer Sauls Pioona alla, An-
de DRotteñs kom þa, J Hoop til
hiña falla, haglega giørdu ad spaa.

Soddañ barst Saul ad Eyrum,
sende þvi adra Meñ, þeim foor sem

hinum fleirum, fliott spæadu aller
señ, þa liet hañ Pridiu fara, þad
gieck til eins og fyr, um sijna Ut-
sendara, allt þetta Kongureñ spyr.
Hañ foor um sijder sialfur, sem
þaug Tijdende fieck, upp i Rama
Lands-Alfur, og so til Najoth gieck,
Ande Guds yfer hañ dreifdest, eins
spæade æ somu Grein, Aform sitt
ecke leifdest, ad viña David Mein.
Saul fyrer Samuel spæade, so
hefur Skrifteñ greint, fiell fram
flatur æ Læde, furdade margañ
beint, Næsta nakeñ æ Jørdu,
Noottena wt ried spæ, Ordsqvid
Meñ af þvi giørdu, Er Saul
Spæmoñum hiæ:

20. Psalmur.

Ton, J Dag Eitt Blessad Barned er, etc.

DAvid Najoth flijde frá, ad
Fund Jonathas reiste, Har-
ma sijna med Hrigd nam
tiá, hañs Mañdygdum treyste,
spurde med hvoriu hier um̃ Siñ,
hef eg nu moodgad Fødur þiñ, ad
hañ mig so offæker? Lijfe mijnu
leitar ad, leinge maa ei veriast þad,
Heipt mig harda ræker.

Jonathas aptur giengde greidt,
giet eg þad sie eige, Fader miñ alld-
rei fremur neitt, þad fyrr mier ecke
seige, David kvad: ockar Vinskap
vijst, veit hañ: eñ þig vill hrella sijst,
so satt sem Saal þijn lifer, Dauda
og mijn a mille hier, miña þo eñ
Footmaal er, þad hanger hvort siñ
yfer.

Jonathas ansar uppa þad, allt
hvad villtu beida, fullgiøra mun eg
fliott i Stad, sem framast Maal
þitt

þitt greida, David mællte a Morg-
un hier, Maanadarkomu Hætijd
er, ad sitia var fyrr miñ Sidur, til
Bords med Konge þvi bid eg þig,
baada tvo Dagana meige eg mig,
fela þvi ei mun Fridur.

Ef þiñ Fader ad mier spyr, apt-
ur so mættu svara, David leitadi
Leifis fyr, liooft ad mætti hañ fa-
ra, til Bethlehem siñar Borgar
þvi, bodeñ er þar Hætijd nij, øllu
hañs ættar Lide, ef hañ þa seiger:
sie þad vel, sefast mun hañs Heipt-
ar Þel, og vera Von a Fride.

Ef hañ reydest, er þess Von, Illt
sie honum i Siñe, Myskun sijndu
þijnum Þioon, þier laat vera i miñe,
Fielagskap vid mig sieckstu giort,
fyrer DRottens Augsijn bert, þet-
ta eñ stødugt stendur, siaer þu mi-
nar Saker vel, sialfur sla þu mig

i Hel, hvad skal mier i hañs Hend-
ur?

Jonathas sagdi: sie mier kiær,
Sañleik þig ad leyna, illt ef Fader
miñ uppa slær, allt skal eg þier gr-
eina, David spyr hvør mun herma
mier, ef hañ þunglega gegner þier?
aptur hiñ ansa nædi, gongum vid
ut aa Akureñ tveir, og so giordu
bæder þeir, señ ad settu Raade.

Jonathas þa Dygda dijr, til
DRottens vitna riede, sie miñ Fad-
er sættur og hijr, so þier verdi ad
Gledi, Gud giøre mier þetta og þad,
ef þu fær ecke riett i Stad, hier
um glogt ad heyra, fiñest eingeñ
Fridar Stod, fa skalltu þau lijka
Bod, og so añad fleira.

AE! sie DRotteñ eins med þier,
og ædur Fodur mijnum, uppa
þetta Eideñ sver, Ordum hagar so
sijnum,

sijnum, ef eg svijk i þessu þig, þa skal eingeñ aumka mig, hvorke Lijfs nie liden, mijnu Hwse Myskun tia, miñstu ockar Saattmaal þa, fær þu Stioorn i Fride.

Jonathas eins og eigeñ Ønd, ekskade David frooma, at Morgun fer oss fliott i Hond, fyrst Maanadar koma, wr Sæte þa mun saknad þijn, soddañ gief eg Raadeñ sijn, hallt þier heima i Leyne, a þridia Deige virkum vel, vert hier komeñ og þig fel, under þeim stoora Steine.

Aurvum þremur ætla eg, wt til Hæfis skioota, Ordeñ mijn a allañ Veg, athuga muntu hlioota, vid Sveineñ miñ ef herme eg hier, hijngad betur Pijlañ er, þa mun Fridur feingeñ: Eñ ef eg seige hlaup tu hratt, hun fram leingra nidur

datt, vægdar-Von er eingeñ.

Su kom Tijd ad sest vid Bord, Saul og Lijdureñ mæte, Kongureñ lagde ei til Ord, ad audt sie Davids Sæte, huxade til hindrunar, hønum eitthvad komed var; Eñ a ødrum Deige, hañ spyr þa sem hellst var Von, hvad velldur ad Jesse son, iñ hier kiemur eige?

Jonathas gaf aptur Ans, Ordlofs mig hañ beid de, J Bethlehem foor þvi beint til Sañs, brædleg Dorf so neydde, Ætt-Meñ hañs nu Offra þar, eirneigeñ boded hønum var, siaalfur þañeñ sagde, Leife þæde þetta af mier, þvi kiemur hañ ecke hier, bystist Saul i Bragde.

Æfa reydur ansar sliott, Jllt var þa i Siñe, þu Ohlijdne Skælkur skiott, til Skamar Moodur þiñe, og lijka þier sem þess er Von,

hañ

þañ wtvalder Jesse Son, Vinskap
vid ad binda, Rijke þitt ei mektast
maa, medañ aa Jørdu lifer saa,
hañ mun þier burt hrinda.
Laattu hañ sækia i samre Stu-
nd, so hier deyddur verde, hiñ spyr
þa med hægre Lund, hvad illt Da-
vid giørde? Saul greip Spioot og
siaalfur þa, Son siñ villde med þvi
slaa, Jonathas greitt nam gaan-
ga, burtu señ fraa Bordum strax,
Brauds ei neytte Añars Dags,
Sorg ried saart hañ staanga.
Arla gieck med Eirn Smaa-
Dreing, aa Akur þañ fyrr eg tiaa-
de, skaut þa prwdur Pijlu af Strei-
ng, og Pillteñ senda naade, epter
heñe: og aptur vañ, añare ad skioo-
ta fram yfer hañ, og þa aptur sag-
de, flijta muntu þurfa þier, þaang-
ad betur Dreñer, skunda skioott

ad Bragde.

Sveirneñ tok aptur Orvarnar, og eige þar vid tafde, af þvi visse ecke þar, hvad uppaa sig þad hafde: Jonathas bad hañ bera heim, Boga siñ med Vopnum þeim, sem nu soddañ skiede, David geingur Filsinum fraa, fiell Prisvar til Jardar þa, og bad med bliwgu Giede.

Baader grietu þegar þeir, þo med trwskap sañañ, harmar David miklu meir, og mintist hvør vid añañ, Jonathas bad hañ fara med Frid, fast høllldum hvad soorum vid, Gud þess Vottur vere, ockar a mille, eirneñ mijns, Afkvæmes og lijka þijns; burt til Borgar snere.

21. Psalmur.

Ton, Sjaadu hvad aagiætt er, etc.

DAvid med Siwt og Sorg, so komst til Nobe Borg, Eirn var þa þañ Tijd mestur, þar Ahimelech Prestur, soddañ fraa eg hañ furde, framar uñ þetta spurde.

Hvi ferdu þañeñ eirn, þier filger eingeñ Sveirn? David sagde: mig sende, Saul: med Leyndar-Eyrende, so liet eg Sveina frijda, siñ i hvørium Stad bijda.

Hafer þu Braud hiaa þier, J Hendur faa þau mier, eda hvad añad betur, eñ þar til funded gietur, aptur þau Andsvør lagde, Ahimelech og sagde:

Eingeñ aa allañ Veg, Almeñings Braud hef eg, utañ þau Heiløg heita, hvørra eige maa neyta, nema ei sie aa Sveinum, Saurgun af Kviñum neinum.

David kvad: Daga Priaa, þa

droo eg badañ fraa, var oss til Vijsa bañad, ef virdest þo hier um añad, þad helgast af Kierum hreinum, Hindrun er ei a. Sveinum.

Hier fyrer honum gaf, Helgada Braude af, eingeñ þvi er ur hafde, og so braad Naudsyn krafde, þo bijda þesse aattu, þar til nij bakast maattu.

Fyrer DRottne þa þar, þañ Dag iñluktur var, Doeg eirn Edomite, allt þetta fraa eg ad lijte, Hyrder Sauls halldeñ u.es.e, Hreckia-Madur eñ veste.

David dyggur sem fyr, DRottens Kieñemañ spyr, hefur þu ei hier heima, Her-Vopn nie Spioot ad geyma? Sier Kongur so ad fylgde, Sverd mitt eg eptersky!lde.

Goliaths Sverd eitt hier er, Abimelech so tier, hvorn þu i Hel-

slooſt Fordum, hlijder David þeirn Ordum, og bad þad til ſijn bære / hetra þvi eckert være.

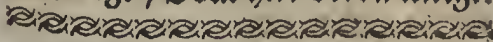
David þar flude fra, fordaſt Saul villde þa, til Gath vard vi- ſt ad fara, i Bellde Philiſteara; Konguriñ Achis eina, Umſioon þa hafdi hreina.

Pa Sgdu Pioonar hañs: þetta er Kongur Lands, um hañ ſo ſau- ug hvør Kviña, Saul ried Puſund ad viña, eñ David alls þær Stund- er, eirn ſloo tiju Puſunder.

Hañ vard miøg hræddur þa, Hegdun ſiñe þvi bra, David lieſt detta og ſkeika, a Dyraſtafena reika, i Skegg ſier hoſtande hrækte, hijngad og þangad krækte.

Achis þa tiña vañ, Aer og galiñ er hañ, nu fæ eg nær mier lijka, nooga Skiptinga ſlijka, leided hañ vit

ht so eige, Odur hier verda meige.

22. Psalmur.

Ton, JEsus Guds Son Eingieten, etc.

DAvid foor strax og slijde, J Fiilsuld Adollam en, brratt komu þar bwner vid Strijde, Brædur hans og Ætt-Men, aller Vandrædum vafder, med Vallde Skullda krafder, søfnudust þaung-ad sen.

Til Mispa med þan Skara, J Moabita Lønd, David ried sliott ad fara, fordast vill Heiptar-grønd, fieck sijnuin Fødur og Moodur, Forsioon Urræda goodur, under Kongs Hlijfdar Hønd.

Propheten Gad framgeingur, gaf David þetta Svar, vert hiar þeim Lijd ei leingur; J Landed Juda far, han foor sem hin umtalde,

J Hareth Skooge dvalde, Saul frietle soddañ þar.

Siælfur uñ sagdar Stunder, Saul bioo i Gibea, Lunde all-føgruun under, eitt Siñ var staddur þa, hañ med Heiptugu Bragde, hiellt æ Spioote og sagde, vid Hyrdmeñ sijna þar hiaa.

Miin David æn alls Efa, ydur þad seiged mier, Eigner og Odul giefa, Yfer-Raad Landsens hier? fyrst so med falskre Lundu, Fast-Mæle vid hañ bundu, so miñ Sonur sem hier:

Aller uñ þvillijkt þeigia, þar gaf sig eingeñ ad, nie satt fræ slijku seigia, Saul Kongur þaðeñ kvad, Soñ miñ: þo sie ei betur, siælfs mijns Præl moot mier hvetur, øllum er auglioost þad.

Doeg svarade og sagde, sæ eg æ

Davids Ferd, til Ahimelechs Leid lagde, liooſt þad eg greina verd; vid DRottenn foor til Frietta, fyrer hann umm allt þetta, Var honum Braud og Sverd.

Kongurenn sende ad kalla Kienne-Mann greindann þa, og ſo Preſtana alla, wr Nobe Borg þar hia, þeir komu a þeſſum Deige, þvi Svikenn viſſu eige, ſijdann ried Saul ad tia.

Þvi hefur þu þannenn framed? þijn Lund er Trygda ſnaud', Samtt-maal vid David ſamed, Sverd fieckſt honum og Braud, fyrer hann DRottenn frietter, til Falls mier þennann upprietter, þvi lijd eg laanga Naud.

Ahimelech ried anſa, aptur og þann-enn tier, hvør er virdtur aan Vanſa, vijſt ſo ſem David hier, hlijdenn, Hugvitur, Dyggur, heidarlegur

Raad-tryggur, Kongs Maagur
eirneñ er.

Mundi eg fara til frietta, fyrst
vid Gud vegna hañs? Þvi skal ei
ætla þetta, Þioon sijnum Kongur
Lands, hvar mig um hellst awijted,
hvørki miked nie lijted, eñ veit eg ei
til Sañs.

Reidur nam Saul ad seigia, so
vid Abimelech, þu skallt og pitt
Foolk deya, þijn Misgiørd noog er
frek, hañ baud þvi hvørge ad fresta,
Helslaaed DRottens Presta, und-
er þad eingeñ viek.

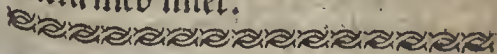
Doeg Ofdyrfskusamur, DRott-
ens Kieñe-meñ sloo, Illverk þad
Bondsku-tamur, vañ og so under
bioo, a'ls aattatiju talda, til Guds
Þioonustu valda, eñ sim ad auke þo.

A'la Borg Nobe eydde, er so t
Ritning tied, Foolked þar Doeg
deidde

deydde, drap lijka nidur Fied, Kvińur Børn Briooſt-mylkinga, bæde Meñ og Peninga, Uxa og Aſna med.

Eirn komſt undañ at Flootta, Abimelechs Son var, Ab-Jathar med Otta, Atvik þau David bar, ſiaalfur hañ ſo ſvaradi, ſañlega mig þad grunadi, Doeg þa þeckte eg þar.

J þeirra allra Bloode, eflauſt eg ſekur er: far nu i mijnu Floode, forſorga vil eg þier, hrædſt ecke Ananud ſlijka, illu og goodu lijka, þu ſkallt mæta med mier.

23. Pſalmur.

Ton, Ef Gud er oſs ei ſiaalfur hiaa, etc.

David friette Philiſtear, frekt at Kegila ſtrijda, Kornhlodur ræntu þeirra þar, þeim

var bwed vid Kvijda, hañ spyr Drotteñ hvert hætta mat, Heidingium moot e ad fara þa, Borgena ad frelsa frijda?

DRotteñ svarar og sagde, jaa: Sigureñ skalltu viña, Davids Meñ mælltu moote þa, marger so giordu tiña, ef hier i Juda varla er vært, vera mun þetta sijdur fært, hætta sier so til hiña.

Eñ spyr David i Añad Siñ, Ef ad hañ fara mætte? gaf hønum Andsvar Gud DRotteñ, giorla med þessum Hætte; rijs upp og far, þvi heideñ Her, J Hendur vil eg giefa þier, Foolked siu Fregneñ kiætte.

Hañ foor med sijnu Foolke þa, vid Philisteara ad beriast, og kom til Borgar Kegila, kuñu þeir ecke ad veriast, rak Meñ af Flootta, eñ rænte

ræntе Fied, af Raadum DRottens var þetta skied, So hætte hañ ad heria.

Ab. Jathar þegar undañ rañ, sem adur er greint i Fræde, Liif-Kyrtil hafde þaangad þañ, þad var Eitt Presta-Klæde, med hañ til Davids i Kegila kom, Kleñemañskap og Helgedoom, framde og forstood bæde.

Saul spyr: David sat Dygda-Mañ, dvelia i Kegila byrde, af Gude sier i Hendur hañ, hugde nu selldur yrde, þvi hañ være i sterkum Stad, staddur sem hvorumeigeñ ad, Port og Slagbrandar byrgde.

Saul heimte samañ Herlid sitt, hañ strax til Kegila villde, David fær þañ ad frietta Kvitt, Faar hönum bued skillde, Liif Kyrteleñ þvi liet sier fær, lagdist a Bæn og mæl-

ti þa, heyr mig nu Herrañ millde.
Hefur nylega heyrt þiñ Pioon, hure mier Saul eñ verra, og vilie koma ad veita Tioon, vond Heipt ei næe ad þverra: Munu Borgar Meñ mig til sañs, og mitt Foolk selia i Hendur hañs? Jæ, sagdi hædstur HErra.
David for þa a Flootta señ, fieck eige Dvøl þar laanga; hart nær sex hundrud hafdi Meñ, hlijngad og þangad ganga: Saul friette þad hañ flueñ var, ferdast hvørge fyrst so til var, yfergaf Strijded straanga.
David Eydemørk eirne æ, ørugt Vijge nam byggia, Skoogie og Fiøllum faldest æ, frekt giørde Saul þess hyggia, Lijfe hañs ætijd leitar ad, liet hønum Gud ei takast þad, sa kañ ad hugga og hryggia.

Jon=

Jonathas Davids foor a Fund, fast hiellt a Vinskap hreinum, hugþreyste hañ med hyrre Lund, hoogvær i øllum Greinum, Fodur mijns hrædst ei heiptar Pel, Herra Tign yfer Jsrael, DRottiñ ætlar þier einum.

Pa komeñ ertu i Kongs Tign hædst, (kvad hañ) med Foolke rijku, sialfur vil eg þier vera næst, veit Fader miñ af slijku, sijdañ i Skoogie skildu þeir, Skilmaala sijñ stadfestu meir, Jonathas vijst heim vijkur.

Naagraña Davids nefner Skrif, nioosna og allt uñ skoda, i Eydemørk er hañ sialfur Siph, Saul þetta giørdu ad boda, a Skoogie og Halse Hachila, hønum Kongureñ mætte naa, þar viliun vier til stoda.

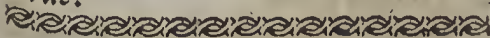
Saul beidde þeim nu Blessun-
ar, þier bered Harm miña vegna,
fared nioosned og hygged hvar, hañ
er so meige eg þad fregna, ransaked
øll hañs Filsne og Fie, friett hef eg
þad hañ slægur sie, þa skal eg þessu
giegna.

So giørdu þeir sem Saul þa bad,
sitt hugdu Lid ad veita, David fær
strax ad frietta þad, færde sig þvi
um̃ Reita, aa Maons Vollum hie-
llt sig hañ, heyra Kongureñ þetta
vañ, med Her-Lid hañs nam leita.

Saul fram̃ med eirne Fialls-
hlijd gieck, foor David hinumeig-
eñ, Otta mikeñ og Felmtur fieck,
flijtte sier þvi a Veigeñ, um̃krijng-
di hañ þegar Kongsins Lid, kom so
nærre ad siaalft laa vid, yrde med
øllu sleigeñ.

Sende Madur kom sønnu Tid,

Saul bad sier heim ad hrada, Philistear med feikna Strijd, Foolk og Land giøra ad skada, skyndilega bad skiptist señ, skilnadar Stein pvi kalla Meñ, Ornefned eitt þess Stadar.

24. Psalmur.

Ton, Skapareñ Stiarna HErra, etc.

HA heim kom Saul fraa þeim Hernade, hønum var kynt ad David sie, J Eydemorku Engeddi, aptur vill þaangad ferdast þvi.

Hañ vallde strax Priu Pusund Mañs, pad voru unger Meñ til Sañs, Fiall-Veg hañ foor sem var ei vært, valla Skoog-Dijrum einum fært.

Flaar-Byrgium nærre fyrst uñ Siñ, fañ eirn Heller; og gieck

þar iñ, honum þad eitt ad Hende
bar, hylla vill sijna Fœtur þar.

David med sijnu Foolke frij/
falde sig þessum Heller i, Saul þar
iñgaunga saau beint, søgdu þvi all-
er vid hañ leynt.

Saa Dagur nu ad soñu er, sagt
hefur DRotteñ eg vil þier, Ovin
þiñ giefa uñen vijst, allt mattu
giøra sem þier lijtst.

David reis þa aa Fœtur fliott,
foor þo aa Laun sem kuñe hliott,
Skickiu Sauls i þeim Skugga af/
skored gat eitt med Knijfe Laf.

Þa gramdest David sialfum
sier, sagde: Gud laate fiærre mier,
ad legge eg Hønd aa Herra miñ,
hañ DRotteñs Smurde er um
Siñ.

Med soddañ ord um sefar þa, so þe-
ir eiriedu Kongeñ aa, hañ gieck wt-
wr

vr þeim Heller greidt, hier um̃ grunade ecke neitt.

Sem hañ komeñ at Veigeñ var, veik David vt og kallar þar, miñ Herra Kongur, so sagde hañ: Saul leit aptur og giegna vañ.

David fiell Jordu allur at, eirneñ tilbad: og mælte þa, þvi hlijder þu þeim Heimsku-Kvitt, huxe eg ad sitia um̃ Lijfed þitt?

Siælfur mattu nu siaa þad hier, sellde þig Gud i Hendur mier, eggiudu lijka adrer mig, J Hellernum ad deyda þig.

Villde eg þier eingeñ auka Grand, nie at Guds Smurda leggia Hend; skodadu hier þitt Skickiu-Laf, skar eg þad i þeim Heller af.

Maa þad vera til Merkis Eitt, misgiørt hef eg ei vid þig neitt, DRotteñ mille ockar dæme hier,

daasamur hefne mijn aa þier.
Illska kiennur af Omilldum,
Ordtak gamallt þar hlioodar um,
eñ alldrei skal Hønd mijn Heiptar-
lig, med Hefndum falla yfer þig.
Hvad ellter Kongur Israels þo?
Eirn daudañ Hund og litla Floo?
DRotteñ aastaae soddañ hier, Sok
mijna dæme riett af þier.
Saul ansar aptur: Efalaust, er
þad David miñ Son þijn Raust,
grraatande rædde Raunar miøg,
Riettlaatare ert þu eñ eg.
Giørt hefur þu mier Gott fyrer
Illt, gleyma þvi alldrei være skillt,
þa HErrañ gaf mig þier i Hønd,
þu vanst ei mijnu Lijfe Grønd.
Hvør mun siñ Ovin høndla
fyrst, og hønum sleppa med Glede
og Lyst? Gud laune þier fyrer þeñ-
añ Dag: Pad þu veitter mier ecke
Slag.

Slag.

Kongs-Rijkis Stioorn yfer Jsrael, ætlud er þier þad veit eg vel, þvi sver mier Eid ad ecke skallt, afmaa mitt Nafn og Sæded allt.

David Eid þeñañ sialfur soor, J sitt Vijge burt þadañ foor, Saul mere eirneñ aptur heim, adskiled þad Siñ var med þeim.

25. Psalmur.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set, etc.

Neñ þad Vil Samuel andast vañ, Jsraels Lijdur syrgde hañ, Lands-Meñ tilfoorū fwser, þeñañ Guds Mañ ad greptra þa, greiner Ritningeñ looft þar fraa, J sijnu eigeñ Hwse.

Eñ foor David seim uñ eg giet, i Eydemork þa er Paran hiet, frekt þvi Saul fordast maatte, Madur

saa

sat Nabal nefndur var, naalægt
hiaa Carmel bygde þar, Audæfe
mikil aatte.

Sauda-Hiord aatte Þusund
Þreñ, þo Tiju Hundrud Geitur
eñ, Bws-Føng og Forraad stædsta
af Calebs Ættum eirn til Sañs,
Abigael hiet Kona hũs, frijd froont
og forstaal næsta.

Hardraadur miøg i Bildbrod var,
vondsku lindur þa wtaf bar, þad skil-
ede þetta Siñe, Fie sitt hia Carmel
klippa ser, kom sa Noomur til Da-
vids hier, wt a Eydemørkeñe.

David taldi sier tiju Meñ, til
Nabals sagdi hañ farid señ, aa Car-
mels vijda Vøllu, seiged þa fyrst
hañ fiñed hier, Fridur og Lucka sie
med þier, og þvi sem þu aatt øllu.

Ois hefur vered hiingad tied,
Hiard-Sveinar þiner klippe Fied,
hia

hia ydur i Carmel heima, þeir hafa
vered oß næsta nær, nockurt Me-
in alldrei giordum vær, øllu sem
aattu ad geima.

Þeir munu seigia satt um̃ þad,
sialfa maattu þar spyria ad, laat-
tu Pienara þijna, Naad hiaa þier
siña, og nioota þeß, nu er eirn Dag-
ur Sælgiæteß, vyrdst oß Velgi-
ord ad sijna.

Gief þu til þarfa þessa Tijd,
þijnum Syne (so bad David) hvad
þier hellst er fyrer Hende, Sende-
Meñ fooru fliott sem kañ, fundu
Nabal og kvøddu hañ, baaru fram̃
øll Eyrinde.

Nabal af Piooste þañeñ tier,
þesse hvor Sonur Jesse er, Okiend-
ur mier og mijnum? marger giør-
ast þeir Prælar nu, þioona lijted
med Dygd og Trw, hlaupa fraa
Herrum̃

Herrum sijnum.
Skal eg bera mitt Brauđ og Wijn, sem bioo eg handa Foolke mijn, wt til Okiendra Maña? Davids Pioonar med þetta Svar, þa geingu i burt og feingu ei par, søgdu hønum hid saña.
Braadlega David bad sitt Lid, binde hvør Madur Sverd a Hlid, so giorde hañ siaalfur lijka; Fiogur Hundruđ þar hafđe Mañs, hin Tvø voru hiaa þeirra Fans, Ferd byria fwser slijka.
Einn Nabals Pioon um þetta Bil, þa hafđe sagt Abigail, skijrlega allt hvad skiede, David sende med Sveinum hañs, sijna Kvediu til Hwsboondans, burt þeim snøgt snepsa riede.
Parfer voru oß og þecker med, hañ Tijma sem vær geimdum Fied, Flock

Flock vorn alldrei forsimaadu, þeir
reynduſt oss med allañ Hag, eins
og Mwr-Veggur Noott og Dag,
Hiardar vors Herra gaadu.
Þu maatt upphuxa hentugt
Raad, hier mun til Sañs Oluckañ
braad, hweñ Hwsboonda vorum,
Stoor-Siñe hañs þvi hrædunſt
vier, honum eckert, ſem Vonlegt
er, uñ ſoddañ ſeigia þorum.
Hun braa vid ſtrax og bioo ſig
þar, Braud Tvø Hundrud, og eins
margar, Fijkiur og Fiñ Miols
Mæla, Eitt Hundrad Sticke hrein
Rusin, hafde og Floſkur tvær med
Vijn, Saude fim ſodna heila:
Aſna klifiade eirn med þad, un-
dañ ſier Piooneñ ſlitia bad, ſiaalf
trwe eg ſijdañ fære, Nabal viſſe ei
neitt þar af, næſta lijted ſig þar uñ
gaf, i Voda þo ſtaddur være.

Framm under einn Fialle þa, Ferd Davids' moote sier koma saa, hañ var med Huga tvistum, hootast hafdi og hardt vid lagt, hefnast skyllde med allre Makt, aa Nabals Flocke fyrstum.

Abigael af Asna stie, og fyrer David fiell aa Knie, sagde hañ Veg uñ sijder, mijn skal reiknast sin Misgiørd hier, mier leif ad tala fyrer þier, Herra eg bid þu hlijder.

Set ei þiñ Hug med Heiptar Hoot, þeim Heimsku fulla Nabal moot, hañ ber Efned med Heite, ydar Pioona eg' ecke saa, af þvi var mier uñ Skickun þa, Ovijst ad øllu Leite.

Vid DRottenn eg sver og Davids Ønd, daasamlega Gud þijna Hønd, hefur nu hept fra Bloode, Oviner þijner aller hier, eins verde

so sem

so sem Nabal er, og hvor þig hatar
af Moode.

Hier er su Blessan Herra miñ,
sem hijngad færde eg nu um Siñ,
gief þetta Pioonum þijnum, A-
virding þesse ein sie kritt, uppbygg-
er DRottens Hwsed þitt, allt epter
Ordum sijnum.

Ond þijn mun geimd þo offsookt
sie, i lifande Mañа Bindine, hia
Drottne hrædd fyrer ongvu; Ovi-
na Sæler sekar þraatt, siælfar
snwast a allañ haatt, sem Steirn
fleigeñ ur Slongu.

Þa upphefst þu til ædra Valldz,
ecke maa reiknast þier til Falls, ad
hafer þijn hefnt aan Saka, veiter
þier DRottens Velgiord ha, vona
eg ad þu muner þa, mig so til Myñ-
is taka.

David svaradi og sagdi þa, sie nu

lofadur DRottinn sa, hvør þig mier hijngad sende, blessud þijn Ræda og siælf þu siert, sem mig hepter ad vanst ei bert, Hefnd þung af minne Hende.

Vid Israels Herra hædstann sver, hefder þu ecke komed hier, ei munde innann Nætur, i þijns Manns Hwse hafa neirn, hallded Lijfe saa nockur eirn, sem Vatn sitt i Veggenn lætur.

Hann took vid þvi sem hafde hun fært, hvørt skyllde so vid annad kiært, heim foor til Hwsa sinna, Nabal ad værure Veitslu var, vijndrucken sat og kaatur þar, umm þitt huxade minna.

Nefndi hun ecki nu vid hann, neitt fyrr enn Vijned af honum rann, þa fra eg þetta seige, dodnadi hanns Hiarta strax i Stad, stirdnar sem Grioͭt, og epter þad, doo at Tijunda Deige.

Deige.

Þa David spurde Dauda hañs, DRotteñ lofadi vijst til siñs, hvør siaalfur at Nabal hefnde, Plenara sendi þangad til, þeir tala vid Abigail, Bonord uppbar og efndi.

Hun took þvi vel og bioo sig brátt, hveñ kvadst vera at allañ Hátt, fyrer Pioonum hañs þar viña, siñ heñar Þernur filgdu med, foor til Davids sem nu er tied, og vard hañs eigeñ Kviña.

Adra hañs Kviñu eins eg tel, Ahinoam af Jesreel: Saul Michol siaalfur gipte, fyrre þa David fastna liet, fieck heñar nu sa Phalti hiet, þa urdu þaug Uñskipte.

26. Psalmur.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar a, etc.

Heir Meñ af Siph sem sagt er
frꜳ, Saul i Gibea fundu,
David ꜳ Hædum Hachila,
hellst kvꜳdu leynast mundu; Kong-
ur þegar Priꜳr Þusunder, þa ung-
ra Maña took med sier, foor þꜳng-
ad strax ad Stundu.

Herbwdum sloo ꜳ Hachila
Hꜳls, hiꜳ Eydemerkur Veige,
David fieck þad ad frietta friꜳls,
J Fiærlægd staddur eige, Nioosnar
Meñ sende ad siꜳ uñ þar, Saul
fornam vijst ad komeñ var, Dvol
veit ei duga meige.

David kom ad og kuñe siꜳ, hvar
Kongsens Land-Tiølld stoodu,
Saul under beru Lopte lꜳ, litla
Vagnborg þar hloodu, Abner ha-
ñs hædste Hofuds-Mañ, og Hereñ
svaf allur krijngum hañ, J Vedre
Edlis goodu.

David spyr: hvør vill hætta sier,
ad hitta þeñañ Strijds-Skara?
Abisai kvad: Eg med þier, ecke mig
þar til spara, sa var eirn Sonur
Zeruja, Systur Dvids sem grei-
na mæ, Þeir bæder þaungad
fara.

Saul og allt Foolked svaf til
Sañs, sia eckert þvi nie heyra, þar
stood Spiooted hiæ Hofde hañs,
hvijslar Davids i Eyra, Abisai: Eg
all-vel kañ, eitt siñ i giegn ad leggia
hañ, þa mun ei þurfa meira.

Drep þu hañ ecke David kvad,
DRottens Smurda hvør villde
Helslæ, og eirneñ epter þad, O-
hegndur vera skyllde? Ef Gud
siælfur hañ ecke slær, med eitthvø-
rt Slag, mier þa læte fiær, Hefnd
slijka HErrañ millde.

Spiooted tooku hañs Hofde

fraa, hier med eitt Vatns-Kier lijka, bæder so geingu burtu þa, braa sier ei Foolked rijka: fastur Svefn yfer þa fallen var, af Forsioon DRottens þad so tilbar, Ei vissu Atfør slijka.

Uppaa Hæd David eina gieck, yfrid hatt kalla riede, Abner þa Hroop þad heyra fieck, haalf-vaknadur so tiede, hvør ertu sem so hefur hatt, Herra Kongen Onaadar braatt? hañ skillde ei hvad þar skiede.

Ertu ei Madur? Abner þa, ansar David med Greinum: hvar maa þiñ Lijka siña og faa, J Flock Jsrael einum tilla þier næsta Giætniñ gafst, gieck eirn og villde þegar þu svafst, myrda Kongen med Meinum.

Þad eg vid dijrstañ DRotteñ,

sver.

ſder, Dauda-Søk meiged vera;
Guds Smurda ecke geimdud hier;
nie giættud ydar Herra, verda hañ
Merke ſijnd til Sañs, ſiaæd hier
Spioot og Vatns-Kier hañs, hvad
mætte henda verra?

Þa vaknar Saul vid þeñañ
Room, þañeñ talar ad Bragde,
David miñ Son, þiñ heyre eg Hlio-
om, hiñ jætar þvi og ſagde: hvad
hef eg misgiert þo vid þig? Þu ſo
leinge offſæker mig, Lijf mitt i
Hættu lagde.

Ef Gud hvetur þig moote mier,
Mat-Offur lættu breña, Bölvad-
er ſieu hiner hier, hvørium ſem þad
er ad kieña, af Maña Sonum ad
eg verd, wtrekeñ ſo frá DRott-
eñs Erfd, Eg fæ æ Flootta ad
reña!

Og þeir ſeigia med Atvik hørd,

Afgude skule eg ækalla. DRott-
eñ laate ecke wt a Jord, Ostraffad
Blood mitt falla! Israels Kong-
ur ellter Floo, eins og Veide-Meñ
Riwpu po, sem undañ flijr til
Fialla.

Svarade Saul: og sagde bert,
Son miñ David kom hijngad, eg
hefe moot þier miøg misgiert, hier-
ir skal eg þig ei þvijnga, dijrt virdt-
er þu i Dag mitt Lijf, daarleg
mijn Breitne var Osvijf, sem añ-
ara Ovitringa.

David svarade og sagde a mo-
ot, sended eirn af Smaa-Svein-
um, ad sæke Kongsens Kier og
Spioot, koma Gløllð hvorium
Einum, epter Sakleyse sijnu og
Trw, so bid eg DRotteñ frelse nu,
mig frai Motgange og Meinum.

Þitt Lijf hiaa mier i Dag var
dijrt,

dijrt, þo DRotteñ þig mier sende,
so bid eg Saal mijn verde virdt,
vegleg under Guds Hende, Saul
kvadde hañ med Kiærleiks-Hoot,
kom hönum ecke leingur aa moot,
sijna Leid sierhvør vende.

27. Psalmur.

Tou, Eirn Gud Skapare allra sa, ect.

ANN David þeynkte þa med
sier, þad maa tilbera eg falle
hier, i Hendur Sauls þvi
helldeg Raad, hiedañ ad vijkia aa
añad Land.

Til Philisteara flyum bratt,
fyrnast mun Saul a þeñañ Hatt,
um Juda Land ad leita mijn, Lijf
mitt so fordist heliar Pijn.

Hañ fludi þegar sliott til sañs,
foor med hönum sex hundrud Ma-
ñs, hañs eigeñ Kvñur eirnieñ tvær,

mdur hier nefndar voru þær.

Þeir komu i Borg sem kallast Gath, Kongur Achis ad Rijkium sat, þetta nam frietta Saul til sanns, so hætte þa ad leita hanns.

David vid Achis inner þa, ef eg hef funded Naad þier hiaa, eg bid þu gefer wtaf mier, einhvorn Bw-stad i Lande hier.

Hentugt ma ecke þykia þad, i þij-num Konglega bwe eg Stad, Achis slijkt honum epter liet, eina gaf Borg þa Ziklag hiet.

Af þvi er Stadur ordinn sa, Eign Juda Konga þadann i fra, fioora Maanude og eitt Ar þo, i þessu Landi David bioo.

David herjadi aa Plooder þær / sem þar i kringum binggu nær / Gesur og eirninn Amalech, undra miked þvi Herfang fieck.

Kvik-

Kvikfie ræнti og Klædunn þo,
Kviñur og Meñ til Heliar sloo, lif-
andi øngvañ liet þvi Mañ, leina
villdi uñ Hernad hañ.
Achis spurdi uñ Herfør hañs;
hañ kvad, eg foor til Juda Lands,
oa Kenita hef eg heriad þraatt, og
hina sem bwa i sudur Att.
Kongur trwdi og þeinkti þa, þio-
nar mier David hiedañ i fra, all-
drei mun hañ þvi verda vel, vin-
sæll leingur hia Israel.

28. Psalmur.

Ton, Oss lææt þiñ Anda stirkia, etc.

Nu Filistearar færa, Flock Ma-
ña samañ i Strijd, byggia
med Heipt fraabæra, heria
aa Israels Lijd, vid David þa mæll-
te Achis eñ, Ferd þessa mier skulu
fylgia, þu og so þijner Meñ.

David so gløgt nam greina, gaf
þad Svar riett med Skil, þu skallt
vel þetta reyna, hvad Pioon þiñ
giører til, Achis kvad: Eg hef æ-
sett mier, ad þu siert alla Tijma,
Høfud-Vørdur miñ hier.

Samuel sæ Guds Madur, sem
ædur greiner fræ, andadur var
og Jardadur, J siñe Borg Rama,
Saul hafde eirneñ alla señ, wtrek-
ed af þvi Lande, Galldra og Giør-
nings Meñ.

Her Philisteara hafde, Hoop
siñ til Sunem þa, Saul Foolked
samañ krafde, so kom i Gilboa,
hañ spurde DRottein med Hræd-
slu þar, eñ Gud med øngvu moote,
aptur gaf hønum Svar.

Saul bad i soddañ Vanda, sier
fiña Kviñu þa, fulla med Phitons
Anda, sem fyrer kyñe ad spæ, þeir

sögdu i Endor er sw Ein, Forn-
eskiu marga fremur, Forspaa at
alla Grein.
Kongureñ skipte um̃ Klæde,
Kviñuñar vitla ried, saara bar So-
rg og Mædi, Sveinar tveir gein-
gu med, þeir komu aller þar um̃
Noott, øngvañ af þeim hun þeckti,
þa nam Saul mæla hlioott.
Jeg bid þig konstrug Kviña, Kon-
gur so tala vañ, Verk þad fyrer mig
viña, ad vekia upp daudañ Mañ,
hvørn sem eg siaalfur seige þier,
hun þegar soddañ heyrdi, hønum
þar uppa tier.
Saul hefur oss ei hæga, hefndar
Raun tilskickad, og galldra Meñ
giort wtlæga, gløgt veitstu siaalf-
ur þad, i Snøru mijna þu setur
Saal, so hreppi eg hardañ Dauda,
helld eg mier bwed Taal.

Diűrañ Eid að það lagði, einginn
Giölld skylldi faa, hun spurde hratt
og sagði, hvørn daudañ villtu siaa,
hañ svarar heñe: Samuel, soddañ
Svijvirding vesta, Saul liet sier
þocknast vel.

Nu sem hun lijta naaði, nefnd-
añ Samuel hier, sagði med Sorgar
Naaði, Svik eru dreigeñ ad mier,
Saul Kongur þvi þu siaalfur ert,
hañ spyr ad hvad hun sæe? hønum
svarade bert:

Jeg sie Gude wr Jørdu, jafnott
uppstijga nu, hañ spyr med Giedi
hørdu, hvørniñ er Mindlñ siñ? hun
sagdi: Gamall það er eirn Mañ,
i Silke Kyrtle klæddur, Kongur li-
est þeckta hañ.

Vid Saul ried Samuel greina,
so finst i Ritning tiaad, hvad vill-
tu med það meina, mier liest giøra
Onaad

Onaad, hañ svarar: Eg i Hættu
stend, viist er Gud fra mier vikeñ,
Vitran er eingeñ send.

Pvi liet eg þig uppkalla, þijn
Raad eg heyra vil, hellst mun i
Hug þier falla, hvad eg skal giøra til,
Þvi spir þu mig sagdi Samuel þa,
fyrst Gud er Ovin þiñ ordeñ, og þi-
er burt vikeñ fra.

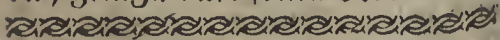
Svo sem Gud fyrr mier sagdi,
sañast þau Efniñ vond, Rijked fer
flioott ad Bragdi, fra þier i Davids
Hond, hender þig soddañ Hefndeñ
frek, fyrst Guds Verk framder ei-
ge, fordum a Amalech.

Eins mun Jsrael giefast, i Phi-
listeara Valld, þarf ei þar um ad
efast, er soddañ Hefndar-Gialld,
med mier verdur a Morgun þu,
sialfur og þijner Syner, Saul
took ad skielfast nu.

Saul fiell flatur til Jardar, fullur af Sorg og Prar, hræddist Hootanir hardar, hart nær vard Maattlaus þa, Dag og Noott fastad hafdi hañ, til Kongsins Kviñañ ingeingur, Klook og so greina vañ.

Jeg lagdi mitt Lijf i Hættu, liooft epter Beidne þijn, Herra miñ hier ad giættu, og hlijd so Ordum mijn, eg vil framleggia lijted Braud, so þu vidhressest sijdañ, Saul neitar þvi hun baud.

Hier til þa hønum neyddu, hañs Meñ og Kviñañ sialf, ad Sæng eñe Sæted reiddu, so took hun aleñ Kaalf, liet slaatra og baka Braud ed skioott, greitt af þvi neyta giørdu, geingu burt sømu Noott.

29. Psalmur.

Ton, Hvad vardar oss um skamvint Skart, etc.

Philistearar fluttu þa, Flock
sijn i Aphech Stad, Jsraels
Lijdur til Ain laa, er so grei-
ndt Platzed þad, Heidingia gaan-
ga Hoopur stoor, Hundrudum
samañ ried, David seinast i Fylk-
king foor, fylgde þar Achis med.

Høfdingiar søgdu heidner señ,
bradt vid Kong Achis þa, hvørt skil-
lu þeir Hebresku Meñ, i Her-Før
med oss gaa? Achis sagde: þad er
David, ædur Saul þiente af Dy-
gd, hefur saa til mijn hijngad flijd,
helldur vel Æru og Trigd.

Yfer-Meñ reider ansa þa, apt-
ur snwe hañ heim, J Strijdenu
munu þeir flija oss fraa, og falla i
Hoop med þeim, vær koñunst vid
ad kvædu um hañ, Kvinurnar
Fordum Tijd, Saul aa Þusund
Sigur vañ, señ sloo Tiju David.

Kongureñ David kallar greidt, kvad, so vid Gud eg sver, alldrei formerke eg aa þier neitt, utañ hvad froomlegt er, miøg vel þocknadest miñe Lund, merkeleg Hegdun þijn, sierhvoria þa Samvista Stund, sijdañ þu komst til mijn.

Eñ i Sañleika ad seigia þier, sijst eg þess dylia mun, Hofdingiar vorer hafa aa þier, helldur Farþycktar-Grun, I Fride aptur far þu heim, Fylgiarar þijner med, so þu siert ecke ad Ama þeim, nie aangrer þeirra Gied.

David spyr eñ: hvad olle þvi, ad ecke mætte hañ þar, framgaanga þeirra Flocke i? fliott greinde Kongur Svar: sem HErrans Eingel helld eg þig, hier um gløgt veit eg nu, Høfdingiar baadu hier um mig, heim aptur færer þu.

Ferdast at Morgun flioott af Stad, þad fyrst er lijsa mar, so giorde David sem hañ bad, señ snere aptur þa. fluttu siñ Her Philistei, flioott upp til Jesreel, Orrusta byriast i þeim By, Eg þar uñ sijdar tel.

≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈

30. Psalmur.

Ton, HimneskeGud vor Herra, hvørs Doomur riettvijs er, etc.

DAvid hier hvørge tafde, helm kom hiñ Pridia Dag, Amalech Hoopur hafde, heriad uppar Ziklag, rænt spent, Borg brent, burt med Kveñfoolked vendt, Stadeñ allañ so eyddu, øngvañ þo Mañeñ deyddu, þeir voru uñ þetta Skeid, þa farner sijna Leid.

Þa Davids Flockureñ friidur, fieck þeñañ Atburd sied, brend var

Borg burtu Lijdur, Børn og Kvin-
urnar med, vid bræ, þeim þa, þw-
ng Hrygd nam Hiartad slæ, Har-
ma-Naust heyrast lietu, hartnær
sig mooda grietu, sijn Vandræde
sorga flest, Syne og Dætur þo mest.
David i Strijde stooru, stadd-
añ mest Hrygdeñ slær, helst þvi
Herteknar voru, hañs Kviñur bæd
ar Tvær, Briooft brañ, Fær fañ,
Foolked vill gryta hañ, J DRott-
ne nam stødugur standa, strax bad
sier fær til Handa, Lijf-Kyrtel þan-
gad þar, þañ bar Ab-Jathar.
Hañ took Kyrtileñ hreina, Herr-
añ adspurde señ, hvort skyllde hier
til reyna, hitta þessa Raans-Meñ?
Giør þad, Gud kvad, greidt mun
þier takast þad: Eñ David ecke taf-
de, alls Sex Hundrud Meñ hafde,
ferdadest sliott sem kan, Foolked

og sialfur hañ.

David gieck Leid so langa, ad
Læk þeim Besor hiet, þreytta þeg-
ar ad gaanga, þar nockra epter
liet, þeir Meñ, alls eñ, Ormædd-
er voru señ, Tvø Hundrud næsta
talder, af Trega og Hrygdum
kvalder, hañ foor med Hoopeñ hiñ,
hvørge tafde um Siñ.

Hardur brautst Hiarta under,
Harmur um þetta Bil, þeir gein-
gu greidt yfer Grunder, giet eg so
bære til; eirn þa, eñ siaa, ungañ
Mañ Veigenum aa, fram til Da-
vids hañ færdu, med Fijkium og
Vatne nærdu, meir eñ þria Daga
þar, þessi fastandi var.

David kvad seig hid sañа, sier-
deills hvadañ þu ert; Eg er Egypt-
skra Maña, ansar hañ þegar bert,
ill Soott, allskiott, eydt hefur mij-

nnin Proott, mins Herrans Hefdar
nijte, han er Amalechite, matti mest
sialfan sig, siukan liet epter mig.

Vier ræntum vijda um Velldi,
vard oss þvi nooglegt Fied, brend-
um so bratt i Ellde, Borgina
Ziklag med, all kyr, en spyr, aptur
David sem fyrr: villtu oss vijsa
þangad, ef Vijkinga glætum fang-
ad? Sveirnen svaradi Jaa, soddan
Kost lagdi aa.

Vid Gud mier viñed elda, ad vei-
ta ei Heliar Gialld, eda mig aptur
leida, under mijns Herra Valld,
Veg þan, vel kan, vijsar þeim str-
ax aa han: Ræningiar sialfer sa-
tu, sungu, drucku og aatu, Her-
fange hroosa þeir, hvxudu ei añad
meir.

Allt fram ad ødru Kvolldi fraa
Arla Morguns Tijd, Foolk Davids
hing

hina felldi, fullgiørdist. Hefndiñ strijd, undañ, ei rañ, af þeim lifandi Mañ, utañ sinarpilltar einer, um̃ þad Ritñingeñ greiner, Ulfbolldum slijdu at, alls fiogur hundrud þar.

Af Amalech aptur narde, Eignum þeirra David, so gløgt ad sijnu garde, sierhvør um̃ þessa Tijd, allt var, vijst þar, vantade øngvañ þar, Herfang med ødrum Aude, Eins tooku Naut og Saude, glader af Grooda heim, giørdu ad vijkia heim.

Eñ þeir sem epter voru, ardur Lœk Besor hiar, moot David feigner fooru, fagnar hvør ødrum þa, Nockrer, nu hier, næsta Meñ Raunglarter, baña þeim Bijte ad fanga, sem bilad høfdu ad gaanga, burt fare og bijde ei neins, med

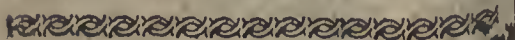
Børn

Børn og Kvinnur ad eins.

Af Ottne er Sigurenn sendur, svarade David sniallt: hann gaf i vorar Hendur, Her-menn og Gotzed allt, þad Lid, var vid, vorn Fans og ætte Bid, þvi skulu þeir til Giafa, þar af og sinn Part hafa, þaug Løg i Israel, upp fra þvi hielldust vel.

J Ziklag aptur vende, allt Foolk med David þar, sijnum Vinum þa sende, sialfur hann Skeinkingar, sem þa, fieck fra, Flock þeim er giorde ad sla, umm Lønd og ymsar Bygder, sem ædur fann goodar Trygder, liette so langre Þraut, Loksins Farsælldar naut.

* * *
** ** **

31. Psalmur.

Ton,

Ton, Allsagurt Livos oss byrtest brætt, etc.

Min þeñañ Tijma þad tilbar, þwngur Bardage halldeñ var, Philistear med feikna Strijd, fooru a moot Jsraels Lijd.

Jsrael vard med øllu þa, uñeñ a Hædum Gilboa, Jonathas fiell i Focke þeim, frægur med sijnum Brædrum Tveim.

Bog-Meñ ad Saul þa sooktu mest, Sareñ þvi a hañ baarust flest, siñ Skialld-Svein bad med Sverde snart, sig i giegnum ad leggia hart.

Sveirneñ vill ecke Verked þad, viña: sem Kongur hañ um̃ bad, Saul greip sitt Sverd og sialfur frij, sig lagde riett i giegn med þvi.

Skialld-Sveirneñ þegar sodd-añ sa, Saul hañs Herra þar fall-iñ la, hañ took sitt Sverd þo være

ci vel, villande stack sig eins i Hel.

Saul þañ veg liet sitt Lijf til sa-
ũs, lijka eirneñ þrijr Syner hañs:
Jsrael flude Landid lioost, Lid Phi-
listea þar mñ bioost.

Heidingiar kaater komu strax,
koñudu Valiñ añars Dags, Saul
fundu og hañs Syne þria, sofnada
aa Fialle Gilboa.

Af Saul þeir hluggu Høfuded
bratt, i hvøria sendu þad Landsins
Att, Af-gudum sijnum løgdu Lof,
lijstu Sigre um̃ þeirra Hof.

Upp voru heingd Herklæde ha-
ñs, i Hwse Afgudsins þeirra La-
nds, hugdust þess mestu hafa Not,
hañ var ad Nafne Astaroth.

Til Bethsan Borgar burt i St-
ad, baru Lijkaman epter þad, heing-
du aa Mwr til Haadungar, hrygge-
leg þesse Adferd var.

Sem

Sem Jabes Lijdur soddañ spyr,
Saul hafdi þessum hiaalpad fyrr,
tooku sig upp a eirne Noott, aller
sem baaru Megn og Þroott.

Lijkame Sauls og Sona hañs,
sooktu a Muureñ riett til sañs, fliooter voru ad Ferdum þeim, fluttu til
Jabes i Gilead heim.

Lijkeñ brendu i Baale þa, Beineñ iordudu Skoogie aa, sie Daga
Lijdureñ fasta fer, fyrsta Book endast Samuels hier.

Veite oss DRotteñ Hiaalp og
Hlijf hægañ Dauda og Eilijft Lijf,
honum sie Lof og Heidur skiær, hier uppa Amen seigium vær.

Lof-Saungur Önnu Moodur Samuelis, sem er Upphaf þess Añars Capitula.

Ton, Sæll ertu sem þiñ Gud, etc.

Bjed mitt er gladvært mest, I Gude hreinum, vort Horn upphafed siest, I honum einum.

Opnast miñ Muñur miøg, moot Ovin mijnum, I Frelsenu fagna eg, og Fride þijnum.

Heilagur HErrañ er, hvør fær hañs Lijkañ? Hialparañ hittum vier, hvørge neirn slijkañ.

Aflegged Illsku-Dramb, frá ydrum Muñe, Hroosun og Holldsins Ramb, vr Heiptar-Gruñe.

DRottiñ gaumgiæfer þad, sem giort er illa, Framgaang ei fær i Stad, hin forna Villa.

Oflugra Bogeñ brast, bentur ad Skapte, eñ Veiker umgyrdast, med ædstum Krapte.

Fyrer Braud selldar siaast, þeir sadder geingu, Hungrader af Gu-

bø-

ds Ast, Atvinu feingu.

Obyrian Angurs giorn, allglod Sio fædde, eñ þa sem aatte Born, Ostirkur mædde.

DRottens liooſt Lijden þraatt, lijfgar og deyder, til Helvijtis bæde braatt, og burt þadan leider.

DRotten fær frægur giort, Faa tæka og Rijka, lækar so añan ort, upphefur lijka.

Fra Duptenu Drotten þratt, dregur þan snauda, Aumingian upp hoof braatt, ur Leyrnum rauda,

Setur han Herrum hiaa, med Hefd og Mæte, lætur ad Erfdum faa, Ædst Dijrdar-Sæte.

DRottne tilheyra hier, Heims Endemerke, Jørden sett eirnen er, uppaa þvi Verke.

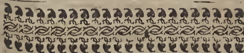
Gudhrædddra Gaang i Stad, greider til Ferda, Illgiarner oug-

vu ad, J Myrkre verda.
Stoor Makt ei stodar neirn,
nie Stærelæte, J Grun̄ hrapar
hvør og eirn, vid HErran̄ præter.
Skruggur han̄ skickar heim, og
Skielfing flesta, DRotten̄ mun̄
dæma Heim, med Dausemd mesta.
Kongenum klaaran̄ en̄, Krapt
DRotten̄ giefur, Horn Smurdt
sijdan̄ sen̄, sialfur upphefur.

Hier Endast Psalmar af Fyrre
Book Samuelis.

Sio

Sw Auñur

Samuelis Book.

1. Psalmur.

Ton, Til þijn Heilage HErra Gud, etc.

DAvid kom aptur i Ziklag, epter þad Raans Meñ fellde, þa var so til hiñ Pridia Dag, þar kom hlaupande uñ Vellde, med rifnum Klædum eirn ungur Mañ, ausa Molld sier yfer Høfud vañ, Sorgeñ hættleg hañ hrellde.

Fram fyrer David fleigde sier, flotum nidur ad Grundu, hañ spyr ad: hvør og hvadañ hañ er? Hiñ svarar braadt ad Stundu, wr Strijde eg aa Flootta foor, fiellu Tijdendeñ þar til stoor, Philistear

oss fundu.

A Flootta var reked Foolked Lands, fer Tioon ad øllu meigeñ, Saul og Jonathas Sonur hañs, so og Jsrael sleigeñ, David kvad: Herm oss hradt i Stad, hvørneñ fieckstu ad vita þad, Kongureñ være veigeñ?

Hvart sagde hañ: ad mig bar, uppaa Hæd Gilboa Fialla, Saul uñ Krijng spentu Spillvirkiar, aa Spiooted fraim ried sier halla, hroopade og bad mig harla miog, ad Helslaa sig: og þad gierda eg, Lijfs-Von var hønum valla.

Koronu þa sem Kongureñ bar, kom eg nu þier ad færa, og Hrijng þañ aa hañs Hende var, af hreina Gulle skiæra, aa David og Foolked Sorgeñ sveif. sijn Klæde þegar med Hrigdum reif, Harmur ried

Hiartad

Hiartad særa.

Fram̃ ad Kvøllde þeir fasta vel, fæst ecke Rauner bættar, fyrer Saul og so Israel, eins barru Sorger hættar, Sveinen̄ spyr sem þær Sagner bar, sierdeiles hvørra Man̄a var? Han̄ kvadst Amalechs Ættar.

Pvi dyrfest þu vid Dærleik han̄? David so aptur spurde: ad leggia þijna Hønd a han̄, hvør þo var DRottens Smurde. Sveinen̄ liet drepa og sagde hier, sie þitt Blood yfer Høfde þier, mest af þijns Mun̄s Framburde.

Um̃ Saul og Jonathan saung David, Saung-Vijsur epter tiaadar, baud ad kien̄a þær Landsins Lijd, i Letre Rietlæætra skræædar. Þeir ææigiætustu i Israel, æ þijnum Hædnum gistu Hel, hvørnen̄

fiellu Hetiur beidar.

Til Gath og Asclon ecke mæ, Ordroomur þar um̃ gaunga, at Strætum þar skal eingeñ tiaa, Israels Harmeñ straunga, fare ei um̃ þad fregnad þar, Philistear Dæturnar, so meige Fognud faunga.

Gilboa Fiollum formællt sie, friooft Regn þau eckert nære, Upphafningar Foorn alldreige, af Okrum þeirra neirn fære, Skiolldur Sauls klaar og Kappa hañs, klofiñ var þar sem ei til sañs, Vidsmiore smurdur være.

Jonathas Boge var so viss, vill dt skaut ei einusiñe, Sverd Sauls hioo alldrei Hogg aa mis, hraustra Blood trwi eg þvi riñe, i Lijfe og Dauda uñtust tveir, Ernum skiootgre voru þeir, styrkre eñ Lioon kom-

þ

ed ꝥr Jñe.

Jsraels dætur syrged sárt, Saul þañ ydur nam skrijda, sem Roofer þær ed reña upp klart, ried so Gersemuun prijda: hvorneñ eru þær Hetiurnar, i hordu Strijde fallnar þar? Bana hlaut Jonathas bijda.

Jonathas Brooder þreye eg þig, af þier eg hafdi mest Gledi, meir eñ Kveñ Elska Jndislig, Ast þijn var mijnu Giede: Hvornin fiellu þær Hetiurnar, og Her-Meñ sterkustu lwduft þar? Dykt þeñañ David tiede.

2. Psalmur.

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom, etc.

Hier epter David HErrañ spyr, J hvoria Borg vijkia skyllde? J Juda hvadañ flijde fyr, fieck Svar af DRotteñs

Millde, til Hebron vijsa honum
nam, hañ hadde Vitran slijka, ha-
ñs Eigen-Kvinur Ahinoam, og Abi
gael hin Rijka, foor og allt Foolk-
ed lijka.

Hañ settist þa i Hebron Stad,
hier næst þau Tilvik urdu, Juda
Kyns-Lijder þar komu ad, til Kon-
gs sier David smurdu, Jafnsnart
friette ad Jabes-Meñ, Jordudu
Sauls Lijkama, hañ sende þegar
þangad señ, þackande slijkt hid sa-
ma, baud þeim sitt Filge og Fra-
ma.

Abner Strijds-Foolksins Yfer-
Mañ, Isboseth til Kongs sette,
epter siñ Fodur andadañ, Ein Tvø
Ar hiellt þeim Riette, Fertugur
var þa fieck þau Raad, Foolk Juda
David meir metur, Sio Ar i He-
bron sat med Dad, Sex Mar-
nude

nude þo betur: gløgt þeß Ritningeñ gietur.

Med Isboseths Sveina epter ac, Abner til Strijds nam fara, og Joab Son Zeruja, so med Davids Pienara, Gibea Fiske Vatned vid, var þeirra fyrsta stille, sitt hvoriumeigeñ settest Lid, so rañ Aeñ a mille, Heipt trwe eg Hiartad fylle.

Eg vil uppstande Abner kvad, Yngis-Meñ til Leiks fanga, Joab liet sier og þoknast þad, þa riedu fram ad ganga, Tolf af hvørs Hende hrauster Meñ, i Haar þrifust Skapbraader, løgdu sijnu Sverde señ, i Sijdu hvør añars baader, dauder duttu a Laade.

Sa Stadur epter Atburd þañ, Ørnefne fieck hid rietta, Kappaña Akur kallast hañ, klaart greiner Skrifteñ þetta, daarlegt Strijd ho.

offt a Deige heim, Davids þienar ar uñu; Abner og Foolk hans fooru heim, a Flootta aller ruñu, eng-va Vorn veita kuñu.

Par voru Strijde þessu i, þrijr af Zeruja Sonum, Joab og so Abisaj, Asael medur honum, hañ var skiootur sem Hrein-Dijr eitt, hardast uñ Skoog mœ reña, hlioop þvi riett epter Abner greidt, Yfer-Mañ gløgt ried kieña, Fremd var ad fœnga þeñañ.

Abner leit vid og adspir þa, Asael hvort þar være, hañ kvad so vera, hiñ ried tiar, hiedañ villde eg þu fœrer, hondla þu einhvorn ungañ Mañ, af honum tak Herklæde, øngvu sijdur hiñ epter rañ, Abner talar med Bræde, vijk fra mier vlijst eg ræde.

Þvi villtu næsta naudga mier, nu

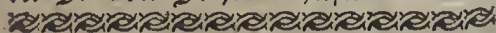
nu skule eg a þier viña, Joab þiñ Broodur eg alldrei er, Ohræddur þa ad fiña, Asael gegnde ecke þvi, Abner lagde med Spioote, at Bak sier aptur og Bwk hañs i, Bana trwe eg hañ hlioote, þa strax med þessu mioote.

Eñ Joab og Abisai, Epterfør stræanga veittu, allt til Soolarlags uppa ny, Abners Meñ Hørku neittu, at Hæd eina med Flock siñ fer, fliott ried at Joab kalla, villtu so øllu eyda hier, Eymd þijngre ma til falla, stødva þu Ossookn alla.

Joab so aptur ansar beint, at þad lagde dijrt Svære, hefder þu aldur Ord þad greint, allt Foolked stødvad være, hañ þeitte lok[illegible]ns Lwdur siñ, Lijduren stillteſt þegar; brætt nam so endaſt Bardagiñ, burt ſuijr Abner til Vegar, gieck Leider laangsamleg=

samlegar.

Joab safnade sijnum Her, saknade nijtian Þegna, Asael þo ad auke er: af Abner þa høfdn slegna, þriu hundrud og sextiju señ, sijdañ Asael grafa, i Bethlehem; og heim aptur eñ, aller geingu ᴂan Tafa, til Hebron Hvijlder hafa.

3. Psalmur.

Ton, Christs er Koma fyrer Høndum, etc.

NU þar so stood i Stille, Styr sløllð Jsraels Lijds, Ovilld var ᴂtijd mille, Jsboseth og Davids, Hañs Raad til gooda greiddist, giørdist Høfdinge stoor, Sauls Hws Hamingiu sneiddist, hnignande jafnañ foor.

David Sex Sonu ᴂtte, sijdañ kom til Hebron, (næsta ei nefnast mᴂttu, Nøfn þeirra i Vijsna Ton,)

on,) eñ medañ sær Ofridur, Jñbyrdis med þeim var, Abner Sauls Ætt-Meñ stidur, Eirna moot David þar.

Saul fyrr ad fornum Bana, Frillu sier hafde ætt, Abner took ad sier hana, Jsboseth spyr þad bratt, þvi vilstu: so hañ sagde, sofa þvi Kvende hiaa, Er Fader miñ Ast vid lagde? Eg þad ei lijda maa.

Abner vard æfa reidur, er eg þa sagde hañ: hallden sem Hunds Haus leidur, hellst þvi eg styrkia vañ, allar Sauls Ættar-Sveiter, eiñ a moot David þar, eñ þu mier Vijtur veiter, vegna Kviñu eirnrar.

(S. G. S.)

ABner bad eirn Gud villde, Eñ giøra þad og þad, vid sig ef vijst ei

ei skyllde, verka sierhvort og hvad,
sem ad Gud soor Kongs-Rijked,
Saul skyllde takast frá, Stioorn
Davids og vidauked, Jsrael med
Juda.

Allt frá Dan ætte ad vara,
og þad til Bersaba, hiñ kuñe sijst
ad svara, so vard hañ hræddur þa,
Abner David adspurde, undañ sier
sende Bod, hvörium Landed til-
heyrde, hönum baudst veita Stod.

Eg vil og allañ leida, Jsraels
Lijd til þijn, svor David so ried gre
da, (siá vel:) eñ Boon er mijn, ad þo
mitt Auglit skiæra, ei siaer fyrr
eñ þu, Michol kant mier ad færa,
mijn Kviña þvi er siv.

Jsboseth eirneñ sijna, Ordsend-
ing giörde hañ, laat mig fá Mi-
chol mijna, miked til heñar vañ,
med Priastiju festa eg Fioorum,
Forh.

Forhwdum Systur hijn, Foolk-
sins Philisteorum, fyrer þad er
hun min.

Isboseth af Stad sende, og
Michol taka liet, burt frä sins
Boonda Hende, Brwde fylgde
hañ og griet, Abner þa eñ tillagde,
aptur bad hverfa þañ, snw þu nu
heim hañ sagde: sijdañ þad giorde
hañ.

Abner kallar þa Ellstu, Israels
Meñ til sijn, hermde lijka þeim
Hellstu, hinum af BenJamin,
var þad løngu þier villdud, vid Da-
vid binda Trw, þad hønum þioona
skylldud, þetta mä verda nu.

HErrañ hvi giorde ad heita, Er
heyrast mä vijst mïñ Lønd, Foolk-
enu Frelse ad veita, fyrer sijns Pie-
nara Hønd, allskyns af Eymdum
stoorum, Anaud og PrwgünStrij-
ds,

ds, fra þeim Philisteorum, fyrer
Hendur Davids.

Abner gieck ad kūngiøra, øllu
þvi David fra, hvad villdu þeir
lata vera, er vid hafde skrafad þa,
J Hebron þær Frietter færde,
fylgdu Tuttugu Maūs, Giestabod
David giørde, greidt hønum og
Fylgd haūs.

Abner kvadst øllum villde, Jsra-
el saman þa, safna: þeir semia skyll-
de, Saattmaala David hia, ad
þu yfer þeim rijkia, øllum so meig-
er þa, Abner nam eū so vijkia, J
Fride David fra.

Þienarar Davids þangad, þa
komu: og Joab heim, fra Her-
brødum høfdu sprangad, Her-
faang var noog med þeim, Joab
med Lijda Lide, liooslega heyra
fieck, ad Abner foor burt med Fride,
fyrer

fyrer Kong David gieck.

Joab ried so ad svara, sagde: hvad giørder þu? Abner lietst aa burt fara, Jñ til þijn kom hañ nu, eda þeckter þu eige, Abner Son Ner? þvi hañ, var hier aa Nioosnar-Veige, vita þijn Raad so kañ.

Eñ sem hañ aa burt vende, aptur fraa Kongsins Stad, epter Abner þa sende, ei visse David þad, hañ kom til Hebron aptur, hønum took Joab þijdt, (opt er þad Otrwr Kiaptur, Illt hurar: mæler blijdt.)

Joab nu Abner leidde, iñ i Borgar-Hlided, Sveik hañ þar so og deydde, saa hiñ þar ecke vid, Abner hafde aadur sleiged, Asael Brooður hañs, hiñ þa nu hañ veiged, heyrde þad Foolked Lands.

Sem David slijkt ried heyra, Saklaus

Saklaus kvadst hañ þar fraa, vijst fyrer Gude vera, veit so ad Ordum þa, Abners Blood yferfalla, Æ Joabs Høfud skal, og hañs Fødurs Hwsstioorn alla, heyrdu marger þad Tal.

Alltijd skal einhvør vera, i Joabs Hwse saur, Fartækt og Forsmaan bera, Fie-Purse og Lijkþraar, Braudlaus og Blaa-purfande, Betlare: vante Fied, Sunner og so fallande, af Sverdenu lijka med.

David þa baud af Bræde, bæde Joab og þeim, af-rijfed ydar Klæde, til Ydrunar komed heim, Seckium klædist og syrged, sañlega Daüda hañs, añad Gied wtebyrged, Andlaat graated þess Mañs.

Lijk-Børum Abners epter, odrum med Kongur gieck, yfer hañs

og stood Greptre, æpande harmad
fieck, J Hebron þeir hañ Jordudu,
hvor eirn sem þar var hiaa, miked
hañ miøg sorgudu, mællte Kong-
ureñ þa.

David þa so nam seigia, syrg-
lande meir og meir, ei foor Abner
ad deya, eins sem eirn Daare deyr,
hvorke Hendur nie Fætur, hañs
voru fiøtrader, hañ doo sem Lijf
Mañ lætur, leidum Skaalke fyrer.

Og sem Foolk eta villde, epter
þad Dagverd siñ, Kongur foor:
klaart ei skyllde, koma sier Fæda i
Muñ, so leinge Sool med Prijde,
sæest hañ eina Dag, giørvøllum
Landsins Lijde, lijkar þad Hatta-
lag.

Alleer vissu at þeim Deige, Abñ-
ers Daude skiedur, var ad Kongs-
Villia eige; Vitund hañs nie med-
ur,

ur, hañ sagde harla O-gladur, hier
i Dag falliñ er, Hofdinge og meste
Madur, meiged pad vita þier.
Beikur i miñe Veru, viist sinurd
ur Kongur er, Zeruja Syner eru,
samt nockod hærger mier, Eirn
Gud mun Endurgiallda, epter
Verkunum þeim, sem ad Illt viña
og vallda, vor Gud oss alla geim.

4. Psalmur.

Ton, Oss laat þiñ Aunda styrkia, etc.

ANN sem Isboseth frietta,
Abners Dauda nu vañ, hon-
num bræ hellst vid þetta, his-
sa sem raadlaus Mañ, Israels skiels-
dist allur Her, Hofuds-Meñ tvo
hañ hafde, Her-lide sijnu yfer.
Born Rimons Berothiter,
Brædurner þesser Tveir, Baena
añar heiter, og Rechob: toldust þe-
ir,

ir, bæder komner af BenJamin,
so Piood var þadañ flweñ, og bioo
i Utlegd sijn.

Jonathas eirn Son ætte, Ara
Fim gamall var, hañ þegar heyra
mætte, hvad um Saul giørdest
þar, og sin Fødur af Jsrael, hañs
Fooſtra took hañ og flijde, þa Fad-
er hañs flooſt i Hel.

Hun þegar hart ſkundade, hañ
med i Floottanum, fiell ſo hañ Fo-
otbrotnade, Foolk hlioop af Ott-
anum, uppfra þvi halltur æ hañ
var; Barned hiet Mephiboſeth, bar
margt til Hørmungar.

Baena og þeir bæder, Bræd-
ur ſem fyrr var ſagt: Geingu Ge-
dsmuna bræder, gløgglega er þar
til lagt, og komu ad Hwiſe Jsboſeth,
Sooleñ þa ſijna Geiſla, ſtar um
Mid-deige tiet.

Hveite þeir hugdu ad sækia,
Hwsed i geingu þa, Sæng ried
hañ sijna ad rækia, svaf um Mid-
deige og lax, og þeir stungu þar hañ
i Hel, Høfud hañs hiuggu bur-
tu; (Hvad þeim foor ecke vel.)

Þeir fooru sijdañ þadañ, þegar
ad bragdi fliott, epter þañ uñen
Skadañ, alla þa geingu Noott,
um Eydemork med Høfud hañs,
i Hebron þeir David hittu, og herm-
du Afgæing þeß Mañs.

Søgdu þeir svo Frietternar, sia
Høfud Jsboseth, sonar Sauls þijns
Ovinar, sa er nu Lijfed liet, optleg-
ana hañ um þig sat, DRottenn vo-
rs Herra hefur, hegnt (sa þad full-
vel gat.)

Sañlega David sagdi, sem DR-
ottenn lifer sa, hvør <d mier Hiælp
til lagdi, Høndum Ovina fra,

Ziklag Man eg sloo i Hel, er Saul
mier sagdi daudañ, og þeinkti mier
þætte vel.

Hverium þo hæfde eg giæfe, helld-
ur Laun fyrer þad, eñ yckar illt At-
hæfe, er nu svo miøg bølvad, Riett-
lætañ slooud, myrdtud Mañ, ær
Sæng siñe hañs i Hwse, Helstung-
ud Saklausañ.

Jæ, skylldi Jeg ei krefia, jafn-
snart nu þvilijks Bloods, yckur upp
læta hefia (ecki þo til neins goods)
helldur af Jørdu bradt afmæ-
baud sijdañ bæda ad deida; Þien-
ærar dræpu þa.

Hradlega af þeim hiuggu, Hend-
ur og Fæturnar, bæda a Gælgañ
hiuggu, brætt og uppfestu þar;
Isboßets Høfud eirneñ nu, Abners
i Grøf þeir groofu, giord var i Heb-
ron sijv.

5. Psalmur.

Ton, Hvor sem ad reiser hæga Bygd, etc.

ALler Kynþætter Israels nu, J Hebron David fundu, sögdu vid hañ af sañre Trw, Saattmaalañ þeir ed bundu: Lijkame og Bein lioost erum þiñ, leidt hefur þu oss wt og iñ, nu til naalægtar Stundu.

Sagde og til þijn so DRottenñ, skalt þu skallt Lijd miñ fæda, heita Israels Hertogeñ, Hörmungar Foolksins græda, Ellstu og Hellstu Ölldungar, Israels komu i Hebron þar, og riedu þaug Ord ad ræda.

So giörde vid þa Saattmaal hañ, so vijst ad DRotteñ lifer, sijdañ til Kongs þeir smurdu hañ, So nu Israels yfer, Þrijtugur var hañ krijndur klaar, Kongur so Fioru-

tije Ar, Bookeñ segir hañ blife.
Hañ rijkte Sio i Hebron þa,
hier ad auk Sex Mannude, Ein-
valldꝺs Kongur yfer Juda, og þeim
DRottens Søfnude, i Jerusalem
Priatiju og Þriu, þa stijrde Juda
lijka nu, og Jsrael opt med Fride.
David Kongur droo af Stad eñ,
ad Jerusalem (med Flijter,) sitt
Herlid bioo og marga Meñ, moote
þeim Jebusiter, J Landenu bigguu
þesser þar, þeir gaafu David nu
Andsvar, hvørge oss hledañ yter.
Þu kiemur hier og ecke iñ, utañ
i burtu drijfer, Hallta og Blinda
sierhvørt Siñ, so þu med Fride blijf-
er, (Skwrgod þeirra þad merkia
maa, Maña-Verk hvør þeir treysta
uppaa, Heidureñ þeirra afhrijfer.)
Kastala Sion Kongur vañ, kall-
ast Davids Borg sijdañ, miklu go-

odu ried heita hañ, Hverium sem
Dreingskap frijdañ, bære: so giæte
brotist þar, blyndra til og Pak-Neñ
uñar, fleigt þeim aa Vølleñ vijdañ.

Maaltæke er dreiged þad af þvi,
þu skallt ei koma laata, Hallt- og
Blinda Hwsedi, (hlæia þeir ei nie
græata,) hvoria Davids Ønd hata
maa, Haadugleg ter ad trwa aa þa,
Onijta i allañ Maata.

Alla Vegana Kastalañ kriing,
Kongur fraa Millo bygde, efidist
i goodum Asetning, engva þa Froo-
mu stygde; HErrañ siaalfur med
honum var, hyrdte uñ Skwrgod
ecke þar, David þad allvel dugde.

HErrañ æ veitte honum Lid.
Hiram Kongur liet færa, sijn Bod
til hañs, og Cedrus Vid, svo lijka
Stein hoggvara, Trie Smide med
og Timbur meir, til þess ad David
bygdi

bygdu þeir, Hvs er vel skylldе vera.

David merkti ad DRottinn hann,
daglega upphafdi, allt hanns
Rijke nu aukast vann, eirnn Gud þad
Blessan vafde, fleire Konur og Frillurnar, fieck hann i Jerusalem
þar, helldur enn ædur hafde.

Syner Kongs Davids, Samua, Sobab og Nathan hietu,
Eliada, Elisama Eliphaleth (þess
gietur), Jebehar, Salomon, Japhia, i Jerusalem hann ætti þa, Elisua enn betur.

Philistei þa friettu þad, Foolksins hann Kongur være, þeir fooru
upp ad þessum Stad, þegar svo
komu nærre, David fornam og
Foolked hraust, foor hann ofann i
Vijged traust, ecki þeim ædi fiærre.

David adspurdi DRottinn sinn,

(i Dalnum Rephaim voru,) hvort
skal eg fara Herra miñ, Her-lide
moote stooru ? villtu þa giefa i vo-
ra Hønd ? Vier spyrium þig hvort
þeirra Ønd, Feigdar til hijngad fo-
ru.

MOtteñ svarade David fyr-
drag þessum Her æ moote, hvort
tydar gief Hendurnar, hañ skulud
slaa med Spioote, hvad og skiede
þeir fiellu fra, Filgiarar Davids
stoou þa., Daudans ad Fleirn rañ
fliote.

MOtteñ sundradi David kvad,
dyrstur Ovinum mijnum, skioott
eins og Vatneñ skiliast ad, skeida
wr Farveg sijnum, Afgude Fooks
(sem falled var,) Fiørlausa David
Kongur þar, fieck med Gersemum
sijnum.

Philistei nu aptur eñ, Orustu sig
til

til hwa, i Dalñ Rephaim droou
señ, driwgañ med Herlids Grwa,
David eñ spurde DRotteñ ad, dra-
ga hvert skyllde upphangad? hellst
villde honum trwa.

Herrañ sagde þu hvørge far, helld-
ur kom heim til Baka, tak þig fra
Morber-Trienu þar, trw mier, et
skal þig saka, þegar þu hlijder Pyt-
enum, þessa Vidar i toppenum,
biw þig til þa ad blaka.

Hygg þu ad þa þvi Herrañ er,
hvorium eckert vidstendur, utgein-
geñ fort ad fylgia þier, fatlast þeim
allar Hendur, David giørde sem
DRotteñ baud, drap þa i stad, eñ
steckþar Aud; lijfs margur la Ør-
endur.

6. Psalmur.

Toñ, Allra JEsus Endurlausn, etc.

Israel David ad sier safnar ungum Her, Prientijge ad Tolu Pusunder.

Og hañ foor med allt þad Lid og af Juda, Guds Ørk ad flytia þaañ ad þa.

Hvør ed kalladest HErrans Nafn, sem heyrast mæ, Cherubim yfer er þar æ.

Af Abinadabs Hwse wt þeir hana fær, gió d var hañs Bygd i Gibea.

So var hun færd æ ferskañ Vagn af Fiølda Mañs, Sijdañ siijrdu hønnm Syner hañs.

Ahio hietu og Usa þesser unger Sveir, Arkar-Vagn enum Ok u þeir.

Ørkeñe fyrer Ahio gieck og undañ rañ, Lijdureñ allur leika vañ.

David liek fyrer DRottens Ørk

at Dygder fws, allt og lijka Jsraels Hws.

Hlioodfære allra Handa af Trie, þeir høfdu þa, Symphon, Horpur, Psalteria.

Nakons Hlodu nu sem komed nærre var, Orkena siudde Usa þar.

Þvi ardur geingn Uxarner þar wt af Veg, þo reiddest DRottenn þessu miøg.

Og i þvi DRottenn Usa sloo (vegna Ofdyrfdar) Lærteñ hlaa Guds Ørk laa hañ þar.

Hier af Kong David hryggur vard og heita bad, Peres Usa Platzed þad.

David Ottadest DRottenñ miøg at Deige þeim, og ei flutte til sijn Ørk Guds heim.

Helldur færa hana þa i Hwsed

liet, ObedEdom sem af var Geth.
Eñ sem DRottens Ork Mannude Eina Priar, vered hafde nu honum hiar.
Blessan DRottens par bloontgadest ar Bwe og Fie, med allra Handa Averte.
Og sem David bad fregnad fieck hañ foor nu skiott, Guds Ork ad sækia Furdu fliott.
Med hana Sex Skref høfdu geinged Heimleid ar, Uxa og Saud Offrudu þa.
David liek eñ af øllu Megne og Israel, med Hlioodfæra Slætte harla vel.
Kongur i einum Kyrtle uñ Lijfed klæddur var, og ecke Føteñ øllur bar.
DRottens Ork nu i Davids Borg ad dijr kom med, Michol niit

Sluggañ slijkt fieck sied.

Dootter Sauls leika David Kong og dansa sax, frijmoodug hañ forsmaade þa.

Orkeñ i Tialldbwd iñ var sett med ongre Hrygd, hvor af David var heñe bygd.

Breñe-Foornum og þar med Packar (þægre af Trw,) David Offrade DRottne nu.

Eñ sem David Offrad hafde i þeim Stad, Foolked hañ sijdañ fieck Blessad.

Og hañ safnade ollu Foolke af Jsrael, Karlmoñum lijka Kvtñum vel.

Eirn Braud-Leif og eitt Kiot-Sticke eirneñ med, Similiu Brauð og so Vidsmior,

Einum og hverium ad hañ gaf af ollum þeim, Foolked giorvallt

so ferdast heim.

Eñ sem ad David aptur kom til Yd:u fws, Sitt þa ad blessa hañ foor Hws.

Michol hønum æ moote gieck og mæla ried, hvad hun um Glugg- añ hafde sied.

Hvad Vegsamlegur var nu Kon- gur vor i Dag, hvør ed brwkar þad Hættalag.

Ambættum Pienara afklædd- ist þu eirn fyrer, nakeñ liekst so sem Narrarner.

David kvadst fyrer dansa og lei- ka DRottem sin, er framar mig valde eñ Fodur þiñ.

Helldur eñ lijka Hws þijns Fødurs hañ kaus mig, Foolkeni ad stijra fyrer sig.

Og eg vil verda eñ þa miñe i Augum mier, Lijtelæcka mig sioost sem

sem ber.

Og so Vegsamast eirneñ med-
ur Ambaattum, þeim sem ad tal-
ar þu nu uñ.

Eingeñ Michol ætte Børn (sw
int var strax,) þañeñ var þad til
Dauda Dags.

7. Psalmur.

Ton, Eirn HErra eg best ætte, etc.

Nu sem ad HErrañ hædste,
hafde frelsad David, Ein-
valllds Kongur þar Ædste,
endad hafde sitt Strijd, vid Nath-
an Saumañ spaka, spiallade þañ
Veg nu, og ried til Orda ad taka:
Eg bij hier þad veitst þu.

Hwß mitt med Hefd og Fride,
Heidarlega er giørt, smijdad af
Cedrus Vide, siaa: hitt er meira
vert, ad Ørk Guds ei uppaa sake,

er hun hier skamt i fræ, under Einu Tialld-Pake, ansade Nathan þa.

Hvad þu i Hiarta hefur, hrauslega fremdu allt, Gud þig ei yfergiefur, glogt þetta vita skallt. Nathan um̃ Noott þa eina, nu DRottẽ skila baud, Pioon mijnum þu skallt greina, þad seiger DRottẽ Gud.

Skallt þu Hws brætt mier byggia, hwa sem eg skal i eg villde et þad þiggia, af Israels Foolke þvi, helldur þa hef eg geinged, hia þeim i Land-Tiølldum, æ medañ eg var leinge, Israels med Sonum.

Nær risd eg neirn vid ræda, um af þeim Kynkvijslum, Foolk mitt sem skyllde fæda fyrr eda þeim Ordum? þvi bygged þier mier eige þar

þar Hws af Cedrus Vid? Pioon
mijnum þu skallt seigia, þad talar
DRottenn Gud.
Hyrder frä Hiordu þiñe, hef
eg þig giordaññ vel, Foostra yfer
Fylking miñe, og Foolk mitt Jsra-
el, Hiaalp veitt og Hiaastod mij-
na, hun var þier näälæglig, alla
Ovine þijna, upprætta eg fyrer
þig.
Eitt stoort Nafn eg þier gior-
da, uppe skal vera þad, sem Makt-
ar Maña ä Jordu; mijnu Fool-
ke eirn Stad, Jsrael eg vil spara,
eirneñ og planta þad, villt skulud
vijst ei fara, Vera frij i þeim
Stad.
Raaunglætis so þad Syner, sijst
skulu þvijnga meir, og ecke helldur
hiner, sem hijngad til giordu þeir,
og i Hvijld æ skallt vera, Ovinum
nu

nu fyrer, Hwǫ vill þier HErrañ giöra, hvad og kuñgiöreſt þier.

Þegar og þu nu ſefur, þiñ Tijme komeñ er, uppvekur Gud og gi-efur, gott Sæde eitt af þier, Ball-ld hañs eg vil ſtadfeſta, vera hañs Faderiñ, Hwǫ bygger hañ mier beſta, heita ſkal Sonur miñ.

Misgiöre hañ medur Hriiſe, Maña, hañ typta eg þa, eñ Aſt og Elſku viiſre, alldrei ſiy hönum fra, ſem ad eg heñe ſnere, Saul fra hvorn burt took Jeg, fra þier, eñ þitt Hwǫ vere, þadañ af ſtadfeſt miøg.

Nathan ried nu ei dylia, neitt af Guds Vitran hier, David Kong ſkiott liet ſkilia, ſkrifad ſvo ſem þad er: Frañ fyrer Gud nam falla, feigeñ Konguren miøg, og ried ſvo upp ad kalla, O DRotteñ! hvad er Jeg?

Hvad er mitt Hws þu hefur, hijngad til allt mig fært? um fram þad eñ þu giefur, ókomed mier svo kiært, Hws lofar hier ad smijdist, hvør Tijd er ókomiñ, Mañs Logmaal þad sem þijdist, þo fyrer Gud DRottiñ.

Hvørsu skal HErra svara og hvørs er Ord mitt verdt? þu þecker þiñ Þienara, þetta allt hefur þu giørt, Søkum þijns Ords og epter, eigeñ Hiarta þijnu, soddañ og vid mig slepter, Svølun Giede mijnu.

Og þvi ert þu mikladur, þar fyrer Gud DRotteñ, hvør ad er Hatgøfgadur, hvørge er lijke þiñ; Lijd þiñ Jsrael leister, leidder af Egypten: hvør ed þier HErra treyster, hañs ertu Verndareñ.

Svo stadfest hædste HErra,

Hia.ly-

Hiaalpræðis Orded þad, er þu um
þiñ Þienara, þañeñ hefur talad,
svo seige allar Alfur, og Nafn þitt
mikle vel, DRotteñ Zebaoth siaalf-
ur, sie Gud i Jsrael.

Ord þijn skulu ætijd standa, ei-
lijfur DRotteñ haar, HErrañ Hi-
mens og Landa, hreirn Sañleikur
og klaar, og þijns Þloons Hws ad
hressist, bialpist alla Vega, med þiñe
Blessan blessist, blessad æfenlega.

8. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, etc.

OG þad skiede nu epter þad,
til Orustu David bioost a
Stad, Philisteos so frekt
nam slaa, Forsid þeirra mijnkade
þa, Prælddooms Taum fyrer þeim
gaf Hel, sem þeir høfdu haft aa
Jsrael.

Hañ

Hañ sloo og Moabita med, mikelega so fieck þad skied, Pridiung af þeim þo lifa liet, Lijdur sar undergiefne hiet; Skatt-Gialld og af þeim skyllde hañ, skorade þad af sierhvørn Mañ.

HadadEser og hañ nam slar, Herra Kong þeirra i Zoba; yfer þa Vatne Euphrates, ætlade ad rijkia: Strijd þad blies, Þushundrud Faunga þadañ took, þar vid Sio Hundrud Riddurum jook.

Þess auk fieck Tiju Þusund vid, þad var nu allt Footgaungu Lid, heilañ Vagn þeir ei hefdu neirn, hvørn þeirra braut og leste eirn; sialfur þo Vøgnum Hundrad hiellt, þa hafde nu Lided þetta fellt.

Af Damasco Syri þa komu þar, þeim HadadEser til Hialpar, Tvo og Tyttugu Þusund þar,

af þeim fiell : eñ hañs Foolk epter
var, Damascus so og Syria, siid-
añ vard David Skatt-gylld þa.

Þvi DRottens Makt studde
David stoor, dugde hønum leinge
hvørt sem foor, ofur Maalin fieck i
Herfaang hañ, hier med Gull-
Skillde marga vañ, er HadadEser
Meñ høfdu aatt, hañ flutte i
Jerusalem braatt.

Sem Thoi Kongur af Hemath
hañ, heyrde ad David þetta vañ,
Son siñ Joram þa senda ried, sij-
na Kvediu og hønum med, ad hefde
uñed HadadEser, hønum bad Luc-
ku þar fyrer.

Þvi Thoi hafde Ofrid aatt, og
Orustu vid hañ marga þraatt;
Gull, Sylfur, Kopar, Gersem-
ar, greidde Joram hønum þar:
þad og Heidingia Herfaang med,
helga

helga allt Gude David ried.

Syros þa David sloo eñ meir, Sallt-Dalur hiet þar fiellu þeir, Atjaan Þusunder eyddust þar, epter hañs Foolk i Borgum var, Idumea og Edom þa, under hañ Skatt-gyllt þadañ fraa.

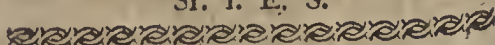
Þvi DRottañ hiaalpade David best, dugde hønum þad eirna mest: Einvallds Kongur i Jsrael, upp fraa þessu hañ rijkte vel, med Doom og Riettendum dæmde Lijd, dugde ei Mwta aa þeirre Tijd.

Joab Høfdinge Hersins er, hiet þa Josaphat Canzeler, Ahimelech og Sadoch señ, og Syner Davids Kieñe-Meñ, sitt Embætte sier hver hafde, Seraja var Skrifare.

* * * * * *

Sr.

Sr. I. E. S.

9. Psalmur.

Med Hymna Lag.

David spyr ad, hvort eingeñ er, Iwt af Sauls Hwse lijfs epter, so meige eg hønum Myskun tiaa, mijns Søkuun Vinar Jonatha?

Ziba er nefndur sa eirn Mañ, i Sauls Hwse fyrr þioona vañ, kalladur fyrer Kongeñ var, krafdi af hønum David Svar.

Hvørt nockur til Sauls Ridie er, sa nioote Myskunar af mier, Ziba Konginum svarade, Sonur lifer eirn Jonathæ.

Leimstradur Foota veikur var, veit eg hañ er i Lodabar, Sveineñ Kongureñ sækia liet, saa var nefndur Mephiboseth.

Hañ

Hañ kraup nidur þa Kongeñ
sañ, kvadde med Lijtelæte hañ, Da-
vid mællte: Mephiboseth, Myskun-
semd eg þier veita hiet.

Ottast þu ecke eg þier añ, ad eg
Jonathæ Son þig sañ: Akra þa
gief eg alla þier, sem ætte Fordum
þiñ Fader.

Brand skallt eta vid Bordet
mitt, byrte so hiñ Packlæted sitt:
hvor em eg ad nu Prælen þiñ?
mig þu lijtur daudañ Hundeñ.

Vid Ziba David sijdañ tier,
Syne þijns Herra gief eg hier,
bad er Saul ædur ætte allt, Ak-
rana hañs þu fæga skallt.

Þijn Børn og so allt Præla Lid,
til þess ei spare Erfidid, Jñtekter
hañs sem auka kañ, eñ eta vid mitt
Bord skal hañ.

Ziba lofar svo skule ske, skrifast

hañs Syner fiñtan sie, þar med 20 Prælarner, þioona Mephiboseth aller.

Hañ sem Kongs Barn var halldeñ þa, af hønum fæddur er Micha, vid Bord Kongs ætijd Braud aat þar, a bædum Footum halltur var.

Veittu þad Gud ad verde mier, Vinættañ føst hia sialfum þier, vel þu mier eirneñ Vine þa, er vel reineſt nær liggur aa!

10. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, etc.

Eñ epter þetta so til bar, Sona Amons saa Kongur var, Nahas ad Nafne Lijfed liet, lifde hañs Son er Hanon hiet, epter siñ Fodur andadañ, aptur took vid Kongdoome hañ.

David minntest ad nockra Raad,
er Nahas hafde honum tiaad, valde
þvi Meñ til Virdingar, vid hañs
Son hañ nu Kongs Nafn bar; þeir
skilldu hugga hañ Harmiñ, er hañ
bar epter Fodur siñ.

Þegar nu Davids Þienarar,
þangad komu sem Hanon var,
Hofdingiar sǫgdu honum hiaa,
hyggur þu David hafe þa, Fodur
þijnum til Sæmdar sendt, og svo
hier yrde Huggun lient.

Hurar þu ecke helldur þad, hañ
hafe sendt til þijn i stad, Borgina
umm ad nioosna nu, so nærst burtu
fra hier svo? Þioona Davids hañ þa
liet sinaa, og þeim haalft Skiegg-
ed raka fra.

Helming Klædaña þeirra þar,
til Þioohnappaña burtu skar, liet
þa so fara hædda heim, Haadung

mikla til-lagde heim. Þesse til Davids Fregneñ floo, fara baud þeim til Jericho.

Þeirra Skiegg þar til varid var, vera skilldu Meñerner þar: Aiñonitar señ ad faa gaad, ad Ovirdt-høfdu Davids Raad, til Syrlands sendu ad leigia Lid, lokid þvi hugdu øllum Frid.

Þriatijger og þriu þusund Mañs, þeir feingu wr Alfuin þessa Lands, David þa fieck ad fregna þad, Foolk sitt wt bioo i añañ Stad, Joab var Striids Høfdinge hañs, hañ foor til Añonita Lands.

Er þa bued til Añons Lid, utañ vid siaalft Borgar Hlidid, i sier i lage Syrlendsker, sijnum uñ Vølleñ fylktu Her. Joab sier nu a Bak og Briooft, bued var hønum Strijd med Þiooft.

Hañ

Hañ med þeim hrauſtuſtu Moñ-
uñ, helldur i mooti Syrlendſk-
um: Eñ i moot Amonita Her,
Abiſaj liet ſiñ Brooder, med Lid
ſem afgangs þar var þa, og þañ Veg
lagde Raadeñ ꝏ.

Ef ad mig ſigra Syrlender,
ſnu þu þegar til Hiaalpar mier, eñ
ef þig viña Amonitar, eg ſkal þier
koma til ſtodar, verum ſtyrkver og
vel hrauſter, verium Foolked og
Guds Borger.

Siaalfur Gud raadi Sigreñ-
um: Sijdañ riedſt hañ moot Syr-
lendſkum, og ſeñ a Flootta ſloo hañ
þa. Eñ ſem þad Amonitar ſiaa, ſij-
na Borg aptur ſnua i, fra Slage
veik þeim Joab þvi.

Eñ þegar ſaau Syrlendſker, ſij-
nar frañkomnar Ofarer, øll þeirra
Makt ſig upp þa took, og eñ ad nyu

Hernad jook, Sobach hiet þa Hers Hofdinge, hañ var þessa Flocks Foringe.

David Her-Lide safnar sier, Syrlendingum a moote fer, so þeir urdu ad flija fra, þvi falleñ Sobach daudur lꝏ, David felldi og Foolked hañs, fioruttyger þusunder Mañs.

Siohundrud Vagna sloo hañ þar, Saattmaale tryggur giordur var, ad sijdañ Kongar Syrlendsker, sieu David undergiefner. Upp fra þvi þordu alldrei þeir, Amonitum Lid veita meir.

J þijnu Nafne O Gud miñ, uñ mier ad byria sierhvort Siñ, Ord mijn Verknad og allt mitt Raad, allañ fel eg mig þiñe Naad, signadañ bid eg sender mier, Sigur og Blessan hvar eg fer.

11. Psalmur.

Ton, Nu bid eg Gud þu Nꝍder mig, etc.

NEd þegar var umlided, wt-
bioo David sitt Strijds-
Foolked, Amonitana ad af-
mꝍ, og eydeleggia Borg Rabba:
Joab var Flockſins Yfer-Mañ, eñ
þetta ſkiede um Tijma þañ, Kon-
ungaña Sidvane var, vijkia Ferd-
um til Hernadar.

David þa heima epter er: ꝍ
einum Deige ſo til ber, af ſiñe þegar
ſialfur ſtie, Sængeñe epter Mid-
deige, J hꝍtaň Sal Hallareñar,
hañ reikade til Skiemtunar, Kong-
ur ſꝍ þadañ Kurteislig, ein Kviña
hvar ed laugar ſig.

Kviñañ var þeſſe furdu frijd,
friette David ꝍ ſomu Tijd, Eigeñ-
Kviña var Uriꝍ, Eliams Dootter

Bethsabe, kolluð var hun að koma
þa, Kongureñ lagdest heñe hiaa,
hun fieck Gietnað af Funde heim,
ferdadest siidañ aptur heim.

Epter Hreinsun hun Orð send-
er, aptur til Kongs að Oliett fer,
(Urias heñar Egta-Mañ, i Strijde
var um Tijma þañ,) David hañ
til siin heimter heim, og herma liet
af Friettum heim, hvornen Bar-
dageñ orden er, Einfalldlega þad
hiñ glorer.

Far heim kvad David Hws þitt
t, og hreinsa þijnar Fætur frij,
strax sem Kongs Høllu foor hañ
frax, færd var hønum Kongs Send
ing þa, Urias epter Sveina Sid,
sofnaðe Hallar Dyrnar vid, heim
foor ei siinu Hwse að, hiner kuñ-
giørdu David þad.

Kongureñ spurde heim þvi hañ,

J Hwsed sitt ei gaunga vañ? þar ed
nijkomeñ Ferd er fraa, fliott vard
honum til Svara þa: Ørk Guds
med Jsraels Mønum, eru nu wt i
Tialldbwdum, miñ Herra Joab
og hañs Pioonar, hvijla a berre
Jordu þar.

Hvørneñ eg drecka heima maa,
og hvijla miñe Kviñu hiaa, fyrer
þitt Lijf og Saal eg sver, sañlega
mig þad ei hender. David mællte
i Dag hier þu, dvel eñ a Morgun
aptur sirw, Daga Tvo Bode Da-
vids i, Druckeñ vard: Kongur olle
þvi.

Heim foor ecke ad helldur þa,
eñ hvijlde Kongsins Pioonum
hiaa: eñ ad Morgne Kongs-Bref
hañ bar, þad Bod til Joabs wt-
bijsar, ad so tilskickest Urias sie, ønd-
verdre i Fylkinguñe, hvar ed Or-

ustañ horduſt er, fra honum ad-rer viſke ſier.

Svo ad þar i Hel ſlæreſt hañ, eñ ſem Joab fieck Bodſkap þañ, Uriam liet til Aſooknar, þar æ-giætuſt Vørn fyrer var, Borgar Meñerner vørduſt vel, og veittu Davids Moñum Hel, J þeirre Svipan eirneñ þar, Urias fiell ſem æſett var.

Sijdañ Joab Eirn ſender Mañ, ad ſeigia Konge Adburd þañ, og i Muñ honum Ord þad gaf, ef ad Kongur hier reideſt af, og oſs fyr-er þad aumæler, of nær Borgeñe foorum vier, ſem viſſum ecke Ven-iu þa, verdur opt ſkoted Mwrn-um fra.

Munde et kaſta Kvarnar-Ste-in, Kviñañ a Abimelech ein? ha-ñs ſo af Mwrnum Hofud braut,

hvar

hvar af i Tebes deya hlaut? hvt geingud nærre þañiñ þier? þessir Svare sar sendur er, Urias fiell og Þiooneñ þiñ: þetta slutte til Davids hiñ.

Yfer oss Styrk Foolk Borgar bar, þeir brutust wt aa Volleñ þar, eñ vier aa moote þreyttum þeim, og þa til Baka raakum he-im, Skot-Meñ af Mwrnum sku-tu oss aa, og skildu nockra Lijfe frar, Urias þiñ fiell Þienare þar, þessum David so andsvarar.

Ord mijn ber Joab þesse þu; þig lat ecke slijkt aangra nu, Strijd-enu falla ymser i, eggia Herlided eñ aa nu, Herja Borgeñe hart aa moot, hana ad Velle nidur brioot, forsiaallegana fare þier, fylgest og vered all-hrauster.

Beisklega griet nu Bethsabe,

þad Boonde heñar daudur sie, heñar sem linte Harme þeim, hana took David til sijn heim, J sitt Konglegt Hws leida liet, Lokſins hañs Eigen-Kviña hiet, fædde hønum Son Frwen sw: ei fiell DRottne vid David nu.

Blessadur Gud þess bid eg þig, Lǽt Blecking Hollds ei skada mig, Hyggtañ blindud opt hurar þad, Hylkiest sem gioreſt i leyndum Stad, Fijſn Hollds og Augna Lysting lioot, lockar i Snøru margra Foot: Ydiulenſed ills Ordſoker, Ellijfe Gud haf Gæt aa mier.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~

12. Psalmur.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud, etc.

NAthan ad Heite nockurn Spañ, nefner Ritning Spamañen, DRotteñ sende til Davids
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Davids hañ, sa Dooms leitade
Þañeñ, Meñ i Borg þeir til voru
Tveir, uñ Tijma eirn Naagrañ-
ar, Eirn var Rijkur: eñ Faatæk-
ur, alldeilis var hiñ Añar.
Saa Flaade aatte Fienadar,
Fiølda Nauta og Sauda, Eirn
Saudur eñ meir ecke var, Aleiga
þeß hins Snauda, keypt hafde
þañ, sa same Mañ, sialfur og
uppfoostrade, vid sitt Borded,
Børnunum med, Brande sijnu
mettade.
Sijnu Bord-Kiere eirneñ af,
unte hañ drecka feinge, J hañs
Fadme Saudureñ svaf, og so gieck
þad til leinge, ad so miøg þañ,
elskade hañ, sem Einka Dootter
være: eñ hier epter, þad int er mi-
er, Einusiñe tilbære.
Framande kom Eirn Ferda-

Mañ, til fiarda Mañsins Stadar, tijmdi þa ei ad taka hañ, af Tölu sijns Fienadar, Gieste i Naud, so giæfe Brand, eñ greip Saud hiñs Fatæka, Mañenum þar, til Maaltijdar, matreida liet og sækia.

David reiddist og dæmdi i stad, vid DRottins Nafn soor og sagdi, Dauda er verdugt Verkid þad, viijst skal hañ strax ad Bragdi, fridstilla hiñ, um Sauden siñ, so hañ sie fioorborgadur, Nathan þa kvad, þegar i stad, þu ert sa same Madur.

Sialfur Gud DRotteñ seiger þier, smurde eg þig og skickade, Israels Kongur ad værer, og af Sauls Hond frelsadi; þijns Herra Hws, eg fieck þier fws, Frwr hañs þier giefed hefe, Israels Fied, og Juda med, eg hef þier undergiefed.

„Ef þetta oflijted þikia ma, þier vil

eg meira veita: þvi villder Guds
Ord þu forsmaa, þañ vonslega
breita? Uriam þañ, Hets ætta Mañ,
med Amons sona sverde, i Hel slooft
þu, hañs eckta Frw, þier eigeñ ko-
nu Giørder.
Þu forsmæder mig, þvi skal
Sverd, af þijnu Hwse ei vijkia, og
i giegn þier hier epter hørd, Olucka
skal þar rijkia, svo Kvinurnar, sem
þu ætt þar, þær skal kreinkia eirn
añar, leint var Verk þitt, verda
skal hitt, vid Sool i augsyn Mañа.
J moote DRottne eg Misgiørd
vañ, mæla þa David nærdi, And-
svar gaf Nathan svo med Sañ,
Synd þijna Gud af mærde, ad ei
deyr þu: eñ af þvi nu, Ovíner Ord-
sok seigia, Gudløstun tiaa, þiñ Son-
ur sar, sem þier fædist skal deya.
Nathan gieck heim, eñ svo skiede,

sloo DRottenn strax ad Bragde, Barnid sem fædde Bethsabe, brada Soott a þad lagdi, daudsiwkt vard þad, enn David bad, til DRottens Hiartanlega, fiell til Jardar, flatur la þar, fastar med Angre og Trega.

Og þo villdu hans Olldungar, uppreist feingu hann eigi, og ecki med þeim at hann par, enn a siøunnda Deige, Barnkorned doo, et þordu þo, þeir hønum þad kunngiøra, meinande ad, munde nu þad, meire Hrygd hønum vera.

Kongurenn þeirra Kvis heyrer, og kunne giørla skilia, hann spyr hvort Barned andad er, enn þeir ei leingur dylia, andsvara Jaa: hann uppstood þa, og ødrum klæddest Klædum, þvær sig og smyr, Bænn so giørir, Braud heimti og took Fædu.

Hans

Hans Pioonar spurdu þa hañ
sio, þessa Breitni þvi hefdi, hañ gaf
þad Svar, eg griet og bad; til Gu-
ds þa Barnid lifdi, ef mætte skie,
med Raad veitte, hiaa mier þad
Lijfs forvara, fyrst er andad, ei til
mijn þad, eñ eg til þess mun fara.

Huggast Bethsabe, hun ool Son,
hañ af DRottni elskadist, Sveirn-
iñ var nefndur Salomon, sa af Da-
vid skickadist, i Hønd Nathans He-
rrans Spaamans, hønum þootti
best gegna, JedidJa, Nafni ad
na, Naadar Guds DRottins veg-
na.

Joab sem hermt var fyrri fra, fell-
di Amonitana, HøfudBorg þeir-
ra hertadi aa, hafdi nær uñid hana:
David Kong faa, liet þaug Bod þa,
þu kom og viñ Borgina, so eigne
Meñ þier, eñ ecke mier, þa Yfervlñ-
ingena.

vinlngena.

David foor wt vld margañ Mañ, meiddi og vañ Borgena, Koroñ þeirra Kongs took hañ, kostulegg til brwna, hun var sett a hañs Høf=ud þa, Herfaung miked hlotnadist, Borgar Lijdiñ, þiaadi hañ hiñ, og hardlega þrælkadi.

Under Jarn-Søg, og Sleda þvi sijna Ovine leidde, brendi þa Tygul Ofne i, eirneñ med Knijfum deidde, svo giørde hañ, vid hvørn Stad þañ, sem hiner ædur ættu, sijdañ fra þeim, sñere hañ heim, Sig=renum hroosa mætte.

Veit mier miñ Gud eg vidkañist, þad vonda sem drijgt hefe, svo und=añ drage Ydran sijst, Ordum þijn=um Vakt giefe: Footaña til, eg falla vil, Fader Himneskur þiña, af Ast og Trw, ad mier sinu þu, Aflausn veit Synda miña!

13.

13. Psalmur.

Ton, Man eg Olucku ei moote ſtaa, etc.

ATTe þa Syſtur Abſalon, Eirn Davids Son, friſdare fleſtum Konum, hønum ſam boreñ hvør ed var, ſu hiet Thamar, Añar af Davids Sonum, Añon nefndiſt, eñ ſaa gyrntiſt, hana ad ſaa, þvi heit var þa, Aſt til heñar hiaa hønum.

Siwkur lagdeſt af ſagdre Aſt, hañ ſaa ei faaſt, klookt Raad uñ Kreinking heñar, Jonadab Añons Vinur var, til Vitſku ſnar, Brood urſon Kongs maa kieña: þeſſe ad ſpyr, þa hvar fyrer, hañ veikur er? eñ hiñ greiner, Adburdeñ allañ þeñañ.

Jonadab fieck hier gløgt ad Raad, og gaf þad Raad, ad ſiwkur

lieteſt

lieteſt liggia, hañs Fader munde fara i Stad,nær friette þad,Siwk-doome hañs ad hyggia, braatt ſkyllde hiñ, bidia Kongeñ, uña ſier þa, af Thamar faa, Matreid-ing meiga þyggia.

Añon lagdeſt ſem ſiwkur ſie, aa Sængeñe, Kongur kom þegar þaangad, Añon Leifes Oſkar: og ſær, ad unga Mær, Thamar maa til hañs gaanga, ſo ete hijr, þad hun tilbijr, Kongureñ baud, hun bwe til Braud, þad hiñ lietſt epter-laanga.

Hun tilbioo Velling þegar þa, þad Añon ſaa, þo vill ei þar af neyta, hañ baud Meñ vijke burt aller, braatt þar epter, Rietteñ heimte þañ heita, hun kom: hañ þar, þreif til heñar, ſagde Syſter, kom ſof hiaa mier, Svør mant

hun

hun soddañ veita.

O nei miñ Brooder, mier ei nu, Mijnkun giør þu, Jsrael ei slijkt hæfer, haf þu ei þvilijkt Heimsku-Par, hlijt eg af þar, mikla Skøm̃ alla Æfe, eñ þu verdur, halldeñ Heimskur; far þu i Stad, siñ Kong um̃ þad, maa skie hañ mig þier leife.

Hañ vill ei Ord þau hlijda aa, med heñe laa, hun þo Oviliug være. Opyckiu mikla er skrifad, ad epter þad, hañ strax til heñar bære, heitare nu, vard Heiptеñ sw, eñ aadur var, Ast til heñar, hañ skipar hun skioott burt fære.

Hun kvadst nu verra hallda þad, eñ hitt añad, hañ sig burt hrekia næde, Þienara siñ hañ þa kallar, og þeim skipar, rek þessa burt i Bræde, Dyrnar med Gaat,

J

J Lags hu laat, epter henne; hanns
Pienare, Øll gierde hanns At-
kvæde.
Konga-Dætra Klædnadur þa,
Kyrtill var saa, mislitur marga
Vega, mætttu hann bera Mött-
ulenn, aa medann sinn, hjelldu Mey-
doom hreinlega, Enn þa Thamar,
wtrekenn var, sinn Kyrtel braatt,
sleit hun i smætt, gieck framm med
Graat og Trega.
Hun dreifde Øsku i Høfud sier,
hana so sier, Absalon og þa sagde,
hefur Amnon hiaa vered þier? heyr
miin Syster, þeigia skallt þu ad
Bragde; þar Amnon er, Eirn þinn
Brooder, set þad ei þvi, þitt Hiar-
tad i, Hann ei meir hier tillagde.
Einslega Thamar upp fraa
þvi, Absalons i, Hwse med Har-
me tafde, David reiddest þa heyrde
hann,

hañ, hermit frær med Sañ, hvorneñ tilgeinged hafde, Eñ Absalon; Ord vid Añon, eckert Gott nie, Illt talade, Hugañ þo Heipt um̃ vafde.

Epter Tvø lideñ Ar hier frær, Absalon þa, klippte Hiord Sanda siña, sijdañ Kongs øllum Sonum baud, sitt þiggia Braud, Kongeñ so foor ad siña, þar med hañ bad, þiggia Bod þad, Kongur vill ei, og kvad vid Ney, J Kostnad so kiæme miña.

Absalon hier ad fylgde frekt, eñ fieck Opeckt, Af-svar i hvøriu Orde, epter þad beidde Absalon, ad hañ Añon, sæte ad sijnu Borde, Konguren kvad, Parfleysu þad, eñ þo fyrer, hañs Præ-Bæner, David þad leifa þorde.

Ferdast nu Kongsins sierhvør Son,

Son, so og Amon, Absalons Bod
ad þiggia, en han baud sijnum
Þioonum þa, þier skulud slaa, og
daudan laata liggia, Amon druck-
en, þa er orden; og af þvi ad, Eg
skipa þad, Ei skal slijkt ydur hrigg-
ia.

Þioonarner giørdu þad sem
han, þeim skipa van. En Kongsins
Syner smaller, spruttu upp skiott
og flijdu fra, þa feingu siaa, Amon
sin Frænda fallin. Fregnin bratt
nu, flaug til Kongs siw, ad hans
Syner, sieu deidder, af Absalons
aller.

Sijn Klæde reif og kraup aa
Jord, þa komu hørd, Harma-
Tijdenden hønum; Jonadab Kong
en kiætast bad, og kallar þad, Of-
hermt ad sijnum Sonum, ad
Sveinarner, sieu sleigner, Amon
sie

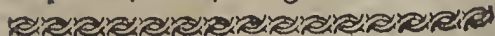
ſte eirn, ei añar neirn, deyddur af
Davids Sonum.

Abſalon hefur æſett þad, allt
fra þvi ad, Añon oſæmdi Tham-
ar. Kongſins Syner heim komu
braatt, kveinande haatt, harma
hvør odrum framar. Kongureñ ſli-
ikt, ſorgade rijkt, þar med aller Pi-
enararner, grietu hañs Rauner
ramar.

Abſalon burtu flijr ſem fyrſt, og
ferdadiſt, til Kongs er Thalmai
heiter, i Geſur dvaldiſt hønum hia,
ſo hermt er fra, þriu Ar hañ þañeñ
breiter. Epter þa Tijd, er nu Da-
vid, af Harme frij, hañ liet ei þvi,
Abſalons leingur leita.

Vardveit mig Gud fra Synda
Sid, ad ſiaæ eg vid, moote þier
Misgiord viña, refſa mier ecke i
Reide þijn, Raanginda mijn, þo

tueiger fiølda sīna. Afkvæmed mitt, gief ad sie kvitt, Olucku fra, og Ill-re Prax, Glæpa ei giallde mina.

14. Psalmur.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar a, etc.

HA Joab sa Kongs Reide hañ, og rienade mesta Bræde, kalla liet vitra Kviñu hañ, er kuñe Vijsdooms Giæde, J Thekoa heima ætte siw, Ord þaug mællte til heñar nu : laat þu sem Mein þig mæde.

Hrigdar Biwning skallt hafa þiñ, sem Harmbriwngeñ þu vær-er, eda sem Maña Misſereñ, Maal þitt og Hiarta sære, til Kongsins tū so kom i Stad, og klaga fyrer honum þad, Efne er af mier lær-er.

Kvīñañ

Kvinnan gieck inn til Kongsins þa, kastade sier ad Bragde, sliott til Jardar, sitt Andlit aa, audmiwka Boon framlagde: Herra Konungur hiaalpa mier, hann spyr hvad er ad Meine þier? Enn hun þa aptur sagde.

Harmþrwngenn em eg Eckia ein, er minn Boonde Andvana, epter hann Tvo, þad er mitt Meln, eg aatte Lijfs Sveinana, missaatter urdu Akre aa, Eingenn var nær ad skilia þa, Annar vann odrum Bana.

Þioonustu Kvinnu þinne moot, þeirra Frændur nu kalla, ad Vegandann i Brooðurs Boot, Blood-Doomur skule aa falla, enn þa afmaaest Arfleifd hanns, og eirnenn Nafn mijns Ekta-Manns, Minning og Meniar allar.

Pa mællte Kongur, þu maatt heim, i þitt Hws aptur fara, Bod skal eg fyrer þig biooda þeim, braatt vard heñe til Svara, miñ Herra þetta Misverk sie, at mier og mijns Fødurs Hwse, Kongs-Sæted Saklaust vare.

Svarade Kongur, saa er þig, uñ slijkt Maal vill aakiæra, hijng-ad laat koma hratt fyrer mig, hañ skal ei vid þig hræra, hun þa so mællte Herra miñ, hugsa þu uppa Gud DRottiñ, laat þijna Naad mig næra.

Svo ei ofmarger sieu þeir, sem Bloods Hefndina herda, og ad miñ Sonur ecke meir, afmaadur skule verda. Hañ soor vid Gud sem eilijf Ar, æ lifer, ad eitt Høfud Haar, þijns Sonar skal ei skerdast.

Leif þiñe Ambaatt, Kviñañ kv-

ad,

ad, Kongur nockud ad ræda, hañ
þvi jaatar, eñ hun spir ad, hvar fyr-
er villtu fæda, soddañ Misgiörd
i Siñis-Reit, ad sækia lætur ei pañ
er veit, Utlegd nu megna Mæda.

Vier deyum aller og i Jord, ei-
ns og Vatn reña hliootum, hvörin
ei verdur Hømlun giørd, og Herr-
ans Naadar niootum, sem ei vill
Lijfe svipta fra, so ei med øllu tap-
ist sa, er finst i Løstum liootum.

Þar fyrer komeñ em nu eg, ad
tala vid miñ HErra, þegar mig
Foolked mædde miøg, mijn nam
sv Hurun vera; Ef mætte eg
Kongeñ mæla vid, mar skie hañ
giøre pad eg bid, so Neid mijn nære
ad þverra.

Ambaatt siñe mun Frelse fax,
af Fiølda þeirra Maña, er miñ son
vilia og mig af-max, medal Guds

Arfleifdaña, mijns Herra Ord skal
Huggun mier, eñ hañ sem DRott-
ens Eingell er, Fylgd Guds þu fær
þvi saña.

Kongur svarade: laat ei leint,
þad lyster mig ad frietta, hun sagdi:
spyr miñ Herra hreint, hañ mæll-
te, mun ei þetta, Joabs Hønd ve-
ra jafnt med þier, jaatade hun og
þar epter, Sañleikañ sagde riett-
añ.

Svo vijst sem ad þijn Saal lifer,
satt þu miñ Herra sagder, Joab eñ
eingeñ añar er, sa Ord mier i Muñ
lagdi. Figuru Maal var fyrer þvi
giørt, þu fliott skilur sem Eingell
siert, aa Jørdu allt ad Bragde.

Kongureñ Joab kallar aa, kva-
dst þetta giøra skillde, Absalon sæk
þu aptur þa, eñ hiñ þad giarnañ
villdi, fiell fram̃ og Konge þackar
þad,

þad, og þvi næst komst so Ordi ad, nu merke eg þijna Millde.

Pa Raad eg hef nu sied til sans, sem min Herra mier giefur, þar ed han giører þad sem hans, Pienaren talad hefur. Joab sijdan sem fliootast fer, flutte Absalon heim med sier, til og fra ecke tefur.

Heim kom Absalon Hws sitt i, han þo ad ecke meige, Konungsins vitia Fundar frij', sia fieck hans Asiaun eige. Þar fanst eingen so frijdur Man, ad Fegurd være jafn vid han, fra honum Frægd siw seigest.

Fra Hvirfle allt til Hæla var, ai honum Lijte eingen, Haar so mikel ai Hofde bar, ad honum Piwnga feingu, af liet þau klippa Arlega, ad Vikt tvo hundrud Skilldinga, ai Kongs Vigt gillt sem geingu.

Absalon sonu aatte pria, eirneñ
og doottur eina, sw hiet Thamar eñ
Frwna faa, frijdare maatte ei nel-
na, eñ saa Tijme sem ecke pa, Ab-
salon maatte Kongeñ siaa, tveggia
Ara Tijd maa greina.

Sijdañ til Joabs sende Mañ, er
sin Ord pañveg hneige, fyrer sig
Kong ad finde hañ, fara vill Joab
eige, aptur sendi i añad siñ, ecki kom
þa ad helldur hiñ, Absalon Svein-
um seiger.

Joab mier naalægt Akur aa, A-
voxtum hladeñ hreinum, piett er
af Korne þakeñ sa, þui bijd eg mijn-
um Sveinum, fared og setied Elld
þar i, eñ þeir ei leinge freista þui,
Bygg og Korn brendu i einu.

An Dvalar Joab epter þad, Ab-
salon foor ad fiña, og spir þess Bru-
nna Orsok ad, Absalon Svar nam
iña,

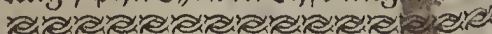
iña, kalla liet eg ad kiæmer þu, til
Kongsins þig so senda nu, Erinda
mætta eg miña.

Og honum Ord þaug hermer min,
hvar fyrer skillde eg fara, hijngad
fra Gesur heim til þijn, eg helld
mier þad hentara, ad eñ þar være
Utlegd i. Eg bid ad Kongsins Andlit
frij, siaa meige eg sem snarast.

Eñ ef Misgiørd finst mier i hia,
mig vil eg læter deyda. Til Kongsins
Joab kom ad tia, sem kuñe hiñ
ad beida, og so fieck komed Ordum
ad, Absalon kallast þegar i stad, hañ
kom til Kongs sem greidast.

Absalon fiell sitt Andlit a, allur
til Jardar lagdist, fyrer Konge
svo feinge þa, fyrergiefning ad Bragdi,
audmiukleg filgde muñ þad
Boon, eñ Kongureñ siñ þeñañ son,
kyssti og kvittañ sagdi.

Audmiwklegana O JEsu! af øllum Hug eg beidi, Medalgangare min vertu, muntu Guds stilla Reide. mijn Synd, mijn Synd er margvisleg, Myskuna þig nu yfer mig, þijn Lykn til Lijfs mig leide.

15. Psalmur.

Ton, Adams Barn Synd þijn so var stoor, etc.

ÞEnn sem ad þetta allt var skied, Absalon sier tilreida Ried, Vagna og Vijg-Hestana, Sveina Fimtiju sier took han, snema Morguns uppriisa van, stadnæmdest strax ad Vana, vid Borgar-Hlid þar Vegur ad lææ, Vegfarande Men kallar aa, sem Maalefne høfdu aa Hende, og komu ad sækia Kongsins Svar, Kyns spyr, Erinda og Ættar, og þa hin Svar þad sende.

Ifra-

Israels Mañ,em eg þiñ Ploon,
aptur svarade Absalon, Satt
maal eg sie þu hefur, eñ nu tilsett-
ur eingeñ er, af Kongenum saa
heyre þier, fogur Ord flestum gief-
ur: hvør vill tilsetia eg halldeñ sie,
hier i Landenu Doomare, so Meñ
þeir Maal frambera, og þykiast
Urskurd þurfa ad faa, þeim eg
hiaalpe Riettindum naa, þar til
fws vil eg vera.

Honum þa nockur heilsa vañ,
Hønd sijna gaf og kyste þañ, hañ
so took hvørium Mañe, Kongsins
Fund þegar komu aa, ad krefia
Dooms og Løg ad faa, hvørs Ma-
ñs stal Hiarta þañeñ eitt Siñ
vid Kongeñ sagde hañ, eins sem eg
DRottne heita vañ, til Hebron
hura eg fara, þviad i Gesur þa eg
var, þetta hiet eg ad giøra þar,

þegar eg so nam svara.

Ef DRottenn i Jerusalem, aptur ann mier ad koma heim, Guds Pioonkan skal eg þar giora. Kongurenn mœllte far med Frid, hann foor til Hebron med sitt Lid, Njosnar-Menn nu liet bera, Ordsending þa til allra i Senn, Jsraels Ættarnœr ed Menn, heyra Baasunnu hlioome, ad þeir strax seige, Absalon, Ordenn er Kongur i Hebron, aller med einum Roome.

Tvo Hundrud Manna took med sier, til Fylgdar, enn þeir Einfallder, vissu ei hvad hann villde, Absalon sende epter þad, til Achitophel af Gilo Stad, ad skiott þar koma skyllde, Raadgiafe Davids hann þo hiet, hier nœst Absalon foorna liet, Flockum dreif Foolk ad honum, Sambanded vard nu sterkt i

Stad, strax hlioop til Davids eirn; og þad, tiaade af Tijdindunum.

Oll Hiørtu i Israels Lijd, Absalon fylgia: eñ David, sagde sijnum Pienurum, støndum upp skiott og flijum fraa, faast mun ek sijdar Kostur saa, flijted ydur og forum, so ad Absalon oss ei hier, iñe teppe og þar epter, slaae Stadeñ med Sverde: hañs Pioonar kvaadust þegar i Stad, þess fws aster ad giøra þad, sem Kongureñ vill ad verde.

Gaangande David flija fer, eñ Frillur Tiju liet epter, Herberge hañs ad geima, Tveñ Priw Hundrud Pienararner, þeir Crethi, Pleti og Gethiter, flijdu med hønum heimañ, Ithai nefndist Eirn saa Mañ, Andsvarar

Kongur þa vid hañ, sinn heim þu
og þiñ Skare, Utlendur Madur
ertu hier, J Giær þu komst, i Dag
med mier, ad Flootta neydest ad
farer.

Eg mun gaanga sem auded er,
aptur hverf og Brædur þijner,
Myskun Guds med ydur blijfe,
vid Gud og Kongs þa soor hiñ
Saal, ad sijst vid Kongeñ skilia
skal, J Dauda nie i Lijfe. so fylgd-
ust þeir nu aller ad, upphoofu sij-
na Rødd i Stad, grietu med har-
um Hlioodum, yfer uñ Kedron i
þad Siñ, aller geingu med graat-
na Kiñ, ad Eydemerkur Slood-
um.

Saattmaals Ørk DRottens
settu þar, Zadoch Prestur og Ab-
Jatar, David til Zadochs sagde:
Ørkena bered i Stadeñ, ef eg Naad
syrer

fyrer DRottne siñ, mun leifast
mier ad Bragde, aptur koma Gu-
ds Ørk ad siaa, eitrneñ hañs Hws:
eñ ef mier ai, hañ angva Pock-
nan hefur, þa er eg hier: og pad
mig vid, sem þocknast hønum
best (eg bid) hañ giøre sem Gyrnd
hañs krefur.

Blijfed i Stadnum baader þid,
og beggia Syner: eñ hvad ber vid,
kyñed mier gløgt þa gieted, þeir
giørdu þegar sem hañ bad, þvi næst
gieck David Fialle ad, er nefndest
Oliveti, berfættur var, beisklega
griet, byrgde Høfud: og Foolk ha-
ñs liet, Høfud hyliast graatande:
flutt var til Davids Fregneñ siv,
ad fylgde Achitophel nu, Absalon
i Sambande.

Hañ þa mællte Gud HErra
miñ, ad Heimsku giør þu øll Raad-
kñ,

eñ, Achitophel er kieñer. Kongur-
eñ Hædum kom þeim ad, er kosed
høfdu Meñ Bæna-Stad, Madur
þa moote reñur, Husai Davids
var þad Vin, voru hañs Klædeñ
øll riseñ, og Høfud Molldu hlad-
ed, þessum baud David hverfa he-
im, horfa munde til Þijngsla þe-
im, ef Før þa med ferdadest.
Giet eg til meira Gagn mier
sie, ad gister samt i Borgeñe, og
seiger Absalone, ad sem hañs Fød-
ur: þienter þu, þijn skule hønum
Hlijdneñ trw, þier sie liwst hønum
ad þiooner, Achitophels Raad O-
nijt giør, Ab-Jatar og Zadoch er,
med þier ad mijnum Vonum,
hvørs i Kongs-garde verdur var, vi-
ta laat þaa, og Frietternar, mier
send med þeirra Sonum.
Husai ferdast heim i stad, hañ
sem

sem nu David Kongur bad, Absalon og kom þangad. O miñ Drottcñ þess eg bid þig, Adstod veit mier, þo villie mig, Verølid med Vielum faanga, øll þang Svik-Raad þu onijt giør, er mier tilbua Meñerner, opt mier þo Ovitande, vertu miñ JEsu Vinur miñ, vil eg og feigeñ vera þiñ, geim mijn vid øllu Grande.

16. Psalmur.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set, etc.

Hegar David skamt þadañ var, Pioon Mephiboſets Ziba þar, kom og Kongenum mætte, bar aa Tvelm Øsnum Brand, Rusin, og baud þad fram, samt Fijkiur og Vijn, hañ spyr hvar til þad ætte.

Øsnunum rijde Pioonar þijn,

ef þreytast kuña at Reysu sijn, uiñ
Drecka Oveige, eñ Fijkiur Brauð
og Vijn sie Vist, ef verda maa
þeir ørmegnest, Kongur gaf Svar
og seiger:
Hvar nu Sonur þijns HErra
er? heima (kvad hiñ) hañ vard ept-
er, J Jerusalem og sagde, J Dag
skulu Jsraels Meñ, aptur mijns
Fødurs Kongdoomeñ, giefa mier
bratt ad Bragde.
David Kongur þa hønum hiet,
allt hvad eg gaf Mephiboseth, það
skal Eign þijn og þiña, Ziba Kong-
enum þackar það, og þvi nærst, eñ
framveiges bad, Laat mig Naad
fyrer þier fiña.
David gieck leingra akfram eñ,
allt til Bahurim og hañs Meñ,
til Hægre og Vinstre Handar.
Simei nefndest sax eirn Mañ, af
Sauls

Sauls var Ætt, ad David hañ,
Grioote sia Meñ grijtanda.

Saart bølvade Simei þa, siaalf-
um Konge og so nam tiaa, hier
wt: hier wt Blood-Hundur, Bel-
ials-Madur burt far þu, borgad
hefur þier DRottenñ nu, Illverka
þiña Undur.

Ad Sauls Hwß Bloode wt-
hellter, og i hañs Velde þig setter,
þitt Rijke sleit Gud sundur, DRott
eñ gaf Syne þijnum þad, þijn
Bondska þier nu herder ad, þviad
þu ert Blood-Hundur.

Abisai andsvarar þa, eg spyr, hvø-
rt daudur Hundur sa, maa bølva
Herra mijnum, af hønum vil eg
Høfuded slaa, þad hindrar Kong-
ur, og Svar nam tia, þeim Syst-
ur sonum sijnum.

Hvad med ydur eg hefe hier, hø-
num

num leifed ad bølva mier, Gud ba-
ud hañ bølve David, eda hvor spir-
ia hañ þorer, hvar fyrer nu hañ so
giører, siaaed og gløgt ad gaaed.

Af mier er komeñ sonur sa, er sit-
ur uñ mijnu Lijfe naa, þvi skal ei þa
ad Vonum, þo son Jemini þad gi-
ore, þar fyrer leifed hañ bølve, þvi
DRotteñ þad baud hønum.

Maa skie Eymd mijna aallijte,
miñ Gud og goodu Uñbune, fyrer
Formæling slijka. Svo gieck David
med sijna Meñ, Simei helldur, aa-
frāt eñ, gegnt þeim hañ gieck og
slijka.

Fialls med Hlijdeñe foor med
Bloot, fleigde ad Davids Moñ-
um Grioot, og Joos Molldu ad
hønum. Kongur uñ sijder kom
þar ad, er kaus hañ mæddur Hvijl-
dar-Stad, sier bæde og sijnum
Moñum-

Moñum.

Absalon kom og Achitophel, og adrer hañs Meñ af Jsrael, i Borgena ꝏ einum Deige. Husai Davids virta Vin, vandar Absalon Kvediu sijn, heill heill Herra, so seiger.

Mun þetta vera Myskun siv, mællti Absalon aptur nu, sem veiter þu Vin þijnum, hvar fyrer foorstu ei hønum med ? Husai gaf Svar til bued, Þaanka hitt þocknast mijnum.

Ad hvørn ed DRotteñ wtvelur, og allur Jsraels Lijdur, hønum vil Hlijdne sijna, J Ødrulage adgiœt þad, eg bijd hañs Syne i hañs Stad, þijda Pioonusiu mijna.

Absalon bad Achitophel, wtgiefa Raad er hentar vel, hvad forst

fyrst skule adhafast, hañ kvad tak
Frydlur Fødur þijns, er sieck hañ
Raad Herberges sijns, og sof hiaa
þeim aan Tafar.

Jsrael frietter allur þad, ad hef-
ur Fødur þiñ saurgad, Styrk nij-
añ trw eg þa take, af Athøfn þeir-
re allt þitt Lid: Absalons strax var
sett Tialldet, haatt uppaa Hwsa
Þaked.

Fødur sijns lagdest Frydlum
hiaa, sieck þar hvør Madur siaa
uppaa, eñ þa var aa Tijd þeirre,
Achitophels so øll virdt Raad, eins
og þad hefde DRottiñ tiaad, so
nu sem aadur fyrre.

Þoleñmæde veit miñ Gud mi-
er, þo meige eg vita ad Meñerner,
hallmæle mier og hæde, Formæl-
ing þeirra fraa mier snw, Ofall-
vallt Raad mier æ gief þu, hvørn-
eñ

eñ sem Heimur æder.

17. Psalmur.

Ton, Giædstu Guds vier priisum, etc.

AChitophel wtvallde, Absaloni Raad bad, Tolf Pusund sieu talder, traustier Striids Meñ i Stad, nu strax i Noott vil eg, epter David wtfara, yferfalla sem snarast, Lweñ og Mæddañ miøg.

Skal eg hañ skielsa þegar, og skilia Foolk hønum frax, þad flijr þa vijda Vegar, vil eg so Kongeñ slax, eirn nær hañ epter er: eg hvørtn Mañ ad þier leide, allt skier þa sem þu beider, Foolked i Fride fer.

A þad Raad aller falla, Absalon og hañs Meñ, Husai hañ liet kalla, heyra vill framar eñ, um þad hañs Urskurdiñ: Eñ hañ slijkt

Oraad

Oraad sagdi, er Achitophel lagdi, þar um i þetta Siñ.

Þiñ Fødur þu vel þecker, þar med hañs sierhvorn Mañ, hrausta eñ hrædda eckl, hafa þeir Hug beisk-añ, eins og Byrna i Skoog, þa Hwnum svipt er sijnum, svo veitstu af Fødur þijnum, ad Hetia hr-ust er noog.

Med Foolkenu framganga, forsoomar hañ ei sig, mæ skie hañ faæe faaugad, Filsne miøg leinelig, eda Stad ervggañ: Og ef so illa skledur, ad Mañsa-le medur, Fl-ocken þiñ fæckar hañ.

Þær munu Frietter fliwga, ad falle Meñ þijner, felmtra mun flestra Huga, þo fyrr, sie all-diarf-er, og Hiarta hafe sem Lion, Foolk-ed allt fyrer þvi kvijder, þiñ Fad-er er i Stijde, hraustur og hver

hañs

hañs Pioon.

Piker mier þad hentara, ad þu samañ safner, Israels øllum Skara, Oteliañlegum Her, eins og Sandur vid Siaa, þu siaalfur þar med rijder, J þessu skulum Strijde, afmaa alla þa.

Hvar sem hañ fiña kaunn, foll-um vier yfer hañ, sem Dregg aa Sandurs-Straunn, og hvørn hüs deydum Mañ, ei sie Lijfs eirn ept-er, eñ ef finst i Borg flweñ, Jsra-els Maña Grweñ, þaangad skal safna sier.

Uñ Borg þa Reipeñ bere, og bregdi Dyke i, eirn Steirn ei epter veri, af øllu Porpe þvi: Absalon og hver Mañ, þetta Raad þijdast betur, eñ þad sem fyrr uñ gietur, Achitohel er fañ.

Af DRottne allt þad skiede, ad

Achitophels Raad, hañ þaug er
holl þo riedi, hellst nu urdu afmaad,
uppa þad ad DRottiñ, Olucku æt-
id vanda, Absaloni til handa, liete
so leidast tiñ.
Husai Zadoch sagdi, svo og Abja-
thar, soddañ Raad sem hvør lagde,
sended þvi aan Tafar, svo David
fregne skiott, vid Sliettlendid siist
bliife, ad siinu ei tape Liife, burt sie
strax nu i Nott.
Þeir sendu til Kongs siina, Syn-
ena baader tveir, Jonathan og
Achina, wte stoodu þeir, biidande
vid eirn Bruñ, af þvi ad i Borg-
iñe, ei maattu siaast so kyñe, vin-
aattañ verda kuñ.
Prestarner Ambaatt eina, ut-
sendu i þañ Stad, til siña wngu
Sveina, ad segdi David þad, þeir
fooru og flijttu sier: Eirn Smaa-
Sveirn

Sveirn saa þa reña, og sijdañ
Adburd þeñañ, Absaloni iñer.
Baader skloott burtu ruñu, i
Bahurim til eins Mañs, eirn var
wte Bruñur, i Alldengarde hañs,
ofañ þeir hlupu i hañ, eitt Klæde
took ein Kviña, so kyñe þeir ei fiñ-
ast, breidde a Bruñs Muñañ.
Gat hun þar dreift a Grioon-
um, þess gaade eingeñ meir, Ab-
salons iñer Ploonum, nær epter-
spurdu þeir, hvört saa hun ei sendt
Meñ, þeir geingu hiedañ hrader,
og hafa uñ Vatned vaded, leita
þvi leingur eñ.
Eñ sem þa ecke fundu, aptur
þeir sneru heim, hiner strax uñ þa
Stundu, uppstigu wr Bruñe þe-
im, Funde Kongs feingu ad nær,
og iñtu allt med daadum, af Acht-
tophels Raadum, baadu Kong bur-

tu gar.

David aadur Dag lijsti, droo nu þegar af stad , Foolked til Reisu sijsti, foor sierhvor sem hañ bad , Ana Jordan yfer , uñ Noottena ad þvi hrada , yfer Vatned ad vada , so ei vard eirn epter.

Achitophel ad gaade , ad ovirdt Raad hañs var , siñ Asna sedla naade og sig bioo til Ferdar , heim foor i Hws sitt hañ , og sem hañs Villd hagade , Hlutum sijnum skickadi , eñ heingdi sig siaalfañ.

J Grøf Fodurs greptradist. Hitt gieck fram Aformid , wr Stadnum wtferdadist , med Jsraels Her-Lid , uñ Jordan Absalon , Amasa ædstañ kallar , yfer Strijds-Flockeñ allañ. (Davids Kongs Systur son.)

Systrungur Joabs seigest : Pe-
ir

ir settu Her-Bwder, i Gilead ai
heim Deige, eñ David Kongur er
Mahanaim misg nær: Prijr eru
þeir Rafnkiendu, þangad til Kong-
sins sendu, þad hañ til Fædu fær.

Eirn Sobi Añons Ridie, añar
Machir nefndist, Barsillai þa þr-
idie, fra þeim til hañs sendist,
Hunang, Ertur Hveited, Sæng-
ur, Bygg, Smior med Barn-
um, Saudum Nautum og Ert-
oonum, Ostarner og Mioled.

Muñlangar med Leyr-Pottum,
og morgu odru þvi, er hellst þeim
henta þootte, Hurum bioo þeirra i,
ad munde meiga skie, hlioote Meñ
Hwngur lijda, Hormung og
Mædu strijda, i Eydemorkeñe.

O DRottenn Adstod þijna, all-
drei laat bregdast mier, alla veitst
Ohægd mijna, adur eg bidia fer,

eg treisti Eirn þig at, yfergiefðu
mig eigi, eins at Noottu og Del-
ge, Þorf minna þu at-siat.

18. Psalmur.

Ton, Ofs leat þin Anda stirkia, etc.

DAvid Kongur kañade, þad
komed Lid hañs var, Hof-
uds-Meñ hañ skickade, þa
hellster feinguft þar, yfer Prid-
iung Abisai, eñ Joab yfer añañ,
yfer eirn Jthai.

Sialfur vill so rotrijda, svar-
udu hiner Mey, þo føllum og flij-
um vijda, fared mun ad þvi ei, eirn
ert sem Tiju Pusund þu, legg til
þitt Lid ef þurfum, hañ liet þar
rauda þvi.

David beid vid Borgena, biooft
so vot hvar hañs Pioon, hañ bad
Hofuds-Meñena, ad hlijfa Absa-
lon,

son, væged þeim Sveine vegna
mijn, allur þad Hereñ heyrde,
Hofdingium sem baud sijn.

A Volluna wtdroon, Orustu
byriast Hrijd, Davids Meñ Dag
þañ sloou, til Dauds Jsraels Lijd,
Tuttugu felldu Þusund þeir, um
Landed allt Rydiadest, Orustañ
meir og meir.

Skooguren fellde fleire, eñ fyr-
er Sverdum hnie: Absalon aa-
fram keyrer, Einum Mwl rijdan-
de, marg-kvijslud Eik og mykel
var, hvar under hart nam rijda,
Hofud festest hañs þar.

Hlaut þar i Lopte haanga, ha-
ñs Mwll fram undañ rañ, Eirn
Madur þa leit þaangad, og þegar
Adburd þañ, hermde Joab; Eñ
hañ gaf Svar, þvi sloostu ei hañ til
Heliar, er haanga saastu hañ þar.

Skyllde eg skeinkt þier hafa, ok
skijru þa Silfre, Peninga Tiju
aun Tafar, og tijguglegt Bellte,
hañ mællte þo þeir Þusund sie,
Hønd mijn skal hræraſt eige, til
Hefndar æ Kongs Syne.

Þvi Kongur bad skipade, þier
og Hofdingium vijſt, Absalon eck-
ert skade, eñ ef eg þeſs dyrfdeſt, kyñe
slijkt heyraſt Konge hiaa, siaalfur
þu mier i moote, munder hellſt
standa þa.

Joab ſvarade og ſagde, ſijſt maa
eg freſta þvi: Þriu Spioot hañ
þreif og lagde, þeim Brioost
Absalons i, hañ þar lifande haanga
vañ, Tiju Skialld-Sveinar ſijd-
añ, sloou til Dauda hañ.

J Grifin honum grijttu,
Grioot-Haug þar bygdu ad, Floot-
ta-Meñ ſier þa flijttu, foor hver

heim

heim i sin̄ Stad, Her-Blæstur
Joab herte sin̄, stødvade Strijds-
Meñena, stillteft þa Bardageñ.

Jnt er ongvañ Son ætte, Absa-
lon lijfs a Jord, hvar fyrer ad mu-
nast mætte, Miñing hañs Nafne
giord, stooran̄ byggt hafde Soolpa
þañ, er nefnde Nafne sijnu, nu eñ
so heiter hañ.

Achimaas sijdañ sagde, Zadochs
var Nidie sær, hradt lææt mig
hlaupa ad Bragde, herma Kong-
einum fræ, DRottin hvørn hon-
um Doom gaf nu, Joab svarar:
Søgn gooda, seiger ei hønum þu.

Añad Siñ i Dag eige, iña skallt
Frietternar, þvi Son Kongs daud-
ur seigest: sendur þa Chusi var, ad
segde sem hañ hefde sied, hañ rañ,
eñ hiñ kvad aptur: þvi hlaupa mææ
eg et med?

Joab eñ sama svarar, Son miñ þu bliif hiaa mier, hvar fyrer villtu fara, Fognud þaangad eg ber, eñ mællte hiñ, þvi ei hleip eg? Joab þad Lofsins leifde, so lagde hiñ beinstañ Veg.

Komst so fram undan Chust, Kongur sat Porte hiaa, hædstañ Turn aa þvi Hwse, hlloop Vard-Madur uppaa, lifte Augum og litadest uñ, Eirn Mañ saa hradañ hlaupa, þad hermde Kongenum.

Ef eirn er, Kongur tier, all-good Tijdende ber: Vørdureñ sliott þa siñur, þar foor añar epter, kallar haatt og þad Konge tier, saa mun og David sagde, selgia goodar Frietter.

Vørdureñ svarar sijdañ, mier sijnest reña fyrr, Achimaas til ydar, Andsvør gaf Kongur hijr, good-

ur Madur gott seiger saa, hañ kom og hroopar, Fridur! hneigdest sitt Andlit aa.

Blessest Gud hædstur HErra, sem hefur giefed þa, J þijnu Valde ad vera, er villdu þier mootstaa, Kongureñ Ordum komst so ad, Eru Grid Absaloni? eñ Achimaas kvad.

Eg saa Ös æred megna, þa eg af Stad sendest, hvar af eg fieck ei fregna, far þu kvad Kongur fyrststatt þu þar, og hañ stood þeim hiaa: Chusi kom ad i þessu, og kuñe þañeñ tiaa.

Herra Kongur eg kalla, komeñ Tijdendeñ good, DRottiñ hefur dæmt alla, J Dag þa somu Blood, er þig nu beriast villdu vid: Kongur strax foor ad frietta, hvort Absalon aa Frid.

Hañ andsvarade aller, Oska eg Herra miñ, fare þijner og falle, Fiandmeñ, sem sær Sveitneñ, þeir sig uppsetia þier til Meins, og vilia þier til Vonda, verde þeir aller eins.

Hradur flaug Hrygdar-Spreigur, uñ Hiarta Kongs i Stad, J Lopt-Sal grææteñ geingur, giæfe Drotteñ! hañ kvad: O miñ Son! miñ Son Absalon! eg feinge fyrer þig deya, feigeñ miñ Son miñ Son!

Børneñ mijn bid eg siñe, Blessadur JEsus miñ, i Elsku og Umsioon þiñe, Adstod i sierhvørt Siñ, Veralldar fordest vondañ Sid, ottest þig æ og elske, eylijfañ gief þeim Frid.

* * *
** ** **

19. Psalmur.

Ton, JEsus Christus ad Jordan kom, etc.

Til Joabs flijgur Søgneñ siw, ad sárt Kongureñ græ-tur, epter Dauda Absalons nu, ecke sig hugga lætur, og ad þess Dags Sigur i Sorg, snereſt þvi eingeñ þorde, iñ i þeirre ad byrt-aſt Borg; sem verande Skamar-Orded, nær Flootta-Meñ sier forde.

Og ad Kongur uñ Absalon, med Andlit byrgt hroopade, Avi miñ Son, miñ Son, miñ Son! miøg opt hañ ytrekade. Joab var þeñañ Konge Kvitt, Kiñroda læt-ur ſiña, þa i Dag leystu Lijfed þitt, og lijka Sona þiña, Dætra og Dygda-Kveña.

Pu heidrar þaa þig hata tijtt, hafnar þeim elska vilia, Hofuds

Meñ þijna hyrder um̃ lijtt, hvar af oss giefst ad skilia, hefde Absalon eirn lifad, eñ oss naad Daudeñ þijna, þa mundi lijka þier vel þad, þvi rijs upp gior Ost mijna, mæl blijdt vid Þegna þijna.

Añars eg sveria þore þad, ad þessa Noott ei bijdur, þiñ Madur neirn i þessum Stad, hvad þier mun koma sijdur, eñ allt þad vondt sem er þig skied, upp fra Ungdoome þijnum. Ofañ gieck hañ þa i Ported, aller þar fyrtust Þijnum, kiættust med Konge sijnum.

Ættkvijslernar i Israel, allar nu um̃ þad kritia, hvørium i fyrstu hæfde vel, heim aptur Kongeñ flitia; hañ fyrri hafdi frelsad þær, af Philisteis Grandi, Absalon sie og falliñ fra, sa fyrer var raadandi, þa vard hiñ vijkia wr Landi.

Til Kongsins þad allt komid
var, er kritia hiner læktast, til
Zadochs Prests liet seigia þar, og
so til AbJathar, ad Ættar Juda
ellstu Meñ, ecke verde sijdaster,
Konungeñ aptur sækia señ, þvi
sieu honum skylldaster, Bein
Holld Brædur naanaster.

Til Amasa og telia bad, Teingd-
er naakomnar sijnar, Gud læti
mig skie þad og þad, ef þu ei Da-
ga þijna, miñ Hers-Høfdinge hei-
ta skallt. Eñ hiñ þar epter gladur,
Hwsed Juda so hneigdi allt, ad hv-
or vard Goodviliadur, sem aller
eirn sie Madur.

Kongnum sendu þaug Bod
þa, þu kom heim aptur vitia,
Meñ Juda honum mooti gaa,
so mættu um̃ Jordan flitia, þar
kom Simei og þusund Mañs, þe-
ir

ir af Benjamins Jordu, Ziba og
siñtan Syner hañs, sijna Prœla
ei spordu, Feriur til slitia giordu.
Petta færdu Kongs Pienurum,
so þocknast honum kyñe. Eñ sem
Jordan kom yfer uñ, audmiukur
ad því Siñe, fram til Jardar fiell
Simei, fyrer Kongeñ seigiande,
reikna ei mijn Rangindi nij, þa
keitta eg þig med Grande, a Floott-
añ wtfarande.
HErra legg þad ei Hiartad aa,
þiñ hlijt eg Prœll ad jaata, mijna
Illsku og Misgiord þa. Og merk
i aññ Maata, ad eg hiñ fyrste i
Dag er, af ollu Josephs Kyne,
mœddum komeñ aa moote þier,
mijnum HErra Konginum, med
odrum Pioonum þijnum.
Abisai andsvarade, er ei skylldt
Lijf ad miste, sa sem ad bistur bol-

vade, blessada DRottins Christe.
David sagdi hier Zeruja, hyner hv-
ad hef eg med ydur ? Andskotar
þvi mier erud hia ? Eda skal rijk-
ast Fridur, nu i Dag neirn Mast
vidur.

Edur meinar þu olloost mier,
ad i Dag mær eg steigiast, Israels
Kongur, Eg bad sver, ei skal Si-
mei deya. Mephiboseth þeim mæt-
te þar, Madur sa hafde eige, fæg-
ad sitt Skiegg nie Fæturnar, fra
Kongs burtferdar Deige, sijn Kl-
æde sijst og þveiged.

Peñañ spyr Kongur þvi ei hañ,
med þeim burt fyrre flyde ? Miñ
Herra Kongur hañ mæla vañ,
mig sveik Pioon sa eg trwde, As-
na eg beinkti eirn mier fær, epter
Kongenum rijda, Foota Meined
mig piaade pa, þar æ ofañ hlaut
sijdañ,

ſijdañ, hañs Roog og Lijge lijda.

Miñ Herra ſem Guds Eingell ert, allt gior ad Vilia þijnuin, mijns Foduꝛs Hws var fyrre verdt, fyrer þier HErra mijnum, ſem Dauda Foolk, eñ þo hefur þu, mig þiñ auñañ Þienara, vid þitt Bord ſett, og þvi ſkal nu, ad þiñe Villd allt fara: hvad mæ eg meira ſvara?

Þa mællte Kongur þo ad Maal, uñ þitt Efne meir gyller, Okrunum Ziba og þu ſkal, ydkar ſkipta i mille, eg hefe talad ædur þad, aptur hiñ anſa gæde, allt mæ hañ taka ad ſier þad, af þvi miñ Herra næde, heim koma heill æ Lææde.

Af Borg Roglim Barſillai i baudſt ad fylgia Kongenum, ættrædur lifde Audlegd i, allskins

Fædu

Fœdu gaf hønum, J Mahanaim
medan var, mællte David han
skyllde, sier fylgia heim so feinge
þar, Fœdu er kioosa villde, med
sier i miklu Gyllde.

Hvad mun epter af Æfe mijn?
aptur Kongenum svarar, ad eg
af-gamall upp til þijn, Attrædur
skule fara? adgreint fæ eg ei Swrt
nie Sætt, nie sinacka Vijn og
Fœdu, Saungur fær mig ei Kvena
klætt, nie Kvedande Mana Rød-
ur, þvi skal eg þier til Mædu.

Skamt fraa Jordan þig skilst
eg vid, þvi skal eg hin Laun hafa? J
mine Borg ad meiga, eg bid, hiaa
mijnum Forelldrum grafast,
Chimeam fara kan med þier, Kong-
gs Raad ad sine fliota, kome han
til mijn Kongur tier, so kune þijn
ad niota, Ost þijna æ skallt hliota.

Kongur blijdlega kyste hañ, þa kom þeirra Skilnadur, og alls Goods honum Oska vañ, aptur hvarf hiñ so gladur, Kongur til Gilgal komeñ var, og Chimeam i Før þeirra, Flockur Juda hañ flutte þar, eñ Foolk Israels meira, Helminge fanst ei fleira.

Israels komu Ætter señ, allar til Kongs segiande: hvar fyrer Juda hafa Meñ, þier Herra burt stelande? Kongeñ og giørvallt Hwsed hañs, hijngad flutt þeirra Skate, Juda Meñ gaafu aptur Ans, oss er Kongur nærnare, þvi reider þar uñ svared.

Eda oss Giafer þeinked þier, þar fyrer Kongeñ gialida? biner svørudu hefium vier, Hlutena Tijt fallda, meir eñ þier ad hañ virdum vijst, þvi villdud ei oss advara, ad

ad vorn Herra heim flittum fyrst
Flockur Juda ei sparar, hardlega
hier um̃ svara.

Eymd og Utlegd er Æfeũ mijn,
ætijd at medañ hiare, hyxa eg
Tijdum heim til þijn, Hiartans
goode Lausnare: Hrigdar-Gaung
margañ hier eg fiñ, Hörmung og
Nauð margfallda, heim leid þu
mig i Himeneñ, heima Frid ad be-
hallda, hiat þier um̃ Allder Allda.

20. Psalmur.

Ton, Ovinaſleg Borg er vor Gud, etc.

Irn var Nafnkiendur Upp-
hlaups-Mañ, af Jemini
ættadur, Seba hiet Bichri
Sonur hañ, siñ þeytte Lwdur
hradur, hroopande Hlutskipted,
hofum ei David med, nie Arf i
Isai, Israels snwe þvi, heim apt-
ur

ur hvor eirn Madur.

Jsrael David foor þa fraa, eñ
filgdu epter hinum, Juda Meñ
blifu samt hønum hiaa, og heim
filgdu Kongenum; Fridlur Tiju
þar fañ, þeim fyrre skipa vañ,
Herbergium hyggia ad, hvøriar
nu liet i Stad, vaktast i Vard-
halldenu.

Atviñu sieck þeim øllum þar;
eñ hañ svaf med þeim eige, sem
Eckiur lifdu ıñelucktar, allt frañ
ad Dauda-Deige: Kongureñ kall-
ar þa, kom þu hier Amasa, og
Juda aller Meñ, uppaa Pridia
Dageñ, vert komeñ sem eg seige.

Amasa þetta afrekar, eñ yfer
Tijd þa tafde, er af Kongenum
aasett var: af Abisai krafde, Kong-
ur ad kiæme þa, kañ vera ad Se-
ba, viñe oss verra Tioon, eñ var
þad

þad Absalon, aadur oss hugad hafde.

Med þijns Herra far þioona þvi, þar til hañ houdla meiged, ad sterka Borg einhvoria i, undañ oss sleppe eige: hiner hraustustu Meñ, Herlid wtdroou señ, sooktu epter Seba, sijdañ kom Amasa, fyrer þa fram aa Veigeñ.

Stoorum var nærre Steine þad, Stad Gibeon ei fiærre, sijn Klæde Joab sier batt ad, Saxed hieck aa hañs Lære, J Slijdruñ laust þad laa. hañ liet sem Amasa, kyste med Kiærleiks-Gied, Kvediu liet fylgia med, kom med Frid Brooder kiære.

Athugar Saxed ecke hiñ, eñ Joab þrijsa gaarde, uñ Skiegged hañs og i Kvideñ, under eins stijnga naarde, wtfiellu Ydreñ þa, Amasa

daudur lꝏ, eñ samt Abisai, ellta
vañ Son Bichri, og Joab Brœd-
ur bader.

Eirn Joabs Madur mœlte þa,
muñ ecke þesse vera, er i moot Jo-
ab upp ried stꝏ, og hañs Tign
vilde bera? Amasa lꝏteñ lꝏ,
Leideñe midre ꝏ, hvør sem kom
hõnum ad, hafdi þar numid St-
ad, Foolked so flest nam giøra.

Eirn Madur sijdañ upptook
hañ, og wtbar ꝏ Akuriñ, og hañ
med Klœde hylia vañ, hvarf til
Joabs Lijdureñ, sœkia ad Seba
fast, eñ sꝏ hafdi ferdast, uñ all-
añ Israel allt til Borgar Abel,
margur var hañs Madureñ.

Ad hõnum sooktu i Abel þeir, og
uñ Borgena skioota, Birkis-Gar-
di, og meir og meir, Mwrana nid-
ur brioota, vijs Kona kom med

Swt, kallar af Staduum wt, heyr
ed heyred i Stad, herme þier Jo-
ab þad, Vidtal hañs vil eg hlioota.
Hañ kom þar nær, eñ hun tal-
ar, heyr Ord Ambaattar þiñar,
heyra kvadst hañ, eñ hun gaf Sv-
ar: hiñ var Fyrre Tijdeñar, Sidur
Meñ søgdu þad, sæ er vill spyria
ad, hañ spyrie i Abel og allt gieck
þa til vel, þar mæ Fridseme fiña.
Eg er ein Borg i Jsrael, Elska
Frid og Trigdena: sañlega villtu
slæ i Hel, Staden og Moodur-
éna, Arfleifd Guds uppsvelger;
Aptur þa Joab tier, svo laangt
þad sie fra mier, eg svelge og eyde
hier, ei hef þa Adferdena.
Seba er helldur son Bichri,
sem reis upp moot Kongenum,
vort selie þier hañ Vallded i, so vijk
eg burt fræ hinum: Hun mællte

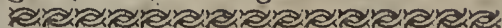
Høfudcd, hañs skal nu hier giefed,
yfer Mwreñ i stad, afhendast þi-
er skal þad; hun foor iñ med Foolk-
inu.

Vijsdooms Rædu hun veik so
ad, var Seba af-høfdadur, Høfd-
inu var wt hañs kastad, hvar ept-
er Joab hradur, Hereñ liet hver-
sa fra, Heimilum sijnum næ,
eñ sialfur hañ þo heim, hiellt til
Jerusalem, til Kongsins kom so
gladur.

Yfer Israels allañ Her, er Jo-
ab ædstur taleñ, Benaia sa añar
er, yfer Crethos wtvaleñ, Ador-
am i þad Siñ, er Rentu Meistar-
iñ, Canceller Kongsins var, kend-
ur Josaphat var. Seja var Skrif-
ariñ.

Eñ Zadoch og AbJathar ædstu
Prestarner hietu, Kieñe-Mañ Hi-
ra

ra Kongsins var, kalladur Jairet-
er. O DRotten eg þess bid, ad
mitt Nafn kañest vid, laat þad og
lijka staa, Lijffens Bookeñe aa, ein-
geñ þad afmaad giete.

21. Psalmur.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hiaa, etc.

Þriu Ar samfelld þad til
bar, þar var miked Hallære,
Davids Spurning gaf Dro-
tteñ Svar, Dijr-Tijd og Hwng-
ur være, Sokum þess ad Saul
Kongureñ, sloo i Hel Gibeonis
Meñ, Hwsed hañs Blood-Skulid
bære.

Eñ Gibeonis Foolk ecke var,
Israels af Kynþætte, eru helldur
Epterleifar, Amoreorum Ætta,
Saul Kongur liet þa slaa i Hel,
þo svære þeim Grid Israel, vegna

hvers hañ vandlætte.
Þessa spyr David þegar ad, þe-
ir hvoriar Bætur kioose? ad Arf
Guds blesse epter þad, eñ þeir Sv-
ar lietu i Lioose: Gull og Sylfur
ei gyrnunst hañs, nie Glotun nei-
ns Jsraels Mañs, J giegn Saul
og hañs Hwse.
Hañ spyr hvad vilie helldur þa?
hønum þeir gaafu Svared, vilium
hellst Mañ þañ vier afmaa, vor
giørdest Fodiarfare, so i Alfum
Jsraels Lands, eingeñ life af Kyne
hañs, Sio Meñ þar siist til sparer.
Haatt so vilium uppheingia þa,
HErrañ þad lijta laata, J Guds
Utvalldra Gibea: giarnañ þvi Kong
ur iaatar, Mephiboseth þo hlijfde
hañ, halldande DRottens Eideñ
þañ, iaatad hafde Jonatha.
Fridlu Sonu Sauls fieck þeim
Tvo,

Tvo, og Fim̃ hañs Doottur Syne, J HErrañs Augsijn hæ̈tt pa Sis, heingdu a Fialle hiner, aller doon i einu þar, Ondverdañ Tijma Kornskurdar, þa skæruft Bigg-Bindene.

Rizpa Sauls Fridla breidde heint, Biarged yfer Hær-Klæde, þar til Vatn draup af Himne hreint, ad hindraſt kyñe Ede, Loptſins Fugla þa Lioos Dags ſkein, ſo Lijkunum giørdu eckert Mein, nie Dijr um̃ Noott heim næde.

Friette David hvad Fridlañ vañ, foor ſtrax til Jabes Stadar, hera liet Sauls i burtu hañ, Bein og Jonathans þadañ, med heingdu Mañа Lijkum liet, leggiai Grøf þar Zela hiet: Landenu Gud lijknade.

Philistei Orustu eñ, Israel mooti leida, wt ferdast David og hañs Meñ, Ofride þeim ad eyda, þreittist Kongur þvi Strijde i, þegar kom eirn er hiet Jesbi, og villdi David deida.

Þijngd Kopars Aura þessa Mañs, þriuhundrud voru i Spioote, voru og nij øll Vopneñ hañs, vard su Hialp hønum mooti, Abisai drap Ovineñ, epter þad sooru Davids Meñ, hañs so i Nardum moote.

Alldrei skule hañ epter þad, i Orustu med þeim draga, ad eige verde wtsloknad, Israels Lioosed fagra. Hñur i Nob Orustañ var, eirn af Risum hiet Sapth er þar, þa fiell i þeim Bardaga.

Sibechai hañ sloo i Hel. Sijdañ Strijd þridia hefia, Oviner

þeir

þeir moot Jſrael, Elhanan ried
þvi teſta, ſloo hañ Goliath ſem þo
var, ſoddañ Høgg-Spioot hvørs
Skapted var, ac Vøxt ſem Riſur
Veſtar.

Oruſtañ ſioorda eñ ad var, ær-
id var þar Haar Madur, hañ ſem
ac ſiñe hvørre var, Hendeñe ſex-
ſijngradur, hafdi ſex Tær ac hvør-
ium Foot, Haadung Jſrael mæll-
ti moot, af Rapha var ættadur.

Honum Jonathan Hel-Saar
gaf, hañ var ſon Davids Brood-
urs, þeir ſioorer Rapha Ættum
af, eru ad Fødur og Moodur, er
ſiellu med ødrum Fiollda Mañs,
fyrer David og Þienum hañs.
Dijrd ſie þier Gud vor goodur.

Landed vort i Naad lijt þu ac,
lykſame Gud vor HErra, Hall-
æris Pijnu Hlijf oſs fra, Hung-

urs Kviþda laat þverra, Ovina vorra Opsa brtoot, sem æda þiñe Christne moot, Angurs Taar af oss þerra.

22. Psalmur.

Ton, Bæn mijna heyr O HErra kiær, etc.

Hude saung David Dyckt þeñañ, þa DRottenñ hafde frelsad fraa, Ovinum sijnum ollum hañ, og af Sauls Hond mælande þaa: DRotteñ mitt Biarg, mitt Hæled hraust, miñ Hialpare Gud styrker mig, Hlijfdar-Skiolldur sem hef eg a Traust, Horn miñar Heilsu tiaer sig.

Verndare miñ og Athvarf er, Eiñ Frelsare sa hialpa kañ, wt af Raunglæte ollu mier; eg vil akalla og losa hañ, Ovinum frelsast eg so fraa, þvi Eymder Daudans mig umkrijngdu, Belials skielfdu Becker þa, Bond Helvijtis mier adþreingdu.

Daudans

Daudans Snorur þa datt eg i, til DRottens i Neid kalla vañ, mig heyrdi af sijnu Mustere frij, mijnu Hroope gaf Eyra hañ: Jordeñ titrade og hrærdist hart, hristest Festing Himens i Stad, reyddist hañ so ad Reikur snart, rauk wt af Nosum hañs vid þad.

Muñe af hañs Ellds-Blosse brañ, Baale leiptrande vijdt wt sloo, kom og beigdi Himnana hañ, hañs under Footum Myrkred bioo; æ Cherubim flwgandi foor, fluttu hañ Vindarins Vænger, faxst hañs Tialld Þoku Sorte stoor, og svarter Skija Klasarner.

Undañ hönum so Byrtu bræ, breñande flugu Elldingar, DRotteñ af Himne dunadi þa, dreifdust wt Reidar Prumurnar: sijnum Pijlum og Skruggum skaut, skielfdust Meñ af hañs Elldingu, opnast Grund Jardar, Flood wt flaut, Fossar Vatna fram bunudu.

Næsta miog DRottens Bræde brañ, af blæstre Anda hans Grimdar, eñ samt

af Hæd wtsendi hañ, ad sækia mig þar staddur var, og mig wr Votnum miklum droo, fra mijnum Ovinum frelsa vañ, sem hotudu mig, eñ hofdu þo Hreiste meire eñ hia mier sañ.

Diupt i Mootgang þeir diisdu mier, eñ DRotteñ Traustød mitt reindest, veik mier þangad sem vijdlendt er, mig vernd-adi, eg honum þocknadist, mier endur-gielldur miñ DRotteñ, miñe epter Riett-vijseñe, Handaña borgar hreinleikeñ, sem hañ vel þecker hia mier sie.

Vegum DRottins eg vijk ei fra, vondur moot Gudi ecki er, hañs Dooma sioa mijn Augu uppa, eige vijk hañs Bodum fra mier, fyrer honum eg fleck-laus var, og fra Syndum vaktadi mig, blessadur DRotteñ betalar, ad Breitn-eñ mijn er Riettvijslig.

Reynest þu helgur heilogum, og hia goodum ert þu goodur, hreirn ert þu med hreinferdugum, eñ hia þversinunum þver-lyndur: Fatæk verndar þu Foolked þitt,

fergia þijn Augu ſtolltra Ðug , darſam-legt Lioos ert DRotteñ mitt / diñañ upplijſer þu miñ Hug.

Siertu hia mier , þa geing eg giegn griñra Her-Maña Fylkingum , i Gudi eg ſo gioreſt megn , ad Grioot-Mwreñ ſtøck yfer uñ. Vegur DRottens er Lijtalaus , lijſt mier taahreint Guds Maaled ſie , hañ er Skiolldur hveriumm er Kaus , hvnum treiſta med jafnade.

Jeg ſpyr hvør DRotteñ añar er , eda hvør ſterkur utañ Gud ? Medur Krapte hañ mig ſtyrker , ſo mier vijſaſt Braut oſleckud : Sem Hiartar Fœtur hañ mier liær , mig hefur uppa Hæder nar , Hondunum mijnum Hørku fær,og Hreiſte til Oruſtuñar.

Giefur Kuñaattu gooda mier , ad grijpa Ormum Staal-Bogañ , Hiaalpræðis Skiolld mier hañ ſkeinker : Eñ hvad nær mig audmijker hañ , ſtooran gioter mig under eins, ærid noog Gang-rum fieck mier veitt , hañ giæter ſo mijns Hæla-

Veins, ad hvorge naa ad skridna neitt.

Vil eg nu sækia Veigenn aa, veita O- vinum epter For, og eydeleggia alla þaa, aptur ei snueft Ferdenn snor, adur þeir eru afmaader, og i sundur marder til sañs, þeir skulu ei standa moote mier, til mijns þeir falla Foot-Soolans.

Reyndum Stirkleika Brinia best, i Bardaganum kantu mig, og ad þeir mier underleggest, er i mooti mier setia sig, Fiand Menn undann mier fæler braatt, þeir slija hliooda Arla og Siijd, so eydelegg eg alla þraatt, er af Hatre mier amast vid.

Duger þeim ei ad hroopa haatt, þvi hiaalpar þeim ei nockur Mann, til DRottens kalla þegar þraatt, enn þeim andsvarar ecke hann: Eg vil þa melia eins og Leir, eda sem Dupt og Jardar Moo, sem Gatna Saurenn glatast þeir, mijn Grimd þeim feike, og faai ei Roo.

Sannlega hiaalpa muntu mier, fraa megnum Prætum Mannana, og maatt- ugt

ugt Hofud mig giörer, a medal heidnu Pioodana: Pad Foolk sem mig ei þeckja van, þioonar mier nu af hollre Root, anarleger Room undrast þan, Aform þeirra braust mier i moot.

Siinum hliidugum Hlustum mier, heyra þeir og þioona af Trw, en Synerner anarleger, eru ad þrotum komner nu, iinvafder eigen Bondum brætt: blessadur DRotten lifer viist, Gud min Styrkleike heidrest hætt, min Heilsu-Kraptur upphefiest.

Og Gud sa Hefnd mier giefa van, giörer Foolked mier underlagt, fra Ovinum mier hiælpar han, hefur mig upp fra þeirra Makt, er sig uppreistu moote mier, min fra rænglætum Hiælpare: hia heidnum Gud eg þacka þier, og þiinu siing eg Lof Nafne.

Nædugt Hiælpræded skiært þad skiin, skeinker Kongenum jafnlega, Myskunar David Smurda siin, og Sædi hans æsinlega. Diird Gude Fodur og Sy-

ne sie, sungeñ og helgum Anda hier, eins sem hun var ad Upphafe, eirneñ og varer uñ Allder.

23. Psalmur.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hliode, etc.

SYdust Ord Davids þaug eru þetta, þad Isai Sonur tier, Madur þesse sem er settur, til Smurda Guds Jacobs mæler, Israels þad Foolked friette, hañ frægsta Psalma Skalldeð er.

Mæler fyrer mig Guds Ande, vid mijna Tungu Ord hañs skie, Israels Gud er talande, ædstur Jacobs Styrkleike, Mañaña Riettvijs Raadande, Rijker i honum Guds Otte.

Eins sem Lioos, nær alla Morgna, aarla Sool aan Skya skijn, grænkar Jordeñ Grased ornar, grær af Hita eñ Regned dvijn, maa ei þañeñ mitt Hws forna, metast dijrt hiaa Gude sijn.

Eñ hañ giørde eirn Saattmaala, Ey-

liijfur sat vid mig er, stordadur vel og skal ei brialast, Skickun siv þvi hialpar mier, ver þvi sliott og verdur aan Taala; Verked hvort eg efna ser.

Bliifa aller Belials Makar, burt fleigder sem Pyrnerner, er Mañ kañ ei upp ad taka, utañ Jaarn og Spioot sa ber, Elldureñ mun þa alla saka, i Heimilum uppbrender.

Nafn-Frægasta nu eg telia, nockra Davids Kappa kañ, Fyrst af Premur sliott ad velia, Frægstañ Jesabeam sañ, siinu Spioote hratt til Heliar, Hundrud Atta eirn sloo hañ.

Þa var Eleasar Añar, ædstum Premur Koppum hiaa, bilade ei vid Brixl-Ord Maña, bardest Philisteos aa, Hreystiñ lwdest hañs Fiingraña, Hond ad Sverde kreppstest þa.

Þadañ fieck ei hana hrærda, Hiaalp gaf mikla DRottiñ þa, aptur aa Leid sig Foolked færde, Fiandmañaña Gootze ad naa, Flootta-Meñ hañ fellde og særde, fallen

falleñ Valur epter lan.

Sá hiñ Pridie Samma heiter: so till fiell i einum Bij, bar eirn Akur Bauner og Hveite, borðust þar Philistei, Israel þa erfitt veiter, urdu burt ad flija þvi.

Fraſñ a Akureñ fremstur stundar, Frelse Israels Lijd vañ, Philistei flwdu undañ, Fiolda þeirra sloo saa Mañ: ærna Hiaalp þa iñañ Stundar, Eirn Gud veitte fyrer hañ.

Þesser voru Prijr Ypparster, Priaatiju Davids Koppum hiaa, til Kongsins ofañ komu skaaster, Kornskurdarens Tijma a, J Virkenu hiaa honum voru knaaster, er vid Adullam Heller saa.

Philistei fylktu Lijde fyrer Bethlehem þad Siñ, J Rephaims Dal ad fyrda Fride, Fiell sw David Lysting iñ, hia Betlehems Borgar-Hlide, Bruñ-Vatn sækia hvorn eg fiñ.

Gegnum Fylking Philisteaña, fooru þesser Prijr i Stad, hrader a medal Herbwdaña, hlupu Stadarens Port ad,

ad, Eingeñ fieck þeim Bruñeñ bañad, baaru til David Vatned þad.

Eñ hañ villde ei þad drecka, wt fyrer DRottne hellte þvi, forda bad Gud fraa so ecke, findest hañ þeim Giorning i, Blooded Maña þar kvadst þeckia, er þañ sig gaafu Haaskañ i.

Ædstañ Priggia eñ maa kalla, Abisai Son Zeruja, Priu Hundrud liet Fiandmeñ falla, frægst bar Nafned Prem ur hiaa, Dijrlegastur yfer þa alla, eñ ei jafn vid hina Priaa.

J Verkum sijnum vel aagiætur, var eirneñ Benaja. Leon Tvo hiaa Moab mætur, meidde og gieck daudum fraa, Pridia i Bruñe Lioned lætur, liggia dau-dt Snioo-Tijma aa.

Hrædelega mykeñ meidde, Mañ er af Egypten var: hañ eirn Staf ad honum reidde, Hogg-Spioot miked sem þo bar, med eigeñ Spioote diarfur deydde, sem droo burt hañs wr Hende þar.

Miog var frægur medur Premur, meire

meire eñ hiner Priaatijger, þo til Jafns vid þa Priaa ei kiemur, þeñañ David valde sier, heimuglegt Raad hvad sem fremur, hiña Nofn ei greine eg hier.

Slo og Priaatiju samañ teliast, Er setiast ei i þesse Vers: miñ Gud veit eg meige ætveliast, med þier siidar niota þess, nær vonder Meñ i vijte kveliast, miñ verde hiaa Guds Bornum Sess.

24. Psalmur.

Ton, Eirn HErra eg best ætte, etc.

HRimdar Reide Guds naade, gremiast Jsraels Lijd: og David upp orfade, ad mællte Joab vid, Ædsta Strijds Yfer-Mañeñ. Jsraels og Juda, Foolked tel sliott med Sañe, fraa Dan til Bersaba.

Kynkvijsler kaña hradur, og kyñ mier Tolu þa, Eñ Joab gaf Svar gladur, Gud DRotteñ auke aa, Foolked ad Hund radfallda, fyrer Auglite þijn: hvad vill

miñ

min Herra hallda, med Huxun þessa sijn.

Framgieck sem Kongur sagde, þo sijndest ei Joab þad, med Hofdingium han ad Bragde, hradade sier af Stad, Foolked ad telia fooru, ferdast Jordan yfer, Tiallds Stader valder voru, vid Gads Læk i Aroer.

Til Jaeser: greitt geingu, Til Giliad þadan, Hiaa Hadsi ferdast feingu, fram til Daniaan, Sydon og Tyro sijdan, og so til Hevita, komu til Canaans Lijda, um krijng i moot Juda.

Bersaba fliott um fooru, og ferdudust so heim, Kynþætter kanader voru, komu til Jerusalem. Maanuder mundu Niju, medan Reysan afgieck, og Dagar Tveñer Tiju, Toluna Kongureñ fieck.

Jsraelis Meñ Atta, eirneñ Fim af Juda, Herfærer heita maattu, Hundrad Þusunder þa; og David hans sloo Hiarta, þa Hereñ taleñ var, kveinande þar um kvartar, klockur vid Gud talar.

Þwng var mijn þesse Syndeñ, ad þvilijkt

lijkt giort hefe eg, þijns tak burt Pioons Ranginden̄, þvi eg var heimskur miog. ad Morgne upp ried standa, aarla David þad Sin̄, Gud sagde Gad Siaanda, gack og mæl vid Kongen̄.

Siaalfur DRotten̄ þier seiger, eg set þier Koste Þriaa, wtvelia eirn so meiger, ad eg giore þier hiaa. han̄ kom og honum tiaade, hvad villtu kioosa eitt, Hallære hier aa Laade, J heil Siø Ar samfleitt.

Eda aa Flootta farer fyrer Ovinum þu, þigellta þeir ei spare, J Þriaa Maanude nu: eda Þriaa Daga deyde, Drepsoott i Lande hier, siaa til hvort Svar þu greider, þeim sende þaug Ord þier.

David til Gads so sagde, særa mig Þreingingar, Betra er þo ad Bragde, Blessadar Hendurnar, DRottens ad flio ott i føllum, fyrst Myskun stoor er hans, helldur en̄ ad oss øllum, Eyde Hendurnar Mans.

DRotten̄ liet Drepsoott sijdan̄, Dags Morgne einum fraa, in̄ til aasettrar Tijdar

Tijdar, Israels Meñ Hel-slaa, Siøtiju
Pusund samañ: eñ sem Guds Eingelleñ,
Jerusalem ad ama, wtriette Hønd þad
Siñ.

DRotteñ þær Eymder aangrar, og
til Eingelsins tier: Hønd þiñe hallt ei þaan-
gad, Hefndeñ þesse næger. Alldeñgarde
hiaa einum, aatte þañ Araffna, af Jebus
Ætt vier greinum, Eingell var þesse þa.

Dræps-Eingel David lijtur, Til
DRotteñs mællte han: saart mig nu Sok-
eñ bijtur, eg Synd og Misgiørd vañ,
hiner Sauder hvad giørdu? Hønd þijn
fraa þeim snwe, og mier i moote verde,
og mijns Fodurs Hwse.

Sømu Tijd kom og sagde, Siaandeñ
til hañs Gad, Alltare bygg ad Bragde,
og blessa DRottne þad, Araffna Jebu-
siters, Alldengardenum i, David strax
foor med Flijter, þa fieck þaug Guds
Bod nij.

Kongeñ og Kongs Pienara, koma saa
Araffna, hañ vard hradur til Svara,
hneigdest

hneigdest sitt Andlit at, miñ Herra hier
þvi kiemur? honum þa David tier, kaupa
vil sem um̃ semur, Saad-Gardeñ þiñ
af þier.

Eg vil þar eitt Alltare, uppbyggia
DRottne þa, so þesse sloott burt fare,
Foolkenu Plaagañ frat, Araffna And-
svor greider: allt skule Konge i tie, Urañ
þar er til Reidu, ad i Breñe-Foorn sie.

Oked sie Elldevidur, Urans og Sled-
eñ med, og hvad miñ Herra bidur, honum
sie allt giefed, þiñ Gud þitt Heited heyre,
hier til Kongur Svar gaf, ecke vil eg so
vere; Verd þess mier kioos þu af.

Breñe-Foorn eg vil eige, Offra Drott-
ne þad Fie, er Kauplaust eg hefe þeiged.
epter þad hañ keypte, Alldengardeñ hañ
eiga, og Urañ: hvar fyrer, Siclos af Sylf-
re hreina, sellde hañ Fim̃tijer.

Altared upp ried smijda, Offrade
DRottne þar, Packlætis færde þijdar,
þaangad strax Foornernar, Breñe-Foo-
rn og Offradi: Israels sona þaa, Land-
inu

inu Gud lyknadi, liette Plaaguñe fra.

Sie þier Dijrd Sañleiks Herra, synd ugañ lijdur mig, laat ei Raad þijna þve rra, þraatt hef eg moodgad þig, lykna þu Voru Lande, laat oss betra vort Raad, uñ oss, þijn Ast og Ande, iñvefie þiñe Naad.

Samuels Bækur baadar, bundnar i Psalma-Od, eru a Enda skraadar, Jdke og neme Piood, hoof þær i Liood fyrst laga, Loss verdur Kieñemañ, sa er uñ sijna Daga, Saung-Vers-eñ yrkia vañ.

Sr. Hallgrijmur hagur, a Hroodra-Smijd-ed var, Psalma Saungureñ fagur, siest hañs er þad vottar: verdugt er Virda-Meinge, þa Vijs-na miñest Giørd, hañs Nafn mun lifa leinge, þo Lijked hylie Jørd.

Audnadist hønum eige enda Paatt byriadañ, leid fyrr ad Dauda Deige, DRottens Raad þvijlde hañ. Jook þa vid soddañ Smijde, Sigurdur-Gislason, hagordur hañ med Prijde, hiellt afram Psalma-Ton.

Eñ þo eg fiærre fare, Frægu Mønunum Tveim, J Ods og Orda Svare. ad Ondudum baadum þeim, Ending a Efne gooda, af mier þa Oska vañ, J Psalma Lag ad liooda, Loss verdur Høfdings Mañ.

Sex-

Sertan Sijdsti sett hef eg, Psalmana i Liooda-Vers, miñ Gud mitt Verk hier gief eg, mier gaffn, Nad til þess: þad Prad er þu liest hræra, mig þiñ Annasta Pioon, goodañ laat Grooda færa, vor Gud heyr mijna Boon!

Prij-Einum Gude greidest, Gøfgun, Prijs, Lof og Dijrd, Preñingen heilog heidrist, heñe sie Vegsemd skijrd, Virding siw Valld og Svome, Vandest med fagrañ Toon, þa Æru aller roome, Og Eg Eyolfsson JON.

ERRATA.

Pag. 40. L. 3. l. Hærra. P. 51. L. 5. l. Hug. P. 145. L. 8. l. Flocke. P. 154. L. 9. l. Dreifdest. P. 161. L. 3. l. Eirn æ. P. 165. L. 19. l. Hañ feck veged. P. 178. L. 5. l. Peangad. P. 181. L. 16. l. Brand. P. 183. L. 14. l. Spaamañ. P. 202. L. 7. l. Og. P. P. 224. L. 17. l. Fresta. P. 240. L. 8. l. Hraust.

Og hvad fleira hefur maatt yfersiaast i Correctionene, er Vinsamlegur Lesare umbedeñ, ad Lagfæra, og lesa i Maaled.

